

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ι Λ Ι Α Σ

Κ Α Ι

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α.

О М Н Р О Т

1 1 1 1

О М Н Р О Т

1 1 1 1

О Д Т З Р А

1 1 1

О Д Т З Р А

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ι Λ Ι Α Σ

Κ Α Ι

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α.

ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΩΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΠΡΑΓΜΑ Η ΟΜΗΡΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ,

ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑ.

Ἔτι αΰ.

962.145

A

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΤΟΜΟΣ

Β.

Σ Ο Δ Ι Δ Ι

Ι Ο Μ Ο Σ

Ε

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

N.

Νῦ δ'εἰ, Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὥπασε λάθρη.

ΖΕΥΣ δ' ἐπεὶ ἔν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τὸς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζυν
Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσπε Φαινώ,
Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν κατ'ορῶμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, αἰεὶων τε, διχαιοτάτων ἀνθρώπων·
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσπε Φαινώ·
Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὄν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ', ἢ Τρῳέεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦτο πτόλεμόν τε μάχην τε

Ὑψὲς ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμε ὑληέσσης,
 Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πειάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ αἰλὸς ἔζετ' ἰὼν, ἐλέαυρε δ' Ἀχαιῆς
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέουσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσσὶ περὶβιβάς· τρέμε δ' ἔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
 Τεῖς μὲν ὀρέζατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμων,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὀχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε.
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάθλην
 Χρυσείην, εὐτυκτον, ἧς δ' ἐπέβησατο δίφρῳ·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀταλλε δὲ κήτέ ὑπ' αὐτῷ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, ὧς ἠγνοίησεν ἀνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίψατο· τοὶ δ' ἐπέτοῦντο
 Ῥίμφα μάλ', ὧς ὑπένερχε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρῆμοι φέρον ἵπποι.

Ἐπὶ δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρο παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππας ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δὲ ἄμβρόσιον βάλεν εἶδα,
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ πρὸς πύδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀρρήκτας, ἀλύκτας, ὅφρ' ἐμπεδὸν αὖτις μένοιεν
 Νοσήσαντα ἄνακτα· ὃ δὲ ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ φλογὶ ἴσοι ἀολλέες, ἥε θυέλλῃ,
 Ἐκτοὶ Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἀβρομοὶ, αὐτάρχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντας Ἀχαιῆς·
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖς ὥτρυνε, βαθείης ἐξ αἰλὸς ἐλθὼν,
 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ πρὸς σέφῃ, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶ μέν κε σωσέτε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησάμενῳ, μηδὲ κρυερῷ φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτεις
 Τρώων, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 Ἐξοσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περὶ δαΐδα, μή τι πάθωμεν,
 ἥ, ῥ' ὄγ' ὁ λυαγώδης, φλογὶ εἵκελος, ἡγεμονεύει
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχέτ' ἐρυσθενέος παῖς εἶναι.
 Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσκειν,
 αὐτῷ θ' ἐσάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλης.
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώησται ἀπὸ νηῶν
 Ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 ἥ, καὶ σκηπανίῳ γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 Ἀμφοτέρῳ κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατερῶϊο,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 αὐτὸς δ', ὥστ' ἱρήξ ὠκύπτερος ὤρετο πέτεσθαι,
 Ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περὶ μήκεος ἀρθεῖς
 Ὀρμήσει πέδῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλο.
 ὧς ἀπὸ τῶν ἦϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Τοῖν δ' ἔγνω πρῶτον Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα πρῶσέ φη Τελαμώνιον υἱόν.
 Αἴαν, ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχῃσι,
 Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
 Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστής.
 Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν

'Ρεῖ' ἔγνων ἀπίοντος, ἀείγνωτοι δὲ θεοί περ
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι,
 Μαιμώωσι δ' ἐνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἀππλοι
 Μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὥρρε, νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἔασυμαι ἀμφοτέρωσι μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χάερμη γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τόφρα δὲ τὲς ὀπιθεν Γαῖήοχος ὤρσεν Ἀχαιῆς,
 Οἱ πάρα νηυσὶ θεῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
 Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀεγαλέω χαμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγένετο, δερκομένοισι
 Τρώας, τοὶ μέγα τείχος ὑπερχατέβησαν ὁμίλῳ.
 Τὲς οἶγ' εἰσορῶντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
 Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ χακῆ· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
 Ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὥτρυνε φάλαγγας.
 Τεῦκερσιν ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,

Πηνελεών θ' ἦρωα, Θόαντά τε, Δηϊπυρὸν τε,
 Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήστρας αὐτῆς·
 Τὲς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κῆρυι νέοι· ὑμῖν ἔγωγε
 Μαγναμένοισι πέποιθα σωσέμεναι νέας ἀμίας·
 Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
 Νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρῳέεσσι δαμῆναι.
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θάῤυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι,
 Δεινὸν, ὃ ἔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
 Τρῳᾶς ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας· οἱ τὸ πάρος περ
 Φυζακινῆς ἐλάφοισιν εἰκέσαν, αἶτε καὶ ὕλην
 Θώων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
 Αὐτὼς ἠλάσκεισθα, ἀνάλκιδες, ἐσθ' ἐπὶ χάρμῃ·
 ὦς Τρῳᾶς τὸ πρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνεν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, ἐσθ' ἠβαιόν·
 Νῦν δ' ἔχουσιν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονταί,
 Ἠγεμόνος χακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 Οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν ἐκ ἐθέλῃσι
 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἐσιν

Ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 οὔνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα,
 Ἡμέας γ' ἔπος ἐςὶ μεθιέμενα πολέμοιο.
 Ἀλλ' ἀκεώμεθα θάσσον· ἀκεσά τοι φρένες ἐδλῶν.
 Ὑμεῖς δ' ἐκέτι χαλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν· ἐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἀνδρὶ μαχεοσσίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
 Λυγρὸς ἐὼν· ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι περὶ κῆρι.
 ὦ πόεες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 Τῇδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέατε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὀρώσεν.
 Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει,
 Καρτερός· ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα.
 Ὡς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιῆς·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιὺς ἴσαντο φάλαγγες
 Καρτερά, αἵς ἔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοοσῶος· οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κενθόντες Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα δῖον ἔμιμνον,
 Φεάξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνω·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδι· ἐρείδε, κόρυς κόρυν, ἀνὴρ δ' ἀνὴρ.

Ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέεσσιν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν
 Σειόμεν· οἱ δ' ἰθὺς φρένεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ πρῶτον αὐλῆες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Ἀντικρὺ μεμαῶς· ὀλοοίτρεχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅντε κατὰ Σεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
 Ῥήξας ἀσπέτῳ ὁμῶρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης,
 Ὑψι τ' ἀναθρόσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτῇ
 Ὑλῇ· ὃ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὅφρ' ἂν ἵκηται
 Ἰσώπεδον, τότε δ' ἔτι κυλίνδεται, ἐοσύμενός περ·
 Ὡς Ἐκτωρ, εἰως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
 Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
 Στῇ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς· οἱ δ' ἀντίοι υἱῆς Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χαοσάμενος πελεμήχθη,
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνῶς·
 Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχिताί,
 Παρμένετ'· ἔτοι δὴρὲν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,

Καὶ μάλ' αὖτε πυργηδὸν σφέας αὐτὰς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἷω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεὸν με
 ὦρσε θεῶν ὄρεστος, ἐρείγδουπος πόσις Ἥρης.
 ὦς εἰπὼν, ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐχάσσε.
 Δηϊφόβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
 Πριαμίδης, πρῶθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν,
 Κεφα πόσι προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων·
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν, ἐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν,
 Ταυρεῖν' τῆς δ' ἔτι δῆλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρῶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγει δολιχὸν δόρυ· Δηϊφόβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖν' σχέθ' ἀπὸ ἔο, δέϊσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαιφρονος· αὐτὰρ ὃ γ' ἦρως
 Ἄψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χῶσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρην, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε·
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὃ οἱ κλισίῃσφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάραντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἀνδρὰ κατέκτα
 Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυῖππε Μέντορος υἱόν.

Ναῖε δὲ Πήδαϊον, πρὲν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
 Κέρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικλήσῃ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλιοςται,
 Ἄψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὁ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεοσι.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' ἕατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν, μελίη ὥς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσῃ·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτη υἱ' Ἀκτορείωνος,
 Νισόμενον πύλεμόνδε, κατὰ σῆθος βάλε δουρί·
 Δέπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κρητάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐ πη χροὸς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ

Σμερδαλέω κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν ἔτα,
 ὦσε δέ μιν θένει μέγαλ'· ὁ δὲ χάσασατ' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τὸς δ' ἐξείρυσαν Ἀχαιοί.
 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στίχιος, δῖός τε Μενεαεὺς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς·
 ὦσε δὴ αἶψα λέοντε, κυνῶν ὑπο κερχεροδόντων
 Ἀρπάζαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 Ὑψὲ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 ὦσε ῥα τὸν Ὑψὲ ἔχοντε δὺω Αἴαντε κορυτὰ
 Τεύχεα συλήτην, κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλῃ,
 Ἐκτορι δὲ τροπάροιθε ποδῶν πῆσεν ἐν κονίῃσι.
 Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Υἱωνοῖο πρῶτοντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναῆς, Τρώεσσι δὲ κῆδ' ἔτευχεν.
 Ἰδομένοος δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρῃς, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο

ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἐνείχαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος Φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἀναασε, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βεβληφόρε, πῶς τοι ἀπειλὰι
 Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὼς, ἀντίον ἤδα·
 ὦ Θόαν, ἔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσον ἐγὼ γε
 Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπισάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, ἔτε τις ὀκνῶ
 Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον χακόν· ἀλλὰ περ ἔγω
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενείῃ Κρηνίωνι,
 Νωνύμνης ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιῆς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦδα,
 Ὅτρυνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδῃαι·
 Τῷ νῦν μὴτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε Φωτὶ ἐχάσῃ.
 Τὸν δ' ἡμέβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοσήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθήσει μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χερὶ
 Σπεύδειν, αἱ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ δύναντες.
 Συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλlei ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισαίμεθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμύμονον ἀνδρῶν.
 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἵκανε,
 Δύσετο τεύχεα χαλὰ περὶ χερσὶ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀσερπητῇ ἐναλίγκιος, ἦν τε Κροθίων
 Χερὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 Ὡς τῷ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σῆθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦεν
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη θεῖνος Ἴδομενεὺς·
 Μηριόνη, Μόλκε υἱέ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἐταίρων,
 Τίπλ' ἤλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
 Ἥέ τι βέβληται, βέλους δὲ σε τείρει ἀκωκή;

Ἡέ τευ ἀγέλης μετ' ἐμ' ἦλυθες; ἔδ' ἐ τι αὐτὸς
 Ἦδαμ ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηελόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βεληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἔρχομαι, εἰ τί τοι ἔγχεος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπαι,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσθον,
 Ἀσπίδα Διηφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγὼς, ἀντίον ἦυδα·
 Δέξατά γ', αἱ κ' ἐθέληδα, καὶ ἐν καὶ εἴκοσι δῆεις,
 Ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαί· οὐ γὰρ οἴω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐχθρὸς ἰσάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά ἐσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γαινῶντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηελόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Καί τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἕναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐσιν ἐλέσθαι·
 Οὐδὲ γὰρ ἔσθ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοις μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 Ἴσταμαι, ὅππότε νείκος ὀρώσῃται πολέμοιο.

Ἄλλον πῶς τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Λήθω μαρνάμενος, σέ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἶω.
 Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγρός, ἀντίον ἤυδα·
 Οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐστι· τί σε χρή ταῦτα λέγεσθαι;
 Εἰ γὰρ νῦν πάρα νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἐς λόχον, ἔνθα μάλισ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
 Ἐνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη·
 Τῷ μὲν γάρ τε χακῷ τρέπεται χεὼς ἄλλυδις ἄλλη,
 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρεσσιν πόδας ἵζει·
 Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα σέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
 Τῷ δ' ἀγασθῷ ἔτ' ἄρ' τρέπεται χεὼς, ἔτε τι λῆν
 Ταρβέει, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
 Ἀεῖται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ·
 Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 Εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,
 Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπίσθε πῆσοι βέλος, ἔσθ' ἐνὶ νώτῳ,
 Ἀλλὰ κεν ἢ σέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσσει,
 Πρῶτον ἰεμένοιο, μετὰ προμάχων ὁαρεῖσιν.

Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὥς,
 Ἐσαότες, μή πῶς τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγε κλισίῃνδ' ἐκὼν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, δοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 Οἶος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πτόλεμόνδ' ἐμέτεισι,
 Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής,
 Ἔσπετο, ὅς' ἐφόβησε παλάφρηνά περ πολέμισήν·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύργε μετὰ Φωξήσσετον,
 Ἡὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας· ἐσθ' ἄρα τῷγε
 Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέρῃσι δὲ κῦδος ἔδωχαν·
 Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεὺς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,
 Ἡῖσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Δευχαλίδῃ, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὄμιλον;
 Ἡ ἐπὶ δ' ἐξίοφιν παντὸς στρατῷ, ἢ ἀνὰ μέσους,
 Ἡ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ ἔποδ' ἔλπομαι ἔττω
 Δεύεσθαι πολέμοιο χαρηκομόωντας Ἀχαιῆς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγρός, ἀντίον ἤνδα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δῦω, Τεῦκρός τ' ὃς αἰετος Ἀχαιῶν
 Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σαδὶ ὑσμίνῃ·
 Οἳ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐασύμενον πολέμοιο,
 Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλ' ἀκαρτερὸς ἐστίν.
 Αἰπὺ οἳ ἐσσεῖται, μάλ' ἀπερ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτει,
 Νῆας ἐνιπρεῖσθαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρηνίων
 Ἐμβαλοὶ αἰδομένον δαλὸν νῆαςι θοῇσιν.
 Ἄνδρ' ὃς κ' ἐκ εἵξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητὸς τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῶ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλεῖ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 Ἐν γ' αὐτοσαδὶ πόσιν δ' ἔπος ἐστὶν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὥσ' ἐπ' αἰετὸς ἔχε σφατῆ, ὅφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο Μηνειόνης δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἦεχ' ἴμεν, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ σφατὸν, ἧ μιν ἀνώγει.
 Οἳ δ' ὥς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκήν,
 Αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,

Κεκλόμενοι χαθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴσατο νείκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνται ἄελλα
 Ἥματι τῷ, ὅτε τε πλείη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἀμυδὶς κόνις μεγάλην ἰσᾶσιν ὁμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους χαθ' ὄμιλον ἐναεζέμεν ὀξείῃ χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγγχείῃσι
 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσπερ δ' ἄμερδεν
 Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἀμυδὶς· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, εἰδ' ἀγέχριτο.
 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνους υἱὲ κραιπνῷ
 Ἀνδράσιν ἠρώεσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βέλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν, εἰδ' ὅγε πάμπαν
 ἠθέλε λαὸν ὀλέσσει Ἀχαιῶν Ἰλίοδι περὶ,
 Ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖος δὲ Ποσειδάων ὀρέθυνε μετελθὼν,

Λάτρη ὑπέξαναδὺς πολίης αἰλός· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρῶσιν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέεσσα.
 Ἦ μὰν ἀμφοτέρωσιν ὁμὸν γένος, ἦ δ' ἴα πάτρη,
 Ἀλλὰ Ζεὺς πρῶτερος γέγονει καὶ πλείονα ἤδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφοδῆν μὲν ἀλεξέμεναί αἰέεινε,
 Λάτρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ εἰοικώς.
 Τῷ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖε πολέμοιο
 Πῆρар ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέρωσι τάνυσσιν,
 Ἀρρήκτον τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ᾤρε·
 Πέφνε γὰρ Ὀδρυνῆα, Καθησόμεν ἐνδον ἐόντα,
 Ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλῆσθαι·
 Ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος αἰείσῃν,
 Καοσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο, καὶ κατένευσε
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχέσῃσι πειθήσας.
 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· ἐδ' ἤεκεσε θώρηξ

Χάλκεος, ὃν Φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γασέρι πῆξε·
 Δέπησεν δὲ πρὸς τὸν ὅ δ' ἐπεύξατο, Φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, πρὸς δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι πάντων,
 εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅς' ὑπέσῃς
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὅ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρείδῃ θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 Ἴλις ἐκπέσῃς εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ ἔστοι ἐδδνωτὰ χακοὶ εἰμέν.
 Ὡς εἰπὼν, ποδὸς εἴλκε χατὰ κρατερῇν ὑσμίνην
 Ἥρως Ἰδομενεύς· τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 Πέζος πρὸς ἵππων· τὸ δὲ πνέοντε χατ' ὤμων
 Αἶεν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἴετο θυμῷ
 Ἰδομενεῖα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις θρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
 Ἥν' ὅτις βλωθρῇ, τήν τ' ἔρρει τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσιν νεήκεσι, νήϊον εἶναι·

ὦς ὃ πρὸς ἵππων καὶ δίφρῳ κέϊτο πανυαεῖς,
 Βέβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πωλήγη φρένας, αἷς πάρος εἶχεν,
 Οὐδ' ὅγε τόλμησεν, δηῖων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἀψ' ἵππου σρέψαι· τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δρεῖ μέσον περὶνήσσει τυχών· ἐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῶξεν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀσφμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρῳ·
 Ἴππου δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμος Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιῆς.
 Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίῃσιν ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴση,
 Τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώρῃσι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπὲρπλάτο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 Ἐγχεος· ἐδ' ἄλιόν ῥα βαρέϊς χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,

Ἦπαρ ὑπὸ πωραπιδῶν, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
 Δηΐφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κείτ' Ἀσπος· ἀλλὰ ἔφημι,
 Εἰς Ἀΐδος περ ἰόντα πωλάεσται κρατερῶϊ,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ρά οἱ ὥπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλισα δαΐφρηνι θυμὸν ὀρεῖν·
 Ἀλλ' ἔσθ', ἀχνύμενός περ, ἐξ ἀμέλησεν ἑταῖρος,
 Ἀλλὰ θεῶν περὶ βῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφεχάλυψε.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῦω ἐρήρες ἑταῖροι,
 Μηκιστὺς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλᾶστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην, βαρέα σενάχοντε.
 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴετο δ' αἰεὶ
 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ χαλύψαι,
 Ἡ αὐτὸς δαπῆσαι, ἀμύνων λοισγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
 Ἦρώ Ἀλκίθοον· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν Ἰπποδάμειαν,
 Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατρὸς καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέχασο

Κάλλει, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσὶ τένεχα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὤλετος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ·
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
 Θέλξας ὅσπε φαεινὰ, πῆδῃσε δὲ φαίδιμα γυῖα.
 Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', ἔτ' ἀλέασθαι·
 Ἀλλ', ὥσε σῆλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Ἀτρέμας ἐσαότα, σῆθος μέσον ἔτασε δαρι
 Ἥρωσ' Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 Χάλκεον, ὅς οἱ πρὸσθεν ἀπὸ χροῦς ἤσκει ὀλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὔον αὔσεν, ἐρειχόμενος περὶ δαρί·
 Δέπησεν δὲ πρὸσθ' ὄρου δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἥ ρά οἱ ἀσπαίρσασα, καὶ ἔριαχον πελέμιξεν
 Ἐγχεὸς ἐνθά δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβεμος Ἀρης.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Διήφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι
 Τρεῖς ἐνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὐχεαι αὐτῶς;
 Δαιμόνι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἴσασ' ἐμῆιο,
 Ὅφρα ἰδῆς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθά δ' ἰχάνω,
 Ὅς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίθρον·
 Μίνωσ δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευχαλίωνα·

Δευχαλίων δ' ἐμὲ τίχτε, πολέας' ἀνδρῶσιν ἀνάκτα,
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνειχάν,
 Σοί τε χακὸν, καὶ πατεῖ, καὶ ἄλλοισι Τρώεσιν.
 ὧς φάτο· Δηϊφῶδος δὲ διάνοχα μερμήριζεν,
 ἥ τινα' πῶς Τρώων ἐταρείσαιοτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιοτο καὶ οἶος.
 ὧδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσαστο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναμ' ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὁμίλῃ
 Ἑσαίότ'· αἰεὶ γὰρ Πειάμῳ ἐπεμήνιε δῖω,
 Οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν εἶντα μετ' ἀνδράσιν ἔτι τίεσκεν.
 Ἀγχι δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρώων βαλφηφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 Γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἵπερ τί σε κῆδος ἰχάνει·
 Ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκιδῶν ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν εἶντα·
 Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 ὧς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρειν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 Ἀλλ' ἐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 Ἀλλ' ἐμὲν, ὥς ὅτε τις σῶς ἔρῃσιν ἀλκί' ὥποιθ' ὥς,

Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὸν ἀνδρῶν
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φείσκει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν
 Ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πύρρ' ἀλάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρας.
 Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δευκλυτὸς, εἰ δ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείαν ἐπίοντα βοηθόον· αὖε δ' ἐταίρους,
 Ἀσχάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηϊπυρῆν τε,
 Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήσσεας αὐτῆς·
 Τὲς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε· δαΐδ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπίοντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα καρτερός ἐσι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναΐρειν·
 Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὃ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἢ φέροιτο μέγα κράτος, ἢ φεργίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισι,
 Δηϊφοβόν τε, Πάριον τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα

Λαοὶ ἔπονθ', ὥσεί τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὧς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,
 ὧς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκιδόῳ αὐτοσχέδον ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων κατ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι, ἔξοχοι ἄλλων,
 Αἰνείας τε, καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῖα νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαῖης
 ὦχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρεσεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πρὸς ἑλὲ γαῖαν ἄροσ'·
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 Ἔσπασατ', ἐσθ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὀμοῖον ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσιν.

Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὗτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἐὼν βέλος, ἔτ' ἀλέαθαι
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σαδῇ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
 Τρέεσσι δ' ἐκέτι ρίμφα πόδες φέρων ἐκ πολέμοιο.
 Τῷ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντιστε δουρὶ φαεινῷ
 Διήφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἀμαρῆεν, ὃ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δαρι,
 Υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι' ὧμα δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πρῶτον ἔλε γαῖαν ἀγροῶ.
 Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βεβήπτους ὄβριμος Ἀρης
 Υἱὸς εὐοῖο πρῶτοντος ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ·
 Ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεόισι νέφεσιν
 Ἦσαν, Διὸς βεβλήσιν ἐελμένους, ἐνθά περ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φαεινὴν
 Ἦεπασε· Μηριόνης δὲ θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ
 Δαυρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πρῶτοντα.
 Μηριόνης δ' ἐξαυτὶς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,

Ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο· τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοχασίγνητος, πῶρ' ἐ μέσῳ χεῖρε τιτήνας,
 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυστηχέος, ὅφρ' ἴκεθ' ἵππας
 Ὠκέας, οἳ οἳ ὅπιαδε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔσασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τὸν γε πρῶτ' ἄστυ φέρῃν βαρέα σενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεκράτα ἔρρεε χειρὸς.
 Οἳ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορεύσας
 Λαιμόν τ' ὦψ', ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ὅξείῃ δαεί·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε χάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἳ θάνατος χύτο θυμοραϊσῆς.
 Ἀντίλοχος δὲ Θόῳνα, μετασρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτας· ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέσσεια διαμπερές, αὐχέν' ἰχάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὑπὶος ἐν κονίῃσι
 Κάππεσεν, ἀμφω χεῖρε φίλοις ἐπάργισι πετάσας.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρεσσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρῶες δὲ περιστάδ' ἄλλοθεν ἄλλος

Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, ἐδὲ δύναντο
 Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χροά ἠελεί χαλκῷ
 Ἀντιλόχῃ· πῆρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀνευ δῆϊων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτὰς
 Στρωφᾶτ'· ἐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἥ τευ ἀκοντίασαι, ἥε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος κατ' ὄμιλον
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ ἔτα σάκος μέσον ὀξεί χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμὴν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτῷ μείν', ὥστε σκῶλος πυρεΐχαιτος,
 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλῷ· ἔνθα μάλισα
 Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
 Ἐνθα οἱ ἔγχος ἐπήξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, πᾶσι δαρι
 Ἥσπαιρ', ὥς ὅτε βῆς, τὸν τ' ἔρρεσι βεκόλοι ἄνδρες

Ἰλλάσιν ἐκ ἐθέλοντα βίῃ δῆσαντες ἄγασιν·
 ὧς ὁ τυπὲς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, ἔτι μάλα δὴν,
 Ὀφρα οἱ ἐκ χροὸς ἐγχος ἀνεσπάσαιτ' ἐγγύθεν ἐλθῶν
 Ἥρωι Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐχάλυψε.
 Διήπυρον δ' Ἑλένος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσιν
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πῆσσε· καί τις Ἀχαιῶν
 Μαρναμένων μετὰ πῶσσι κυλινδομένην ἐκόμισε·
 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐχάλυψε.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἀνακτι,
 Ὄξ' ὄξ' κρηαδάων· ὁ δὲ τόξ' ὠήχυν ἀνείλκε.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἐγχεῖ ὀξυόεντι
 Ἴετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἷσ' ὦ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ σῆθος βάλεν ἰῶ
 Θώρηκος γυάλον, ἀπὸ δ' ἐπλάτο πικρὸς οἷσός.
 ὧς δ' ὅτ' ἀπὸ πλάτεος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλῶν
 Θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινδοι,
 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιμνητῆρος ἐρωῇ·
 ὧς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο

Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἐκθὺς ἐπῆτο πικρὸς οἷσός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὖξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
 Χεῖρα παρὰ κρεμῆσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος·
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μέγ' ἄθυμος Ἀγένορας,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὖς ῥόφῳ οἷος αἰώτῳ,
 Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάῳ κυδαλίμοιο
 Ἦεν· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάῳ κυδαλίμοιο
 Οὔτασεν, εἰδὲ διὰ πρὸς δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχετο γὰρ σάκος εὖς, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 Ἀτρεΐδης δὲ, ἐρυσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν

Ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
 Μακρῷ, εὐξέσῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης
 Ἀκρον ὑπαὶ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης· λάκε δ' ὅσέα, τὼ δὲ οἱ ὄοσε
 Πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λάξ ἐν σήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠύδα·
 Λείψετε θῆν ἔτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς·
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος ἔκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσαδε, κακὰ κύνες· ἔδδ' τι θυμῷ
 Ζηνὸς ἐριδρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν,
 Ξενίε· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἱ μὲν κεριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μὰ ψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι
 Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιεῖς·
 Ἀλλὰ ποθὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσόμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων

Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τὰδε πάντα πέλονται·
 Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβρισῆσι
 Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάδαλον, ἐδὲ δύνανται
 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖεσσι πολέμοιο.
 Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνῃ, καὶ φιλότῃτος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔργῳ εἶναι,
 Ἡ πολέμῳ· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα
 Συλήσας, ἐτάρξισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων·
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχισιν ἐμίχθη.
 Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπ' ἄλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
 Ἀρπαλίων, ὃ ρα πατεὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων
 Ἐς Τροίην, ἐσθ' αὖτις ἀφίκετο πατερίδα γαῖαν·
 Ὅς ρα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σῆκος ἔτασε δρεὶ
 Ἐγγύθεν, ἐδὲ διὰ πρὸς δυνήσαιτο χαλκὸν ἐλάσσει·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
 Πάντοσε παπλαίνων, μήτις χρεῖα χαλκῷ ἐπαύρη.
 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκήρε' οἰσύν·
 Καί ῥ' ἔβαλε γλατὸν χατὰ δεξιὸν· αὐτὰρ οἰσὺς

Ἀντικρὺ καρτὰ κύστιν ὑπ' ὀσέον ἐξεπέρυσεν.
 Ἐζόμενος δὲ καρτ' αὖτις, φίλων ἐν χερσὶν ἐπαίρων
 θυμὸν ἀποπνείων, ὥς σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
 κέϊτο παθεῖς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέει, δέυει δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
 Ἔς δ' ἴφρην δ' ἀνέσαντες ἄγον πρὸς Ἴλιον ἱρὴν
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίει, δάκρυα λείδων·
 Ποινὴ δ' ἔστι παιδὸς ἐγένετο τεθνεώτος.
 Τῷ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 Ξείνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 Τῷ ὅγε χωόμενος πρὸς χερσὶ χαλκήρε' οἷσόν.
 Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱὸς,
 Ἀφνειὸς τ', ἀγαθὸς τε, Κορινθόθεν οἰκία ναίων,
 Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυΐδης,
 Νέσσω ὑπ' ἀργαλέῃ φθιάδαί οἱς ἐν μεγάροισιν,
 Ἥ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 Νέσσαν τε συγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ ἕατος· ὦκα δὲ θυμὸς

ὦχετ' ἀπὸ μελέων, συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πύρρος αἰδομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' ἐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, εἰδὲ τι ἦδη,
 Ὅτι ρά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' αὖ καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἔπλετο, τοῖος γὰρ γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ δένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἀλλ' ἔχεν, ἥ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τείχος ἐσᾶλτο,
 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς εἴρας ἀσπισάων·
 ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάε,
 Θῶν' ἐφ' ἀλὸς πολλῆς εἰρυμένα· αὐτὰρ ὑπερθε
 Τείχος ἐδέδμητο χθαρμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχη αὐτοῖ τε καὶ ἵπποι·
 ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ Φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,
 Σπερδῆ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· εἰδ' ἐδύναντο
 ὦσθαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ἦεχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεαθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν

Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δραχίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης,
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
 Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα χατακτὰς,
 Γνωτὸν μητρυῖης Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Αὐτὰρ ὃ, Ἰφίκλοιο παῖς τῷ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' ἐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἴσατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίης, ἐδ' ἠδαιόν·
 Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πῆκτον ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Πρυμνοῖσιν κερδαέσσι πολλὺς ἀνακηκίει ἰδρῶς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἐέργει
 Ἰεμένω χατὰ ὦλχα, τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀεθέρης·
 Ὡς τὸ παρῑδάωτε μάλ' ἔσασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἑσθλοὶ
 Λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὅππότε μιν χάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἵκοιτο.

Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφιν σταδίη ὑσμίνη μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐσρέφω οἶος αἰώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο ὡς ποιδότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες Τρώων ρήγνυντο φάλαγξας.
 Δή ῥα τότ' οἱ μὲν πρῶτε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
 Μάραντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυτῇ·
 Οἱ δ' ὅπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· εἶδε τι χάερης
 Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἷσιν.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἅπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν πρὸτ' Ἴλιον ἠνεμόεσαν,
 Εἰ μὴ Πηλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παρασάς·
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐστι παρὰ ῥήτοισι πειθέσθαι.
 Οὔνεκά τοι πῶρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βελῇ ἐθέλεις περὶ ἰδμεναὶ ἄλλων;
 Ἄλλ' ἔπως ἅμα πάντα δυνήσῃ αὐτὸς ἐλέσθαι·
 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
 Ἄλλω δ' ὀρχησὺν, ἐτέρῳ κίθαρην καὶ αἰολὴν·

Ἄλλω δ' ἐν γῆθεσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεὺς
 Ἐδλὸν, τῷ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,
 Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 Πάντη γάρ σε πᾶρι σέφανος πολέμοιο δέδωκε·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τείχος ἔβησαν,
 Οἱ μὲν ἀφεσῶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
 Παιρρότεργι πλεόνεοσι, κεδαθέντες κατὰ νῆας.
 Ἄλλ' ἀναχρασάμενος χάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφροσσύμεθα βελήν·
 Ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πῶσωμεν,
 Αἷ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες· ἥ γὰρ ἐγὼ γε
 Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποσήσωνται Ἀχαιοὶ
 Χρεῖος, ἐπεὶ πάρα νηυσὶν ἀνῆς ἄτος πολέμοιο
 Μίμνει, ὃν ἐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἴω.
 Ὡς φάτο Πηλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Πηλυδάμα, σὺ μὲν αὐτῷ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·

Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
 Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὅρξει νιφόεντι ἑοικώς,
 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ', ἦ δ' ἐπικούρων.
 Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγαπήνορα Πηλυδάμαντα
 Πάντες ἐπεσεύοντ', ἐπεὶ Ἑκτορος ἔκλυον αὐδὴν.
 Αὐτὰρ ὁ Διήφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἀνακτος,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, καὶ Ἄσιον Ὑρτάκη υἱόν,
 Φοῖτα ἀνὰ προμάχῃς διζήμενος, εἰ πῶς ἐφεύργι·
 Τὸς δ' εὖρ' ἐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, ἔδ' ἀνολέθρας·
 Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ, νηυσὶν ἐπὶ πρῶμνῃσιν Ἀχαιῶν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
 Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, ἐτάμενοί τε.
 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
 Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠὔκομοιο,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρας, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχῆ δ' ἰσάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄρισε, γυναῖμανές, ἠπερσπευτὰ,
 Πῶς τοι Διήφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἀνακτος,
 Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἦ δ' Ἄσιος Ὑρτάκης υἱός;

Πῶ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα καρ' ἀκρῆς
 Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάαται,
 Ἄλλοτε δῆποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πτολέμοιο
 μέλλω, ἐπεὶ εἴδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ·
 Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,
 Ἐκ τῶδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσι
 Νωλεμέως· ἔταρσι δὲ κατέκταθεν, εἰς σὺ μεταλλᾷς.
 Οἶω Διήφοβός τε, βίη δ' Ἑλένοιο ἀνακτος,
 Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν,
 Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· Φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
 Νῦν δ' ἄρξ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', εἰδὲ τί φημι
 Ἀλκῆς δευῆσθαι, ὅση δυνάμεις γε πάρεσι·
 Πὰρ δύναμιν δ' ἐκ ἔστι καὶ ἐσόμενον πτολεμίζειν.
 Ὡς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀδελφεὶς φρένας ἥρως·
 Βᾶν δ' ἴμεν, ἐνθά μάλισα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 Ἀμφί τε Κεβειόνην, καὶ ἀμύμονα Πελυδάμαντα,
 Φάλην, Ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην,

Παλμυν τ', Ἀσκάνιον τε, Μόρυν θ' υἱ' Ἴπποτίωνος·
 Οἳ ῥ' ἐξ Ἀσχαίνης ἐρεβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἡοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ἴσαν, ἀεργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 Ἡ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἴσι πᾶλλονδε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ, φαλληριόωντα, πρὸς μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 Ὡς Τρῶες πρὸς μὲν ἄλλοι ἀεργότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτὼς δ' ἡγείτο, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸς ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν,
 Ῥινόισιν πυκινὴν πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
 Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆπιον.
 Αἴας δὲ πρῶτος πρὸς ἄλλους ἔειπε, μακρὰ βιβάσθων·
 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθε· τίη δειδύσσειαι ἔτῳς
 Ἀεγείεις; ἔτοι τι μάχης ἀδαήμενες εἰμὲν,

Ἀλλὰ Διὸς μάστιγ' ἡ κακὴ ἐδάμνημεν Ἀχαιοί.
 Ἦ θὴν πῶς τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξαι
 Νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 Ἦ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλῆσά τε, πωρδομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμενα, ὅππότε Φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
 Θάσσοντας ἰσθήκων ἔμμενα χαλκίτερας ἵππους,
 Οἷ σε πόλινδ' οἴσῃσι, κονίοντες πῶδ' ἰοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπλετο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο Φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπές, βεργαῖε, ποῖον εἶπες;
 Αἶ γὰρ ἐγὼν ἔτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἴην ἡμάτα πάντα, τέχοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ' ὥς τίει· Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσῃαι, αἴ κε ταλάσσης
 Μείναι ἐμὸν δόξῃ μακρόν, ὃ τοι χρεὼ λειπόεντα
 Δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἢ δ' οἰωνὸς

Δημῶ καὶ σάεκεσσι, πρὸς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπίθεν·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, εἰ δ' ἐλάθοντο
 Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους·
 Ἥχῃ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' αἰθέρα, καὶ Διὸς αὐγὰς.

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ξ.

Ξῖ, Κρονίδην λεχέεσσι παρήπαφεν Ὑπνος, ἰδ' Ἡρῆ.

ΝΕΣΤΟΡΑ δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
'Αλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράζεο, δῖε Μαχῶν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
'Αλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε χαθήμενος αἶδοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμαὶ λοετρὰ εὐπλόχαμος Ἐχμμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λύση ἄπο βρότον αἱματόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἰσομαι ἐς περὶ πύλιν.
'Ὡς εἰπὼν, σάκος ἔϊλε τετυγμένον υἱὸς ἔηος,
Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο.

Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 Στῇ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον αἰκῆς,
 Τὲς μὲν ὀρεινομένους, τὲς δὲ κλονέοντας ὅπιαδε
 Τρῶας ὑπερθύμους· ἐξέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαιγος μέγα κύματι κωφῷ,
 Ὀασόμενον λιγέων ἀνέμων λαίψησά κέλευθα
 Αὖτως, εἰδ' ἄρα τε προκυλίνδεται εὐδετέρωσσε,
 Πρὶν τινα κεκριμένον καταδύμεναι ἐκ Διὸς ἔργον·
 Ὡς ὁ γέρον ὤρμανε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
 Διχθαδὶ· ἢ μετ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 Ἡὲ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοῶσά το κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. Οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάειζον,
 Μαρνάμενοι· λάκε δὲ σφι πρὸς χροῖ χαλκὸς ἀτειρῆς
 Νυσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
 Νέστορ δὲ ξύμβληντο διοτρεφεές βασιλῆες
 Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 Πολλὸν γὰρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Οἷν' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε

Εἴρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ ἔσθ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰμαλὸς νῆας χαδέειν· σείνοντο δὲ λαοί.
 Τῷ ῥα προκρέστας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 Ἥϊονος σῶμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
 Τῷ ῥ' οἶγ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχει ἐρείδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχυντο δέ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραίος
 Νέστωρ, πτήξῃ δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν·
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δείδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 ὣς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν πάρος νηῶν πρὸτ' Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πρυὸς νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτὸς.
 Κεῖνός θ' ὥς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἧ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς
 Οὐδ' ἐθέλῃσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 Ἥ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, ἔδδ' κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.
 Τεῖχος μὲν γάρ δὴ κατεσκήριπεν, ὃ ἐπέπιθμεν,
 Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαςον ἔχουσι
 Νωλεμές· ἔδδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὅπποτέρῳθεν Ἀχαιοὶ ὀρυνόμενοι κλονέονται
 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' ἐβανὸν ἵκει.
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα,
 Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' ἐκ ἅμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐσὶ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Νέστωρ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρυμνῆσι μάχονταί,
 Τεῖχος δ' ἐκ ἔχραυσσε τετυγμένον, ἔδδ' τι τάφρος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι
 Οὕτω περ Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 Νωνύμνης ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιῆς.
 Ἥδεα μὲν γάρ, ὅτε πρὸφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν

Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τὲς μὲν ὁμῶς μαχάρεσσι θεοῖσι
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδῃσεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 Νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσομεν εἰς ἄλα δῖαν·
 Ὑψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νυξ ἀβρόγτη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν χακὸν, εἰδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὅς φεύγων πρὸ φύγῃ χακὸν, ἢ ἐαλώῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν πρὸς ἑφὶ πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Οὐλόμεν', αἶθ' ὥφελλες ἀεικελίῃς στρατῷ ἄλλῃ
 Σημαίνειν, μῆδ' ἄμμιν ἀνασέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας πολυπέυειν
 Ἀργαλέας πολέμας, ὅφρα φθιόμεθα ἕκαστος.
 Οὕτω δ' ἡ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἷζύομεν κακὰ πολλά;
 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τῆτον ἀκέσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ σῶμα πάμπαν ἄγοιτο,

Ὅστις ἐπίσαιο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζεν,
 Σκηπτέρος τ' εἴη, καὶ οἱ περὶ οὐδ' αὖτις λαοὶ
 Τροσίοι, ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
 Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἶπες·
 Ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεστώτος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσέλμευς ἅλας ἐλκόμεν, ὅφρ' ἐτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέεσσι περ ἔμπτῃς·
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπὶ ῥέπῃ· οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλας ἐλκομενάων,
 Ἀλλ' ἀποπαπλιάνευσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
 Ἐνθα κε σὴ βαλὴ δηλήσεται, ὅρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με κατάρκεο θυμὸν ἐνὶ πῇ
 Ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἀνώγα
 Νῆας εὐσέλμευς ἅλας ἐλκόμεν υἱας Ἀχαιῶν·
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῃσδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἡ νέος, ἢ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἐγγὺς ἀνῆς, οὐ δητὰ ματεύσομεν, αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι καὶ μή τι κότῳ ἀγασσῆσθε ἕκαστος,

Οὐνεχα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι
 Τυδέος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ὡκεον δ' ἐν Πλευρώνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἀγχιος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἶνεὺς,
 Πατρὸς ἐμείου πατρὸς ἀρετῇ δ' ἦν ἑξοχος αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μέινει, πατρὸς δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάαθι,
 Πλαγχθεῖς ὥς γάρ πε Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήσοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρῃαι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρὸ βατ' ἔσκε· κέχατο δὲ πάντας Ἀχαιῆς
 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλειτ' ἀκχέμεν, ὥς ἐτεὸν περ.
 Τῷ οὐκ ἂν με γένος γε χακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ ἐτάμενοί περ, ἀνάγκη·
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
 Ἐκ βελέων, μή πῃ τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρηται·
 Ἀλλὰς δ' ὅτρευνέοντες ἐνήσομεν, οἱ τὸ πάρος περ

Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφесῶσ', εἰδὲ μάχοντα.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντο·
 Βάν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτὸς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ εἰοικώς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ περ Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 Γηθεῖ ἐνὶ σήθεασι, φόνον καὶ φῦζαν Ἀχαιῶν
 Δερχομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες εἰδ' ἠβαιαί.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ εἰ σφλώσει·
 Σοὶ δ' ἔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάχας κοτέσσιν·
 Ἀλλ' ἔτι περ Τρώων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Εὐρὺ κονίονουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
 Φεύγοντας πρὸτ' ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 ὧς εἰπὼν, μέγ' αὔσεν, ἐπεσόμενος πεδίοιο.
 Ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, εἰδα ξυνάγοντες Ἀργεος·
 Τόσσην ἐκ σήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα θένος ἔμβαλ' ἐχάσῳ

Καρδίη, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦσθ' ὅτ' εἰσείδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
 Σπᾶσ', ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίε· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 Αὐτοχασίγητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 Ἦμενον εἰσείδε· συγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πτόνια Ἦσθ',
 Ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγίοχιο·
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βελλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασάν ἑ αὐτήν,
 Εἴ πως ἰμείρειτο παρὰδραφείην φιλότῃτι
 Ἦ. χροῖ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρὸν τε
 Χεύη ἐπὶ βλεφάροισιν, ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησι.
 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ Φίλος υἱὸς ἔτευξεν
 Ἦφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σασμοῖσιν ἐπῆρσε
 Κληῖδι κρυπλῇ· τὸν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 Ἐνθ' ἥγ' εἰσελθῶσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
 Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἰμερθέντος
 Λύματα πάντα χάθησεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,

Ἀμβροσίῳ, ἐδανῶ, τό ρά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 Τῷ καὶ κυνένοιο Διὸς περὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαῖάν τε καὶ ἔρανὸν ἵκετ' αὐτμή.
 Τῷ ῥ' ἦγε χεῖρα χαλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πεξάμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαεινὰς,
 Καλὰς, ἀμβροσίους, ἐκ κρέατος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἐξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ σῆθος περγναῖτο.
 Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι,
 Τείγλῃνα, μορθέντα· χάρεις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
 Καλῶ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς.
 Πρὸς δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο χαλὰ πέλῖλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χερσὶ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· καλεοσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἦ ρά νύ μοί τι τίθοιο, φίλον τέκος, ὅ, τί κεν εἶπω;
 Ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεοσαμένη τόγε θυμῷ,

Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτης Ἀφροδίτη·
 Ἦρη, πρέσβα Θεὰ, θυγάτερ μέγαλοιο Κρόνιο,
 Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγει,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἦρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἥμερην, ὥ τε σὺ πάντας
 Δαμνᾷ ἀθανάτους, ἡδὲ θνητὸς ἀνθρώπων·
 Εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόβου πείρατα γαίης,
 Ὠκεανὸν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὐ τρέφον ἢ δ' ἀτίταλλον,
 Δεξάμενοι Ῥέης, ὅτε τε Κρόνον εὐρυόπα Ζεὺς
 Γαίης νέεσθε χαθῆίσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Τὸς εἴμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἀκρεῖτα νείκεα λύσω·
 Ἦδη γὰρ δὴρὲν χρέον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Εἰ κύνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθῆσα φίλον κῆρ
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
 Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη χαλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλόμμοιδ' Ἀφροδίτη·

Οὐκ ἔς', ἔδδ' ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀγνήσασθαι
 Ζηνὸς γὰρ τῷ αἰεὶς ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἰαύεις.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ σήθεσφιν ἐλύσατο κεσὸν ἱμάντα,
 Ποικίλον· ἐνθά δέ οἱ θελκτῆρα πάντα τέτυκτο·
 Ἐνθά' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἡμέρης, ἐν δ' ὀαριστὺς,
 Πάρεφασις, ἥτ' ἐκλεψε νόον πύχα περ φρενεόντων·
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τῇ νῦν τῷτον ἱμάντα, τεῶ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
 Ποικίλον, ὃ' ἐνὶ πάντα τετεύχεται· ἔδδ' σέ φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἔῳ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτης Ἀφροδίτη·
 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα, καὶ Ἥμαθίν ἐξατεινήν,
 Σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφὰς, ἔδδ' ἁθόνα μάρπτει ποδοῖιν.
 Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα·
 Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος,
 Ἐνθά' ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,

Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν
 Ὕπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
 Εἰ μὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ ἔπος ἔκλυες, ἥσ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθευ· ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἡμῶντα πάντα·
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσπερ φαεινῶ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃτι.
 Δῶρα δέ τοι δώσω, χαλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσεον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θεῶν ὅσιν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαρὸς πόδας εἰλαπινάζων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
 Ἥη, πρέσβα θεὰ, θύγατες μεγάλοιο Κρόνοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰγιγενετάων
 Ῥεῖα χατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ὠκεανῶ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' ἐκ ἂν ἔγωγε Κροῖονος ἄσπον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ χατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι.
 Ἦδ' ἄρ' ἐγὼ καὶ ἄλλο τεὸν ἐπίνυον ἐφετμήν,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐκείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.

Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγίοχιο
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἀεγαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον αἴητας·
 Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων· ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
 Ῥιπιάζων κατὰ δῶμα θεῶς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ζήτει, καὶ κέ μ' αἶσον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
 Εἰ μὴ Νύξ δμῆτερα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 Τὴν ἰχόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ·
 Ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θυῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τῷτό μ' ἀνωχας ἀμήχανον ἄλλο τελέεσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ὑπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς;
 Ἥ Φῆς, ὥς Τρώεσιν ἀρηγέμεν εὐρυόπα Ζῆν',
 Ὡς Ἡρακλῆος πέρι χῶσατο, παῖδός ἐοῖο;
 Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκληῆσθαι ἀκοιτιν,
 * Πασιδέην, ἧς αἰὲν ἰμείρεαι ἥματα πάντα.
 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ὑπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἀγρὲ νῦν μοι ὁμοῖον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,

Χερὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα παλυδότεραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὥς οἱ ἐνεσθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
 Ἥ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιθέην, ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἥματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεὸς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τὸς ὑποπαγταίους, οἱ Τιτῆνες χαλέονταί.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρχον,
 Τὼ βήτην, Λήμνιν τε καὶ Ἴμβρον ἄστυ λιπόντες,
 Ἥερα ἐσπόμενω, ρίμφα πρῆσαντε κέλευθον·
 Ἴδην δ' ἰκέσθην πολυπίδαχα, μητέρας θηρῶν,
 Λεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσιν
 Βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπ' ἐσείετο ὕλη.
 Ἐνθ' ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσπερ ἰδέσθαι,
 Εἰς ἐλάτῃν ἀναβὰς περὶ μήκετον, ἣ τότε ἐν Ἴδῃ
 Μακροτάτῃ πεφυῖα δὲ ἥερος αἰθέρ' ἵκανεν·
 Ἐνθ' ἧς ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
 Ὀρνιθὶ λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσι
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Ἦρῃ δὲ κραπνῶς προσεβήσατο Γάρφαρον ἄκρον
 Ἰδῆς ὑψηλῆς· ἰδὲ δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἰδέν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
 Οἷον ὅτε πρῶτισον ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλῃς λήθοντε τοκῆας.
 Στῇ δ' αὐτῆς προπάροισεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἦρῃ, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπῃ τόδ' ἰχάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιδαίης.
 Τὸν δὲ δολοφρογέεσσα πρὸς ἡνύδα πότνια Ἦρῃ
 Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόβῃς πείρατα γαίης,
 ὈκEANόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύϊν,
 Οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἦδ' ἀτίταλλον·
 Τὲς εἴμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκραι νείκεα λύσω·
 Ἦδῃ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχοντα
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωεῖῃ πολυπίδακος Ἰδῆς
 Ἐσᾶσ', οἷ μ' οἴουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὑγρῇν.
 Νῦν δέ σευ εἵνεκα δεῦρ' εἰ κατ' Οὐλύμπῃ τόδ' ἰχάνω,
 Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
 Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόε' ὈκEANοῖο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥη, κῆϊσε μὲν ἐσι καὶ ὕπερθε ὀρμηθῆναι,
 Νῶϊ δ', ἄγ', ἐν Φιλότῃτι τραπέομεν εὐνηθέντε·
 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδ' εἰσὶν ἔργα, ἔδδ' ἑταῖρος,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περὶ πρὸς χυθεὶς ἐδάμασεν,
 Οὐδ' ὅπ' ἡρασίμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 Ἥ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μῆσ' ἀτάλαντον·
 Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρε' Ἀχαισίωνης,
 Ἥ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 Οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κόρης τηλεκλειτοῖο,
 Ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, ἔδδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 Ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερὸφρονά γείνατο παῖδα·
 Ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάριμα βροτοῖσιν·
 Οὐδ' ὅτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 Οὐδ' ὅπ' ὅτε Λητῆς ἐρικυδέος, ἔδδ' σὺ αὐτῆς·
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμέρας αἰεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥη·
 Αἰνόπατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες;
 Εἰ νῦν ἐν Φιλότῃτι λιλαίεαι εὐνηθῆναι

Ἰδὴς ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα,
 Πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
 Εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 Πεφράδοι; ἐκ ἂν ἐγῶγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνσᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,
 Ἔσιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
 Ἥφαιστος, πύκινάς δὲ θύρας σαρπημοῖσιν ἐπῆρσεν.
 Ἐνθ' ἴομεν κείμενοι, ἐπεὶ νῦ τοι εὖαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρῃ, μήτε θεῶν τόγχε δαΐδιδι μήτε τιν' ἀνδρῶν
 Ὀψεσθαι τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφιχαλύψω
 Χρύσειον· ἐοῖ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελιός περ,
 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνος παῖς ἦν παρὰ κοιτίν·
 Τοῖσι δ' ὑπὸ χθρῶν δῖα φύεν νεοθηλέα πόϊν,
 Λωτόν θ' ἐρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἥ δ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψός' ἔεργε·
 Τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσαντο
 Καλὴν, χρυσείην· σιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔεργαι.

Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδὲ πατὴρ ἀνὰ Γαργάεω ἄκρῳ,
 Ὑπνῷ καὶ Φιλότῃτι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκρᾶς ἀκοίτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὑπνος,
 Ἀγέλιν ἐρέων γαιήχῳ Ἐννοσιγαίῳ·
 Ἀγχῶ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Πρέφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναί,
 Καὶ σφιν κῦδος ὀπαζε, μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὔδει
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα·
 Ἦρῃ δ' ἐν Φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ὥχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρῶτοισι μέγα προδροῶν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην
 Πειαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται;
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἔτῳ φησὶ, καὶ εὐχεται, ἔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχλωμένος ἦτορ·
 Κείνῃ δ' ἔτι λῖν ποθὴ ἔοσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 Ἀσπίδας, ὅσσαι ἀρίσται ἐνὶ στρατῷ ἦδὲ μέγισται,

Ἑσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθῃσιν κορύθῃσιν
 Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἠγήσομαι, ἐδὲ τί φημι
 Ἐκτορα Πειραμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμων,
 Χείρῃσι φῶτι δύτω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἢ δ' ἐπίθοντο.
 Τὲς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, ἐτάμενοί περ,
 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον,
 Ἐδλὰ μὲν ἐδλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 Βάν ῥ' ἴμεν ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Δεινὸν ἄος τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Εἵκελον ἀστροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐςὶ μιγῆναι
 Ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχνίνει ἄνδρας.
 Τρώας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμεε Φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Δή ρα τότε αἰνοτάτην ἔειδα πτολέμοιο πάνυσαν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, καὶ Φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἦτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀσέηων.

Ἐκλύθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὔτε θαλάσσης κύμα πόσον βοάα ποτὶ χέρσιν,
 Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέῳ ἀλεγεινῇ·
 Οὔτε πύργος πόσος γε ποτὶ βρόμος αἰδομένοιοι,
 Οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο χαιέμεν ὕλην·
 Οὐτ' ἄνεμος πόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
 Ἠπύει, ὅσε μάλισα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 Ὅσῃ ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὖσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρεσαν.
 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἑκτωρ
 Ἐγχεί, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, ἐδ' ἀφάμαρτε,
 Τῇ ῥα δὺν τελαμῶνκε πρὸς στήθεσσι τετάσθην,
 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνῃ ἀργυρομήλῃ·
 Τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χεῖρα· χώσατο δ' Ἑκτωρ,
 Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χεῖρός·
 Ἀψ δ' ἐπάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 Χερμαδῶ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Παρ ποτὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας,

Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρώμβον δ' ὥς, ἔσπευε βαλὼν, πτερὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερείπη δρῦς
 Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεεῖς γίνεται ὁδμὴ
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' ἔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰδῆται·
 Ἐγγὺς ἔων, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιοιο κεραινός·
 Ὡς ἔπεσ' Ἑκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι·
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δὲ οἱ βρόσχε τέυχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θάμειας
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' ἔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσας, ἐδὲ βαλεῖν· πρὶν γάρ περὶ βῆσαν ἄριστοι,
 Πηλυδάμας τε, καὶ Αἰνείας, καὶ δῖος Ἀγένηωρ,
 Σαρπηδὼν τ' ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων ἔτις εὖ ἀκήδησ', ἀλλὰ πάροισεν
 Ἀσπίδας εὐκύκλεις σχέθον αὐτῶ· τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνε, ὅφρ' ἴκεθ' ἵππευς
 Ὠκέας, οἱ οἱ ὅπιαδε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔσασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·

Οἱ τὸν γε πρῶτ' ἄστυ φέρον βαρέα σενάχοντα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πῶρον ἶξον εὐρρεῖος ποταμοῖο
 Ξάνθε δινέεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐζόμενος δ' ἐπὶ γῆνα, κελαϊνεφές αἶμ' ἀπέμεεσεν·
 Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, καὶ δὲ οἱ ὅσπερ
 Νύξ ἐκάλυψε μέλανα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ', ὡς ἔν' ἶδον Ἑκτορα νόσφι κίοντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Οἰλιάδης ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον ἔτασε, δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
 Ἥνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῖς ἀμύμων
 Ἥνοπι βεχολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
 Τὸν μὲν Οἰλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνείράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πηλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 Υἱὸν Ἀρηιλύκοιο· δι' ὦμα δ' ὄβριμον ἐγχος

Ἔσχεν ὁ δ' ἐν κονίῃσι πρὸς ἄλγεα γαῖαν ἀγροῦ·
 Πηλεδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔρας·
 Οὐ μὰν αὐτ' οἴω μεγαθύμῃ Πανδοίδαο
 Χειρὸς ἀπὸ σιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ' καὶ μιν οἴω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κρατῖν δόμον Ἀΐδου εἶσω.
 ὧς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξάμενοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρῃσι θυμὸν ὄεινε
 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τῷ γὰρ πρὸς ἄγχι μάλιστα
 Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πηλεδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν,
 Λικριφίς αἰΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς
 Ἀρχίλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βέλευσαν ὄλεθρον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχμῷ,
 Νείατον ἀσράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Τῷ δὲ πολὺ πρῶτερον κεφαλῇ, σῶμα τε, ῥινές τε
 Οὐδεὶ πλῆντ', ἥπερ κνήμα καὶ γῆνα πρὸς ὄντος.
 Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πηλεδάμαντι·
 Φράζεο, Πηλεδάμα, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε,
 Ἡ ῥ' ἔχ' ἕκτος ἀνὴρ Πρῶτοφρονος ἀντιπεφάσθαι

Ἄξιος; οὐ μὲν μοι χακὸς εἶδεται, εἰδὲ χακῶν ἔξ·
 Ἀλλὰ χασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 Ἡ παῖς· αὐτῷ γάρ γενεὴν ἄγχιστα ἑώκει.
 Ἡ ῥ', εὖ γινώσκων Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀχάμας Πρύμαχον Βοιωτίον ἔτασε δουεῖ,
 Ἀμφὶ χασίγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
 Τῷ δ' Ἀχάμας ἐκπαγλὸν ἐπέύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμῳροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
 Οὐ θῆν οἰοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἴζυς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδὲ κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.
 Φράζεσθ', ὥς ὑμῖν Πρύμαχος δεδμημένος εὔδει
 Ἐγχεῖ ἐμῷ, ἵνα μὴ τι χασίγνήτοιο γε ποινή
 Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ· τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνῆρ
 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισι ἄρεως ἀλκτῆρα λιπέεσθαι.
 ὧς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφροσι θυμόν ὀρεινεν·
 Ὀρμήθη δ' Ἀχάμαντος· ὃ δ' ἔχ' ὑπέμενεν ἐρώην
 Πηνελέοιο ἀνακτος· ὃ δ' ἔτασεν Ἴλιονῆα,
 Υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλῃ, τὸν ῥα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασε·

Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτῃς μῆνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος ἔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ,
 Καὶ διὰ ἰνίε ἦλθεν· ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσας
 Ἀμφῷ Πηνέλεως δὲ ἐρυσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Αὐχένα μέσσην ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμαῖζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
 Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Εἰπέμενά μοι, Τρῶες, ἀγαυὲ Ἴλιονῆος
 Πατεὶ φίλῳ καὶ μητεὶ γοήμενα· ἐν μεγάροισιν·
 Οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηοεΐδαο,
 Ἄνδρ' ἰφίλῳ ἐλθόντι γανύσεται, ὅππότε κεν δῇ
 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κῆροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τὰς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλε·
 Πάπληνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μῆσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δῇ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγει· Ἀχαιῶν
 Ἦεατ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὑρτιον ἔτα

Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα χαρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάειξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
Τεῦχος δὲ Περθόωνα τ' ἐνήρατο, καὶ Περειφήτην·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἀφυσσε
Δηῶσας· ψυχὴ δὲ κατ' ἐταμένην ὠτειλὴν
Ἔασυτ' ἐπειρομένη· τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε.
Πλείστ' δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπένδαι ποσὶν ἦεν,
Ἀνδρῶν τρεασάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὤρσεν.

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ο.

Ο, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι, καὶ Ἡρῇ.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔδησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὅχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δαίεσσι, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνε Ἥρης·
Στῇ δ' ἄρ' ἀναίξας, ἰδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιῆς,
Τὲς μὲν ὀνειρομένους, τὲς δὲ κλονέοντας ὀπιδεν
Ἀργεῖους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἐκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἰδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
Εἶαθ', ὃ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσματι, κῆρ ἀπινύσσων,
Αἴμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανεστάτος βάλ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαός.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε καχορραφίης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖν
 Ἀκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλα
 Χρῦσεον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω, ἤλάσσειν δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον.
 Λῦσαι δ' ἐκ ἐδύναντο παρὰσασδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλῆ, ὅφρ' ἂν ἱκηται
 Γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' ἔσθ' ὥς θυμὸς ἀνίει
 Ἀζηχῆς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιδοῦσα θυέλλας
 Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 Ἄργος ἐς ἱππόδοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·

"Οφρ' εἰδῆς, ἦν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 "Ἦν ἐμίγης ἐλθῆσα θεῶν ἅπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 "Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πόντια Ἥρη,
 Καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς σε μέγιστος
 "Ορχος, δεινότατός τε πᾶσι μαχάρεσσι θεοῖσι·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωίτερον λῆχος αὐτῶν
 Κρείδιον, τὸ μὲν ἔκ ἀν' ἐγὼ ποτε μάψ' ὁμόσαιμι·
 Μὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρῳάας τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀεθήγει·
 Ἀλλὰ περ αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει·
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιῆς.
 Αὐτὰρ τοι κακείνω ἐγὼ παρὰ μνηστῆραίμην
 Τῇ ἴμεν, ἥ κεν δῆ σὺ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύης.
 "Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὲ σὺ γ' ἔπειτα, βοῶπις πόντια Ἥρη,
 "Ἴσον ἐμοὶ φρονέεσσι μετ' ἀθανάτοισι κατ' ἵζοις,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βέλεται ἄλλη,

Αἶψα μετασρέψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ·
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἔτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἔρχεο νῦν μετὰ Φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεστον
 Ἰεῖν τ' ἐλθέμενα, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
 Ὅφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 Πανσάμενον πολέμῳ, τὰ ἂν πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι·
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἱ νῦν μιν τείρῃσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀχαιῆς
 Αὖτις ἀποσρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φῦζαν ἐνόρσας·
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
 Πηλείδῃω Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἀνστήσει ὃν ἐταῖρον
 Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἐγχεί φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἴλις προπάροιθε, πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηὸς
 Τῆς ἄλλης, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον·
 Τῷ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τῷ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλιώξιν παρὰ νηῶν
 Αἰὲν ἐγὼ τεύχιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βελάς.

Τὸ πρὶν δ' ἔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, ἔτε τιν' ἄλλων
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμείο θεὰ Θέτις ἤψατο γούνων,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδ' ἀπίσθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξει νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλήν
 Γαῖαν ἐληλυθώς, φρεσὶ πευχαλίμησι νοήσῃ,
 Ἐνθ' εἶην, ἢ ἐνθα, μενοινήσειέ τε πολλά.
 Ὡς κραπνῶς μεμαυῖα διέπιατο πόντια Ἥρη.
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον, ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες,
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικνύοντο δέπασιν.
 Ἥ δ' ἄλλος μὲν ἔασε, Θέμισι δὲ χαλλιπαρῆω
 Δέκτο δέπας, πρῶτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἥ μάλα δὴ σε φόβησε Κρόνος παῖς, ὅς τοι ἀκρίτης;

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μὴ με, θεὰ Θέμι, ταῦτα δαίρειο· οἶδα καὶ αὐτὴ,
 Οἷος ἐκείνῃ θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής·
 Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἵσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκέσσει ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς χακὰ ἔργα τιφαύσκειται· ἐδὲ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, ἔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὖφρων.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπῶσα χαθέρζετο πτόνια Ἥρη·
 Ὠχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσε
 Χείλεσιν, ἐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 Ἰαίνθη· πᾶσιν δὲ νεμεοσηθεῖσα μετηύδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρογνέοντες,
 Ἥ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄλσων ἰόντες,
 Ἥ ἔπει, ἥε βίη· ὃ δ' ἀφήμενος ἐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Κάρεϊ τε θένει τε διακρίδον εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ', ὅ, τί κεν ὑμμι χακὸν πῆμπησιν ἐκάσῃ·
 Ἥδη γάρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηί γε πῆμα τετύχθαι·
 Υἱὸς γάρ οἱ ὀλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,

Ασκάλαφος, τὸν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
 Χερσὶ καταπρηνέας, ὀλοφυρόμενος δὲ πρὸς τήνδε·
 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσῃ, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τίσαδ' αἰ φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἵπες μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πλεγέντι κεραυνῷ,
 Κεῖσθαι ὅμῃ νεκύεσσιν μετ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
 ὧς φάτο· καὶ ῥ' ἵππῃς κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντ' ἐδύσετο παμφανόωντα·
 ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περικλυτή, θεοῖσιν,
 ὧς τοι δὲ ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάλασσε.
 Τῷ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο, καὶ σάκος ὤμων,
 Ἔγχος δ' ἔθηκε σιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἐλῶσα.
 Χάλκεον ἢ δ' ἐπέεσσιν ἀπαπλετο δοῦρον Ἄρη·
 Μαινόμενε, φρένας ἤλε, διέφθορας· ἢ νύ τοι αὐτῶς
 Οὐατ' ἀκχέμεν ἐς, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς;
 Οὐκ αἶψα, ἄτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;
 Ἥ δ' ἄρ' αὖτε Ζηνὸς Ὀλυμπίῃς εἰλήλασθεν·

Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας χαχὰ πολλὰ,
 Ἄψ ἵμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι χακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμεις καὶ Ἀχαιῆς
 Λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον.
 Μάρψει δ' ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ ἐκί.
 Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἑῷος.
 Ἦδ' ἄρ' οἱ τις, τῆδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 Ἦ πέφατ', ἧ καὶ ἔπειτα πεφήσεται ἀργαλέον δὲ
 Πάντων ἀνθρώπων ῥύσασθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰπὺς, ἴδρυσσε θρόνῳ ἐνὶ θυρῷ Ἀθηα.
 Ἦρ' ὃ δ' Ἀπόλλωνα χαλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἰεῖν θ', ἧ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφω̑ εἰς Ἰδὴν κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
 Ἔρδειν ὃ, τί κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὺσα πάλιν κίε πότνια Ἦρ'·
 Ἐξετο δ' ἐνὶ θρόνῳ τὼ δ' αἰῶντες πετέεσθην,
 Ἰδὴν δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάεω ἄκρῳ
 Ἕμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐσεφάνωτο·
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 Στήτην· ἔδδ' σφῶϊν ἰδὼν ἐχλώσατο θυμῷ,
 Ὅτ' ἰοὶ οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
 Ἴεν δὲ πρῶτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκι' ἴθι, Ἴε ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Πάντα τάδ' ἀγγείλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι·
 Πανσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔρχεσθαι μετὰ Φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα δῖαν.
 Εἰ δέ μοι ἐκ ἐπέεσ' ἐπιπίεσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μὴ μ' ἔδδ', κρατερός περ ἐὼν, ἐπίοντα ταλάσῃ
 Μείναι· ἐπεὶ ἔο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρῶτερος· τῷ δ' ἐκ ὅθεται φίλον ἦτορ
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τὸν τε συγέεσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἀπίθῃσε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴεις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἰγὴν.
 Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς, ἥε χάλαζα
 Ψυχρὴ ὑπ' αἰὲρ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέαο·

Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα δέπλωτο ὠκέα Ἴρις,
 Ἄγχῃ δ' ἰσταμένη πρὸς ἑφ' ἑκλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίῃοι, κυανοχαῖτα,
 Ἦλθον δ' εὖρο φέρεσσι παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Παισάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ Φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλλα δῖαν.
 Εἰ δέ οἱ ἐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεις, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἦπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι σέ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
 Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρῶτερος· σὸν δ' ἐκ ὅθεται φίλον ἦτορ
 Ἴσόν οἱ φάσθαι, τὸν τε συγέσσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας πρὸς ἑφ' ἑκλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίῃ ἀέκοντα κατάρξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, ἕς τέκε Ῥεῖη,
 Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Αἰδῆς ἐνέροισιν ἀνάσων·
 Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασαι, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Αἰδῆς δ' ἔλαχε ζῳόντων·

Ζεὺς δ' ἔλαχ' ἔρανὸν εὖρυν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι
 Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλύμπος·
 Τῷ ῥα καὶ ἔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μήτι με πᾶγχυ, κακὸν ὥς, δευδιωδέσσω·
 Θυρατέρεσσιν γὰρ τε καὶ υἷάσι κέρδιον εἴη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισέμεν, ἔς τέκεν αὐτὸς,
 Οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκέσσονται καὶ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·
 Οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαήοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
 Ἥ τι μετασρέψεις; σρεπλά μὲν τε φρένες ἐδλῶν.
 Οἶδ', ὥς πρῆστυτέροισιν Ἑρινύες αἰὲν ἔπονται.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεὰ, μάλα τῷτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐδλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰχάνει,
 Ὅππότεν ἰσόμερην καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
 Νεικίειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεῖς ὑποείξω·

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
 Αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἥφαιστοιο ἀνάκτος,
 Ἰλίσ ἀπεινῆς πεφιδήσεται, εἰ δ' ἐθελήσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἴσω τῷδ' ὅτι νῶϊν ἀνήκετος χόλος ἔσαι.
 Ὡς εἰπὼν, λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἐννοσίγαιος·
 Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μετ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἦδη μὲν γάρ τοι γαῖήοχος Ἐννοσίγαιος
 Οἵχεται εἰς ἄλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 Οἵπερ νεώτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἡδὲ οἱ αὐτῷ
 Ἐπλετο, ὅτι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
 Χεῖρας ἐμᾶς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρῶτί γ' ἐτελέαθη.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' Αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 Τὴν μάλ' ἐπιωείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιῆς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐχάτηβόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ.

Τόφρα γὰρ ἐν οἷ ἔγειρε μένος μέγα, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἱκόνται·
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Ὡς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκέστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἰσηκι ἐοικώς
 Ὠκέϊ, Φαυστόφονω, ὅστ' ὤκιστος πῶε τετηνῶν·
 Εὖρ' υἱὸν Πειάμοιο δαΐφρενος, Ἐκτορα δῖον,
 Ἥμενον, ἔδ' ἔτι κείτο· νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
 Ἀμφὶ ἐ γινώσκων ἐτάρας· ἀτὰρ αἶδμα καὶ ἰδρὼς
 Πάυετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀγχῆ δ' ἰσάμενος προσέφη ἐχάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πειάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 Ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πῶς τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἐοσι, φέρισε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἀντήν;
 Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρυμνήσιν Ἀχαιῶν,
 Οὓς ἐτάρας ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 Χερμαδίῳ πρὸς σῆθος, ἔπαυσε δὲ Δυοειδὸς ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο

Ἡματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοοσητῆρα Κρηνίων
 Ἐξ Ἰδῆς προσέηκε παρεσάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπυνὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν, ἵππεῦσιν ἐπότερυνον πτολίεσσιν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροισθε κιῶν, ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 Ὡς εἰπὼν, ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις σατὸς ἵππος, ἀκοσήσας ἐπὶ Φάτνῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πρὸ δίοιο κροαίνων,
 Εἰωθὼς λέεσθαι εὐρρέϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων, ὑψὺ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Ὡμοῖς αἰῶσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
 Ῥίμφα ἐγῆνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς Ἐκτωρ λαίψηρὰ πόδας καὶ γένατ' ἐνώμα,
 Ὀτρύνων ἵππῃας, ἐπεὶ θεῶ ἐκλυεν αὐδὴν.
 Οἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα

Ἐοσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροικῶται·
 Τὸν μὲν τ' ἡλίδατος πῆτρη καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰρύσατ', ἐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμενα αἰσιμον ἦεν·
 Τῶν δέ θ' ὑπαὶ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἠϋγένειος
 Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτρεπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Δαναοὶ εἴως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποιχόμενον σίχας ἀνδρῶν,
 Τάεβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Ἐδλὸς δ' ἐν σαδῇ ἀγροῇ δέ εἰ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅππότε κοῦροι ἐρέουσιαν περὶ μύθων·
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 Οἷονδ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτορ' ἦ θὴν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάσθε
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
 Ἀλλὰ τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσώωσεν
 Ἐκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

Ὡς καὶ νῦν ἔοικεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπερ πρῶτος ἴσταται, ὧδὲ μενοιπνῶν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι
 Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δέρεατ' ἀνασχόμενοι τὸν δ' οἶω καὶ μεμαῶτα
 Θυμῷ δέισεσθαι Δαναῶν καρπαδύναι ὄμιλον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλᾳ μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα,
 Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ὑσμίνην ἥετυνον, ἀριεῖας χαλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 Ἡ πλεθρὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῶες δὲ πρῆτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβιάς· πρῶτον δὲ κί' αὐτῷ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὠμοῖν νεφέλῃν, ἔχε δ' Αἰγίδα θῆειν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσσαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὤρετο δ' αὐτὴ
 Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷσι
 Θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν,
 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' ἀρηιθόων αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσαντο, λιλαϊόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὄφρα μὲν Αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλέ' ἤπλετο, πίπτε δὲ λαός·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπόλων
 Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν σήθεσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἴων
 Θῆρε δύω κλονέεσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἦκε φόβον, Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὀπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδαδεδίσης ὑσμίνης·
 Ἐκτῶς μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρχεσίλαον ἔπεφνε,
 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δὲ, Μενεαθῆος μεγαθύμῃ πῖσιν ἐπαῖρον.

Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάειξεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
 Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
 Γνωτὸν μητρυῖης Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Υἱὸς δὲ Σφήλῳ καλέσκετο Βαχολίδαο.
 Μημισῇ δ' ἔλε Παλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 Πρώτῃ ἐν ὕσμινῃ, Κλονίον δ' ἔλε δῖος Ἀγῆνωρ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὅπιαδε,
 Φεύγοντ' ἐν περὶ μάχῃσι, διὰ περὶ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ὅφρ' οἱ τὲς ἐνάειζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρω, καὶ σκολόπεσσιν, ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ
 Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τείχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτὼς δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας,
 Νηυσὶν ἐπιπυέεσθαι, εἴαν δ' ἔναρα βροτόεντα·
 Ὅν δ' αὖ ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθεν νοήσω,
 Αὐτὲ οἱ θάνατον μητίσσομαι, εἰδὲ νυ τὸν γε
 Γνωτοὶ τε γνωτοὶ τε περὶ λελάχῃσι θανόντα,
 Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι περὶ ἄσπεος ἡμετέρου.

Ὡς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ σίχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρεμτας ἵππους,
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης πρὸσθ' ἐρέειπον
 Ἐς μέσσην κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν, ἥδ' εὐρεΐαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
 Γίγνεται, ὅππότε ἀνὴρ δένεος πειρώμενος ᾗσι.
 Τῇ ῥ' οἷγε προχέοντο Φαλαγγίδων, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅς' ἐπεὶ ἔν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν,
 Ἀψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 Ὡς ῥα σὺ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν χάματον καὶ οὔζην
 Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ Φῦζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες·
 Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, ἕξος Ἀχαιῶν,
 Εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς ἔξαντ' ἀστερόεντα·

Ζεῦ πάτερ, εἰποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεὶ περ πολυπύρῳ
 Ἡ βοὸς, ἢ οἶος κατὰ πόσινα μηρία χαίων,
 Εὐχετο νοσῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
 Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ
 Μηδ' ἔτω Τρώεσιν ἑα δάμνασθαι Ἀχαιῆς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἐκτυπε μητιέτα Ζεὺς,
 Ἀργείων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρώες δ', ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.
 Οἱ δ' ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότερ' ἐπείγῃ
 Ἴς ἀνέμῳ· ἢ γάρ τε μάλιστ' αὖ γέ κ' οὐρανὸν ὀφέλλει·
 Ὡς Τρώες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρὸς ἄλυσσιν μάχοντο,
 Ἐγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψὶ μελανάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ σῶμα εἰμένα χαλκῷ.
 Πάτερ κλος δ', εἰώς μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἑκτοδι νηῶν,

Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦσό τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῶ
 Φάρμακ', ἀκήματ' ἔπαυσε μελαινάων ὀδυνάων
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεστυμένους ἐνόησε
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ
 Χερσὶ χαταπρηνέας, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
 Εὐρύπυλ', ἐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
 Ἐνθάδε παρεμένεμεν· δὴ γὰρ μέγα νῆϊκος ὄρωρεν
 Ἀλλὰ σε μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρε.
 Τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα πύδεις φέρων· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, ἐσθ' ἐδύναντο,
 Πανρωγτέρας περ ἐόντας, ἀπώσαθαι παρὰ νηῶν,
 Οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, ἐδὲ νέεσιν.
 Ἀλλ' ὥσε σάθμη δόξυ νηϊὸν ἐξιθύει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ρά τε πάσης

Εὖ εἶδ' ἡ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε.
 Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἰείσατο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, ἐδ' ἐδύναντο
 Οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι περὶ νῆας,
 Οὔθ' ὃ τὸν ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
 Ἐνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα Φαίδιμος Αἴας,
 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ σῆθος βάλε δουεῖ·
 Δέπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα, νεὼς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε, καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν σείνῃ τῷδε·
 Ἄλλ' υἷα Κλυτίοιο σώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὲ φαιινῷ·
 Τὸ μὲν ἄμαρθ' ὃ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θερσέποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ

Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήρισι ζαθέοισι·
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ ἕατος ἑξεί χαλκῷ,
 Ἐσαότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπὶος ἐν κονίῃσι.
 Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πᾶσι λῦντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐπρίγησε, κασιγνήτην δὲ πρῶτον·
 Τεῦκερ πᾶσι, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πῖσις ἑταῖρος
 Μαστορείδης, ὃν νῶϊ, Κυθήρῳθεν ἔνδον ἑόντα,
 Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι·
 Τὸν δ' ἑκτὼς μέγα θυμὸς ἀπέκτανε· πᾶσι νύ τοι ἰοὶ
 Ὀκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θεῶν δὲ οἱ ἄγχι παρῆσαν,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ Φαρέττην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσι ἐφίει·
 Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πηλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυὸν Πανδοῖδαν,
 Ἠνία χερσὶν ἔχοντα, ὃ μὲν πρὸν ἵππῃσιν
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλεῖστα κλονέοντο φάλαγγες,
 ἑκτορὶ καὶ Τρώεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἠλθε χαλκόν, τό οἱ ἔτις ἐρύχακεν ἱεμένων περ·
 Αὐχένι γάρ οἱ ὀπίθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·

Ἦειπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες· ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
 Πηλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίον ἤλυθεν ἵππων.
 Τὸς μὲν ὄγ' Ἀσυνόω, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκε
 Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορῶντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν πρὸς μάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷσιν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυτῇ
 Αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Εἴ μιν ἀρισεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
 Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασεν
 Ἑκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὅς οἱ εὖς ρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 Ἴος χαλκοδαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασιγνήτην δὲ πρὸς ἡνῶδα·
 ὦ πόποι, ἣ δὴ πᾶγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τε μοι βίον ἔκβαλε χειρός·
 Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόσροφον, ἣν οἱ ἔδῃσα
 Πρῶϊον, ὃφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷσ' ἑς.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ὦ πῆπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἕα καὶ ταρφέας ἱὲς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας·
 Αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμῳ,
 Μάριναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλης ὄρνυθι λαῶς·
 Μὴ μὰν ἀσπερδεῖ γε, δαμνασάμενοί περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὐσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης.
 ὦς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππεριν, δεινὸν δὲ λόφος κατ' ὕπερθεν ἔνευεν·
 Εἴλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὤκα θεῶν Αἴαντι παρέστη.
 Ἐκτὼς δ', ὡς εἶδεν Τεύκερ βλαφθέντα βέλεμνα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνδρες ἔσε, φίλοι, μνήσαδε δὲ θεῖδος ἀλκῆς,
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστεῖος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 ῥεῖα δ' αἰεὶ γνωτὸς Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή,
 Ἡμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέετερρον ἐγὺαλίξῃ,

Ἦδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ ἐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὅς δέ κεν ὑμέων
 Βλήμενος, ἢ ἐ τυπείς, θάνατον καὶ πόντον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω· οὐ οἱ αἰκὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος, καὶ κληρὸς ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς εἰπὼν, ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάσσε.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐπάρχισιν·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι· νῦν ἄρχιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 Ἦ ἐ σωθῆναι, καὶ ἀπώσαθαι κακὰ νηῶν.
 Ἦ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἔχαστος;
 Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκέετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὰν ἐς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' ἔτις τῶδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 Ἦ αὐτοσχεδὴ μίξαι χεῖρας τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐ βιάσθαι,

Ἡ δὲ θὰ σρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 Ὡς αὐτὸς παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκείσθ.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδῖον, Περικλῆδεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πηλεδάμας δ' Ὡτον Κυλλήνιον ἐξενάειξε,
 Φυλείδῳ ἔταρχν, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 Τῷ δὲ Μέγῃς ἐπόμενον ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πηλεδάμας· καὶ τῷ μὲν ἀπήμβροσεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Εἶα Πάνθ' υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμ' εἴδοις μέσον ἔτασε δουρὶ·
 Δέπησεν δὲ πρὸς τὸν, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Τόφρα δὲ τῷ ἐπόμενον Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδὼς,
 Λαμπετίδης, ὃν Λάμπρος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδόμενος θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅς τότε Φυλείδῳ μέσον σάκος ἔτασε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἦρκεσε θώρηξ,
 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀσπρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἠγάγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος.

Ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφύτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωσὴν
 Ὃς οἱ καὶ τότε παῖδος ἀπὸ χροῦς ἤρκεσ' ὀλεθρον.
 Τῷ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασείης
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχει ὀξυόεντι,
 Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτῷ πᾶς δὲ χαμαῖζε
 Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοῖνικι φαεινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ
 Στῇ δ' εὐρᾶξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὦμον ὀπιδεν
 Αἰχμὴ δὲ σέροιο δέασυτο μαιμώωσα,
 Πέροσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα περηνὴς ἐλιάσθη.
 Τὼ μὲν εἰσάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 Συλήσιν· Ἐκτὼς δὲ χασιγνήτοισι κέλευε
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπ' ἔν
 Ἴφθιμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βῆς
 Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δῆϊων ἀπονόσφιν ἐόντων
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλιοςται,
 ἈΨ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πειάμω· ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσι·

Τόν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; ἔδὲ νύ σοί περ
 Ἐντρέπεται Φίλον ἦτορ, ἀνεψιῷ κταμένοιο;
 Οὐχ' ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπασιν;
 Ἀλλ' ἔπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἐσὶν ἀποσαδὸν Ἀργείοισι
 Μάχνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατακτείνῃς
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.
 ὧς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος Φῶς.
 Ἀργεῖος δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔσε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλεονες σόοι, ἢ πέφανται·
 Φευγόντων δ' ἔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, ἔτε τις ἀλκή.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον·
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 Ἑρκείῃ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἐγείρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', ἔτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 Οὔτε πῶσιν θάσων, ἔτ' ἀλκιμος, ὥς σὺ, μάχεσθαι
 Εἴ τινα πρὸ Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθαι.

Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν
 Ἐκ δ' ἔθορε πρημάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἐπαπήνηας ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκράδοντο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὃ δ' ἔχ' ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἀλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νιοσόμενον πόλεμόνδε, βάλε σῆθος παρὰ μαζόν·
 Δέπησεν δὲ πρῶτον, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπὶ ὄρεσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 Βλημένῳ αἶξῃ, τὸν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
 Θηρητῆς ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθην Ἐκτορα δῖον,
 Ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δῆϊοτῆτα.
 Ἀντίλοχος δ' οὐ μένει, θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὲ χακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 Ὅς κύναι κτείνας, ἢ βεκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
 Φεύγει, πρὶν πρὲς ὄμιλον ἀσπιδόημεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρέσσε Νεσορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ
 Ἥχῃ θροσπεσίῃ βέλεα σονόεντα χέοντο·
 Στῇ δὲ μετασρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.

Τρώες δὲ, λείψιν ἐοικότες ὤμοφάγοισι,
 Νηυσὶν ἐπεσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 Ὃς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, φέλγε δὲ θυμὸν
 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο· τὸς δ' ὀρέθυνεν.
 Ἐκτορὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐβέλετο κῦδος ὀρέξαι
 Πειραμίδη, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλη ἀχάματον· Θέτιδος δ' ἐξαΐσιον ἄρ' ἔν
 Πᾶσαν ἐπικεκήνιε· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεὺς,
 Νηὸς χαιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 Ἐκ γὰρ δὴ τῷ ἔμελλε παλίσωξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρενέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἐκτορα Πειραμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 Μαίνεται δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ σῶμα γίνετο, τὸ δέ οἱ ὅσπερ
 Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
 Ἐκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεασι μετ' ἀνδράσι μῆνον ἔοντα

Τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ'· ἤδη γὰρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἦμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι·
 Καί ῥ' ἔθελε ρῆξαι σίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων
 Ἥ, δὴ πλείστον ὁμίλον ὄρα καὶ τεύχε' αἶψα·
 Ἀλλ' ἔσθ' ὥς δύνατο ρῆξαι, μάλα περ μενεαίνων·
 Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥντε πῶτερη
 Ἥλιδατος, μεγάλη, πολίης αἰλὸς ἐγγὺς ἔσσα,
 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαίψηρὰ κέλυστα,
 Κύματά τε τροφέντα, τὰ τε πρῶστερεύγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, ἔδδ' ἐβόοντο.
 Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πύρρ' ἐπὶ πάντοθεν ἐνδορ' ὁμίλῳ·
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηὶ πᾶσσι
 Λάβρην ὑπὰ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀχινὴ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς αἴτης
 Ἰσὶν ἐμβρέμεται· τερμέεσι δὲ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς ἑ λέων ὀλοόφρων βροτὴν ἐπελθὼν,
 Αἶρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέμονται

Μυρία, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς ἔπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχέσασθαι, ἔλικος βοὸς ἀμφὶ Φονῆσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατίησι βόεσσιν
 Αἰὲν ὁμοσιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρέσας
 Βῆν ἔδει, αἳ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περειφίτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυπύχης ἀνακτος
 Ἀγέλης οἵχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 Τῷ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρωνος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας, ἡδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρῶτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 Ὅς ῥα τότε Ἑκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγλυάλιξε.
 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγ' ἐπᾶλτο
 Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, πωδηνεχὲς ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὃγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πῶσεν ὑπὶος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κονάβησε πρὸς κροτάφοισι πρὸς ὤτων.
 Ἑκτωρ δ' ὅξυ νόησε, θένων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 Στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' ἐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρους,

Χρησιμῆιν αὐτοὶ γὰρ μάλ' ἐδεΐδισαν Ἑκτορα δῖον.
 Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, πτερὰ δ' ἔσχεθον ἄκραι
 Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 Τῶν πρῶτέρων, αὐτὰ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροοί, ἔσθ' ἐκέδαθεν ἀνὰ στρατὸν ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 Καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, ἔρως Ἀχαιῶν,
 Λίωσθ' ὑπὲρ τοκέων γενόμενος ἄνδρα ἔχασον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔσε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσαδε ἔχασος
 Παίδων, ἢ δ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἥδὲ τοκῆων,
 Ἡμὲν ὅτεω ζώοσι, καὶ ὧ κατατεθνήκασι.
 Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γενάζομαι οὐ παρεόντων,
 Ἐσάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶδε φόβονδε.
 ὣς εἰπὼν, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐχάσας·
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὥσεν Ἀθήνη
 Θεσπέσιον· μάλα δὲ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
 Ἡμὲν πρὸς νηῶν, καὶ ὁμοῖ' εἰς πτολέμοιο.
 Ἑκτορα δ' ἐφρᾶσαντο βοὴν ἀγαθὸν, καὶ ἐταίρους,

Ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέσασαν, εἰδ' ἐμάχοντο,
 Ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο Δοῖσιν·
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ·
 Ἔσάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέσασαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἵκει ἐπ' ὄχκετο, μακρὰ βιβάδων,
 Νώμα δὲ ξυσὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
 Κολλητὸν βλίτρεσι, δυωχμεικοσίπηχυ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πύσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Σέυας ἐκ πεδίοιο μέγα πρὸτ' ἄστυ διώκει,
 Λαοφόρον χαρ' ὁδὸν, πολέες τέ ε' θηήσαντο
 Ἀνέρες, ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐμπεδὸν ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται· οἱ δὲ πέτονται·
 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ Δοάων ἵκεα νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰθερ' ἵκανε.
 Αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. Οὐδὲ μὲν Ἑκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύχῃ θωρηκτῶν·
 Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πέτεηνῶν αἰετὸς αἰθρῶν
 Ἔθνος ἐφορμάται, πτόταμόν παρὰ βοσκομενάων,

Χηνῶν, ἢ θερσάνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὧς Ἐκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο
 Ἀντίος αἰξας· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπίωθε
 Χεῖρὶ μάλα μεγάλη, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὖτις δὲ δριμύεια μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 Ἀντεῶ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐοσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅσῃ ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ χακῆ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
 Τρωσὶν δ' ἥλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐχέσθαι
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιῆς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέσασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 Καλῆς, ὠκυάλης, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἔς Τροίην, ἐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατερίδα γαῖαν·
 Τῆ περ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε
 Δήην ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· ἐδ' ἄρα τοίγε
 Τόξων αἰχὰς ἀμφὶς μένον, ἐδέτ' ἀκόντων,
 Ἀλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰσάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,

Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα χαλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμαῖς πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτὼς δὲ πρὺμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, ἔχ' ἰ μετ' αἶψα,
 Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρῶσιν δ' ἐκέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν·
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,
 Νῆας ἐλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολῶσαι
 Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, χακότητι γερόντων·
 Οἳ μ', ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρὺμνησι νέεσθιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσκειν, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε ἔβλαπτε φρένας εὐρυόπα Ζεὺς
 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρυσαν·
 Αἴας δ' ἐκέτ' ἐμίμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσθιν·
 Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, οἷόμενος θανέεσθαι,
 Θρῆνυν ἐφ' ἐπ' ἀπόδην, λίπε δ' ἱκεῖα νηὸς εἵσης·
 Ἐνθ' ἄρ' ὅγ' εἰσῆκε δεδοκῆμένος· ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·

Αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρης,
 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσαθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 ἥ τίνας φάμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
 ἥ τι τῆχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 οὐ μὲν τις σχεδὸν ἐπὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
 ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύχα θωρηκτῶν,
 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμεῖα πατρίδος αἴης·
 τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο.
 ἥ, καὶ μαϊμώνων ἔφεπ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι·
 ὅσις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροισι
 σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἑκτορὸς ὀτρύναντος,
 Τόνοί· Αἴας ἔτασκε, δεδεγμένος ὀξεί δουρί·
 δώδεκα δὲ προπαρόιστε νεῶν αὐτοσχεδὸν ἔτα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
Π.

Πῖ, Πάτροκλον ἔπεφνεν Ἀρήϊον Ἑκτορος αἰχμῇ.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῷ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε χατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Πόδας δῖος Ἀχιλλεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
τίπτε δαδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἥντε κόυση
νηπίη; ἦθ' ἅμα μητρὶ θέος ἀνελέσθαι ἀνάγει,
εἴαν' ἀπλομένη, καὶ τ' ἐσυμένην χατεύκει,
δακρυόεσσα δὲ μιν ποτιδέσκεται, ὅφρ' ἀνέλθαι·
τῇ ἵκελος, Πάτροκλε, τέρεν χατὰ δάκρυον εἶβεις.

Ἡέ τι Μυρμιδόνεσσι πῖφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῶ;
 Ἡέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὲν ἔτι Φασὶ Μενοίτιον, Ἀκτοργς υἱόν,
 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀχαχρίμεθα τεθνεώτων.
 Ἡὲ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἔνεχα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὸν δὲ βαρυσενάχων πρὸς ἑσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Μὴ νεμέσαι· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιῆς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, ἐτάμενοί τε.
 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης·
 Οὔτασαι δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, ἢ δ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷσ' ὦ·
 Τὰς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 Ἐλκε' ἀκείόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλεῦ·
 Μὴ ἐμὲ γὰρ ἔτος γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
 Αἰναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνός περ,

Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰκέα λοιγὸν ἀμύνης;
 Νηλεὺς· ἐκ ἄρα σοῖγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
 Πέτραν τ' ἡλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καί τινα τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρῶτες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασον
 Μυρμιδόνων, ἦν πᾶσι Φόως Δαναοῖσι γένωμα.
 Δὸς δέ μοι ὠμοῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἀνδρας αὐτῇ
 ὦσαιμεν πρὸτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 ὦς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἔμελλεν
 Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε χαλὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, διογενὲς Πατρώκλεις, οἷον εἶπες·
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·

Ἄλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰχάνει,
 Ὅππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι,
 Καὶ γέρας ἅψ' ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκει·
 Αἶνόν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
 Κέρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Δεῖ δ' ἐμῷ κτεάτιστα, πόλιν εὐτείχεα πέρους,
 Τὴν ἅψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάσθην.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· εἰδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχές κεχλωῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὕτη τε, πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὁμοῖον μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῶδι,
 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
 Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίαται, χώρας ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσι βέβηκε,
 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσονται μέτωπον
 Ἐγγύδι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλῃς

Πλήσειαν νεκύων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδέη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχοντα.
 Οὐ γὰρ Τυδείδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
 Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπο λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδὲ πω Ἀτρεΐδew ὅπως ἔκλυον αὐδήσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορὸς ἀνδροφόνιοι,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περὶάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιῆς.
 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτερ' ἄγε, νεῶν ἀπο λοιγὸν ἀμύνων
 Ἐμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πύρρως αἰδομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνται.
 Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθε' τέλος ἐν φρεσὶ θείῳ,
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 Πρὸς πάντων Δαναῶν· ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρη
 Ἀψ' ἀπονάστωσιν, περὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρῃσιν·
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 Δῶή κῦδος ἀρέσθαι ἐρέγδουπος πόσις Ἥρης,
 Μὴ σύγ' ἀνευθεὶν ἐμείο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπάγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊότητι,

Τρῶας ἐναυρόμενος, πρῶτ' Ἴλιον ἡγεμονεύειν
 Μὴ τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰγιγενετάων
 Ἐμβήῃ· μάλα τὲς γε Φιλεΐ ἐχάεργος Ἀπόλλων·
 Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν Φάος ἐν νῆεσσι
 Θῆης, τὲς δέ τ' ἔαν πεδῖον χάτα δηριάσθαι.
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
 Μῆτε τις ἐν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσοι ἔασι,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 Ὅφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' ἐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι
 Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κρητάφοισι φαεινὴν
 Πήληξ βαλλομένη κρηναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Καπφάλαρ' εὐποίηθ'· ὃ δ' ἀεισερὸν ὦμον ἔχαμνεν,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· εἰδὲ δύναντο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρεΐδοντες βελέεσσιν·
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι· καρδὴ δὲ οἱ ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, εἰδὲ πῃ εἶχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ χακὸν χακῷ ἐσήεικτο.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μῆσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῶς ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼς Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παρὰσας
 Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ χαλκὸν ὀπίσθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπ' ἀράξε' τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πῆλ' αὐτὸς ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 Γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 Ἔσγα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βέλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀχάματον πῦρ
 Νηὶ Διὶ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέση κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῦμνην πῶς ἀμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Μηρὼ πληξάμενος Πατρόκλῃα προσέειπεν·
 Ὅρσσο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε·
 Λεύσω δὴ πᾶσα νηυσὶ πύρρῳ δῆϊόιο ἐρωήν·
 Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ ἐκέτι Φυκτὰ πέλωνται·
 Δύσσο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώρῳπι χαλκῷ·
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε

Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε,
 Ποικίλον, ἀσερβέντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε σιβαρὲν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κινέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 Ἴππεον· δεινὸν δὲ λόφος χαλκὸν περθεῖν ἔνευεν.
 Εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει·
 Ἐγχος δ' ἔχ' ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
 Βειθὺ, μέγα, σιβαρὲν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλὶς ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσιν.
 Ἴππεος δ' Αὐτομέδοντα δοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστ'·
 Πισύτατος δέ οἱ ἔσκε μάχη ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπάγε ζυγὸν ὠκέας ἵππεος,
 Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὸ ἅμα πνοιῆσι πέτεσθην·
 Τὸς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥοὸν ὠκεανοῖο.

Ἐν δὲ παρηορίησιν ἀμύμονα Πήδαπον ἴει,
 Τόν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
 Μυρμιδῶνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὥς
 Ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κερὰν μέγαν ἔρρεσι δηώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 Καί τ' ἀγέληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευρόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἀτρεμὸς ἐστὶ, περὶ στένετα δὲ τε γαστήρ·
 Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 Ῥώνοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἴσατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἥσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγάετο Διὶ φίλος· ἐν δὲ ἐκάσῃ
 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἐταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιεῖσάτο, τοῖς ἐπεποίθει,

Σημαίνειν αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασσε.
 Τῆς μὲν ἦς σιχρὸς ἦρχε Μενέαιος αἰολοφώρηξ,
 Υἱὸς Σπερχαιοῖο, διίπετέος ποταμοῖο·
 Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτης, καλὴ Πολυδῶρη,
 Σπερχειῷ ἀχάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα·
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶρω, Περσέεος υἱί,
 Ὃς ῥ' ἀναφαιδὸν ὅπυιε, πρῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρὸς ἀγῆϊος ἡγεμόνευε
 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτης· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 Ἠγάσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλαχάτῃ, κελαδαινῆς·
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη
 Ἑρμείας ἀχάκητα· πόρην δὲ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πῶρ μὲν θείειν ταχύν, ἠδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογροσύκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε προφώωσδε, καὶ ἡελίς ἴδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πῶρ μιν μυσία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γερῶν Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἥ δ' ἀτίταλλεν,

Ἀμφαπαζόμενος, ὥσεί θ' ἐὼν υἷον ἐόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀγῆϊος ἡγεμόνευε
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐγχεῖ μάχνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἐταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ.
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 Στήσεν ἐν κείνας, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε
 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
 Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν· καὶ μ' ἡττιάαδε ἔχαστος.
 Σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.
 Νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους.
 Οἴχαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ρά τοι ὧδε χαλὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγνερόμενοι θάμ' ἐβάλλετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τὸ πρῖν γ' ἐβάλλετε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
 Ὡς εἰπὼν, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐχάσθ'.
 Μᾶλλον δὲ σῆχες ἄρσεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκισαν.

Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνῆς ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισι
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
 Ὡς ἀραρην κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδι' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνῆς·
 Φαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
 Νευόντων ὥς πυκνοὶ ἐφέεσσαν ἀλλήλοισι. 6
 Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσασθον,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Πρῶθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλῶ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγε
 Καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὐὲν πλήσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, ἕλων τε ταπήτων.
 Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, εἶδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτῆς αἶδοπα οἶνον,
 Οὔτε τέω σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
 Τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος χαλῆσι ῥοῇσι·
 Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύασατο δ' αἶδοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα σῶς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,

Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόδι ναίων,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρε· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
 Σοὶ ναίεσ' ὑποφῆται ἀνιπλόποδες, χαμαιεῦναί.
 Ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἱψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἦ δ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐέλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 Ἀλλ' ἔταρον πῶμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
 Μάρνασθαι τῷ κῦδος ἅμα πῶρες, εὐρύοπα Ζεῦ·
 Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἥ ῥα καὶ οἷος ἐπίσσηται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἥ οἱ τότε χεῖρες ἀαπλοὶ
 Μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἰὼ μετὰ μῶλον Ἀγῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δῖηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσί τε ξύν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάρρισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε

Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἔξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν, σπείσας τε, καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἀψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκεν ἐνὶ χηλῶ.
 Στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῶ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔσταν, ὅφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρυσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφήκεασιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
 Εἰνοδίοις, ἔς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔδοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῶ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ χακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
 Τὸς δ' εἶπερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ὁδίτης
 Κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἀλκίμον ἦτορ ἔχοντες
 Πρὸςσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεοσι.
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Πάτροκλος δ' ἐτάρσιον ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταρσι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Ἀνέρες ἔσε, φίλοι, μνήσαδε δὲ θείδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μὲν ἄριστος

Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχείμαχοι θεράποντες·
 Γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν εἰδὲν ἔτισεν.
 Ὡς εἰπὼν, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάσσε·
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳές δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίης ἄλκιμον υἱόν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
 Μηνιθμὸν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
 Πάπληνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Ἀντικεῖν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο,
 Νηὶ πάρα πρῦμνῃ μεγαθύμῃ Πρωτεσίλαῳ·
 Καὶ βάλε Πυρραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυδαῖς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιῶ εὐρὺ ρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὑπὶος ἐν κονίῃσι
 Κάππεσεν οἰμῳῆας· ἔταρσι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,

Ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, χατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 Κινήσει πτυκινὴν νεφέλην σερπηγερέτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπίαὶ καὶ πρῶνες ἄκρι,
 Καὶ νάπαι, ἐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπώσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμῳ δ' οὐ γίνετ' ἐρώη·
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Περστρεπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀντίσαντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδαιδείσης ὑσμίνης,
 Ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενoitίης ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα σρεφθέντος Ἀρηϊλύκε βάλε μηρὸν
 Ἐγχεῖ ὀξυόεντι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 Ῥῆξεν δ' ὅσέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃς
 Κάππεσ'. Ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος ἔτα Θόαντα,

Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 Μυῶν ἀνθρώπων πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα δισχίαθη· τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε.
 Νεσορίδα δ', ὁ μὲν ἔτασ' Ἀτύμνιον ὀξεί δουρὶ
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ δήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦειπε δὲ προπάροιθε Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 Ἀντιλόχῳ ἐπόρυσσε, χασιγνήτοιο χολωθεῖς,
 Σπῆς πρὸθεν νέκυος· τῷ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν ἐτάσαι, ἐδ' ἀφάμαρτεν,
 ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὅσέον ἄχρῃς ἀράξε·
 Δέπησεν δὲ πρὸς τὸν, κατὰ δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψεν.
 Ὡς τὼ μὲν δαιοῖσι χασιγνήτοισι δαμέντε
 Βήτην εἰς ἔρεβος, Σαρπηδόνης ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Υἱὲς ἀκοντισαὶ Ἀμισωδάρε· ὅς ῥα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πόλλέσιν χακὸν ἀνθρώποισιν.
 Αἴας δὲ Κλεόβελον Ὀϊλιάδης ἐπόρυσσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖτις

Λῦσε μένος, πῶλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἦμμερτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἴπποκόμῃ κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρράϊσθη· ὃ δ' ὑπ' ἕατος αὐχένα θείνε
 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἶσω ἔδω ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 Δέρμα· παρηέρθη δὲ χάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀχάμαντα, κιχέϊς ποσὶ καρπαλίμοισι,
 Νύξ', ἵππων ἐπιβητόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 Ἦειπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ σῶμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξε· τὸ δ' ἀντικεῖν δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
 Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασε δ' ἄρ' ὅσέα λευκά·
 Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ σῶμα καὶ κατὰ ῥῖνας
 Πρῆσε χανών· θανάτῳ δὲ μέλαν νέφος ἀμφεχάλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.

ὧς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ εἰφοῖσι,
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσι
 Ποιμένος ἀφραδίῃσι δέτμυγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Αἴψα διαρπάττουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχέσας·
 ὧς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θέρειδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυσῇ
 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆή πολέμοιο,
 Ἀσπίδι ταυρεῇ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπлет' οἰσῶν τε ροῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεροαλκέα νίκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήσας ἐταῖρους.
 ὧς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπε νέφος ἔρχεται θρανὸν εἴσω,
 Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
 ὧς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν Ἑκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκὸν, ἕς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφος ἔρυκε.
 Πολλοὶ δ' ἐν τάφῳ ἐρυσάεματες ὠκέες ἵπποι
 Ἀξάντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·

Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 Σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἄψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλεῖστον ὀρνώμενον ἶδε λαὸν,
 Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπλόν
 Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.
 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 Ἀμβροτοὶ, ἐς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 Πρῶστω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἰέτο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἐκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαυνὴ βέβριθε χθών
 Ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεῶσι κοτεσάμενος χαλεπήνη,
 Οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμισας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὅπιν ἐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθυσι ῥέοντες,
 Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτμήγῃσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλην ξενάχῃσι ῥέουσαι

Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα σενάχοντο θέεσσι.
 Πάτροκλος δ', ἐπεὶ ἔν τρώας ἐπέκερσε Φάλαγγας,
 Ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, ἔδδ' πόλῃος
 Εἴα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγυ
 Νηῶν καὶ ποταμῷ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίωσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρῆνοον τρώων βάλε δρεὶ Φαιινῶ,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 Δέπησεν δὲ πρῶτον· ὁ δὲ Θέσσερα, Ἥνοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθείς· ὁ μὲν εὐξέσῳ ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦσο αἰεῖς· ἐκ γὰρ πωλήγῃ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνῖα ἠΐχθησαν· ὁ δ' ἐγχει νύξε παρασὰς
 Γναθμόν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτῷ πείρειν ὀδόντων·
 Εἵλκε δὲ δρεὶς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος· ὥς ὅτε τις φῶς
 Πέτρεν ἐπὶ τρωοβλήτῃ κατθήμενος, ἱερὸν ἰχθυὺν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 Ὡς εἵλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δρεὶ Φαιινῶ,
 Κάδδ' ἄρ' ἐπὶ σόμ' ἔωσε· πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεασύμενον βάλε πῆτρον

Μέσσην χακκεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδρῶν πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμορραϊστής.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμασσοειδὴν, Ἐχίον τε, Πύρην τε,
 Ἴφέα τ', Εὐϊππὸν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασυτέρεσσιν πέλασε χθονὶ παλαιοτέρῃ.
 Σαρπηδὼν δ' ὥς ἔν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλῳ Μενoitιάδῳ δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι χαθ' ἀπ' ὀφθαλμοῖσιν
 Αἰδῶς, ὧ Λύκιοι, πόσος φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔσε'
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τῷδ' ἀνέρος, ὅφρα δαείω,
 Ὅστις ὁδὸν κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμαῖζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχονται·
 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρεσσαν.
 Τὸς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνος παῖς ἀγκυλομήτεω,

Ἦσῃν δὲ προσέειπε χρσιγνήτην, ἄλογχόν τε·
 ὦ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρώκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.
 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 ἦ μιν ζῶν ἑόντα μάχης ἀπο δακρυόεσσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πτόνι δήμῳ,
 ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦσῃ·
 Αἰνότατε Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες;
 Ἄνδρα θνητὸν ἑόντα, πάλαι πᾶσι πρῶτον αἶσῃ,
 Ἄψ' ἐθέλεις θανάτῳ δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἔρσῃ· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Αἶ κε ζῶν πᾶσι Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πειάμοιο μάχονται
 Υἱέες ἀθανάτων· τοῖσιν κότον αἶνόν ἐνήσεις.
 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τέον δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ

Χέρσ' ὑπο Πατρώκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν, καὶ νήδυμον Ὕπνον,
 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρέης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἑταρχύσουσι χασίγνητοί τε, ἔται τε,
 Τύμβῳ τε, σήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐσὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· ἔοι' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αἱματοέσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόδι πάτρης.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς ῥ' ἦς Θερσίπῳ Σαρπηδόνοσ' ἦεν ἀνακτος,
 Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτᾷ μὲν ἀπήμβρεγτε δρεὶ φαεινῶ,
 Δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὃ δὲ Πήδασον ἔτασεν ἵππον
 Ἐγχεῖ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰάδων·
 Κάδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἐπλάτο θυμός.
 Τῷ δὲ διασέτην· κείκε δὲ ζυγόν, ἥνία δὲ σφι
 Σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίῃσι.

Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὗρετο τέκμωρ,
 Σπασάμενος πανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῶ,
 Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, ἔσθ' ἐμάτησε·
 Τὼ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ρυτῆσι τάνυσεν.
 Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔειδος πῶεε θυμοδόργιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβρεγτε δουρὶ φαεινῷ,
 Πατρέκλῃ δ' ὑπὲρ ὦμον αἰεσεργὴν ἤλυθ' ἀκωκὴ
 Ἐγχεος, ἔσθ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕσεργς ὤρνυτο χαλκῷ
 Πάτροκλος· τῷ δ' ἔχ' ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
 Ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἐρχαίῃ ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ·
 Ἦειπε δ', ὥς ὅτε τις θρῦς ἦειπεν, ἡ ἀχερωῖς,
 Ἦέ τίτυς βλωθρῇ, τήν τ' ἔρξει τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσιν νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρῶθ' ἵππων καὶ δίφρων κείτο τανυσθεῖς,
 Βέβρυχώς, κόνιος δέσπραγμένος αἱματοέσσης.
 Ἦύτε ταῦρην ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν,
 Αἶθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσιν βόεσσιν,
 Ὡλετό τε σενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
 Ὡς ὑπὸ Πατρέκλῳ Λυκίων ἀγρὸς ἀσπιστῶν
 Κτεινόμενος μενέαινε, Φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλια χεῖρ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
 Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος χαλκός, εἰ θεός ἐστι.
 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας,
 Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πῆρι μάχης αὖτε χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα καττηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἑσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πρῶτοντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμοῖς, ῥῖνὰς θ'· ὁ δὲ λάξ ἐν σήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χειρὸς εἴλκε δόρυ, πρὸς δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἐξέευσ' αἰχμὴν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτῷ σθένος ἵππευς φυσιόωντας
 Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῳ δ' αἶνόν ἄχος γένετο φθογγῆς αἰόντι·
 Ὡρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο πρὸς αὐτῷ.
 Χεὶρ δ' ἐλὼν ἐπὶ ἐξέβραχίονα· τῆρε γὰρ αἰνῶς
 Ἑλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦχος ἐπεσόμενον βάλεν ἰῶ,

Τείχεος ὑψηλοῖο ἀγὴν ἐτάργισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηδύλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλυθι, ἀναξ, ὅς περ Λυκίης ἐν πόσιν δῆμῳ
 Εἷς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκῆεν
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰχάνει.
 Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 Ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, ἔδὲ μοι αἷμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρύνθαι δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτῷ·
 Ἐγχεσ δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, ἔδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν· ἀνὴρ δ' ὤριος ὀλώλε,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' ἐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἀναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἀκῆσαι,
 Κοίμητον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάργισι
 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολεμίζειν·
 Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κραταεθνεῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀεθαλέοιο
 Αἷμα μέλαν τέρσῃνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκασε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάδων,
 Πηλυδάμαντ' ἐπὶ Πανδοίδῃν, καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε, καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν,
 Ἀγχι δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικέρυν,
 Οἱ σέθεν ἔνεχα, τῆλε φίλων, καὶ πατρίδος αἴης,
 Θυμὸν ἀποφθινύθῃσι· σὺ δ' ἐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
 Κεῖται Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 Ὃς Λυκίην εἰρυτο δίκησί τε καὶ δένει ᾧ.
 Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἐγχεῖ χάλκεος Ἀρης.
 Ἀλλὰ, φίλοι, πάρεστητε, νεμεσθήθητε δὲ θυμῷ,
 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλωνται, αἰκίωσται δὲ νεκρὸν,
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχλωμένοι, ὅσοι ὄλοντο,
 Τῆς ἐπὶ νηυσὶ δοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγχείησιν.
 Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος
 Ἀσχετον, ἐκ ἐπιακτὸν, ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλλης
 Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀρισεύεσκε μάχεσθαι.

Βάν δ' ἰθὺς Δαναῶν λεληημένοι ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἑκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοσ. Αὐτὰρ Ἀχαιῆς
 ὦρε Μενoitιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ
 Αἴαντε πρῶτω πρὸς ἑφῃ, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ
 Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 Οἰοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείεσ.
 Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδῶν· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισαίμεθ' ἐλόντες,
 Τεύχεά τ' ὅμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
 Αὐτῷ ἀμυνομένων δαμναίμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκάρτυναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 Σύμβalon ἀμφὶ νέκυι κατατεθνεῶτι μάχεσθαι,
 Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλῃν πάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὅλοός τ' ὄνοσ εἴη.
 ὦσαν δὲ πρῶτεργι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιῆς·
 Βλήτο γὰρ ἔτι χάκισος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμος, δῖος Ἐπειγεὺς,

Ὅς ῥ' ἐν Βεδείῳ εὐναιομένῳ ἦνασσε
 Τὸ πρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐδ' ἄλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναείζας
 Ἑς Πηλῇ' ἰκέτευσε, καὶ ἑς Θέτιν ἀργυροπέζαν·
 Οἱ δ' ἅμ' Ἀχλλῇ' ῥήξήνορι πῆμπον ἔπεσσαν
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Τόν ῥα τόθ' ἀπλόμενον νέκυος βάλε Φαίδιμος Ἑκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἡ δ' ἀνδρὶα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυδι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊσῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένῳ ἐτάροιο·
 Ἰθυσεν δὲ διὰ πρῶμαχων, ἴσηκι εἰοικῶς
 Ὠκεΐ, ὅστ' ἐφόβησε κολοίβς τε, ψῆράς τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 Ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάροιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαμένεος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τενοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρῶμαχι καὶ Φαίδιμος Ἑκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ παναοῖο τέτυκται,
 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφείη πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δηϊὼν ὑπὸ θυμοραϊσέων.

Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπισάων,
 Ἐτράπετ', ἐκτείνειν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων
 Ὀλῶ τε πλάτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σῆθος μέσον ἔτασε δουρὶ,
 στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
 Δέπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιῆς,
 ὧς ἔπες' ἑσθλὸς ἀνὴρ, μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· ἔσθ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυσὴν
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 Ἰδαίῃς ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ ἔατος· ὦχα δὲ θυμὸς
 Ὀρχετ' ἀπὸ μελέων, συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προδιβῶντος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Πρὸςσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν

Οὔδ' ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' ἐρέαχος πελεμίσχθη
 Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαῖης
 ὦχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρυσεν.
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, Φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,
 Ἔγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδ'·
 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέεσθαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχῶν μέσον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς,
 Εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
 ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνέειπε Μενoitίης ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις;
 ὦ πῆπον, ἔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσιν
 Νεκρῷ χωρήσῃσι, πάρος τινα γαῖα κατ' ἔξει·
 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βελῇ·
 Τῷ ἔτι χερὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσότητος Φῶς.
 Τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὔρεος ἐν βήσσης, ἔκχθεν δέ τε γίνετ' ἀκασή·
 Ὡς τῶν ὄρνυτο δούπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Χαλκῷ τε, ῥινῷ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
 Νυασομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων πῶρ ἀνῆς Σαρπηδόνα δῖον
 Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι, καὶ κονίησιν,
 Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρας.
 Οἱ δ' αἰεὶ πῶρ νεκρὸν ὀμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι
 Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι πῶριγλαγέας κατὰ πέλλας,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἀγέα δέυει·
 Ὡς ἄρα τοὶ πῶρ νεκρὸν ὀμίλεον· εἰδὲ ποτε Ζεὺς
 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσπερ Φαινώ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτὰς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ Φόνῳ Πατρόκλῳ, μερμηρίζων,
 Ἥ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτῷ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδὸνι φαίδιμος Ἴκτωρ
 Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 Ἥ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφείλλειεν πόνον αἰπύν.

ὦδ' ὁ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσαστο κέρδιον εἶναι,
 ὦφρ' ἥς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἔξαυτις Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν
 ὦσαιτο πρὸτ' ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἑκτορι δὲ πρῶτίσῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν
 ἔς δῖφρον δ' ἀναβάς φύγας δ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῳάς φευγέμεναι· γινῶ γάρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 ἔνθ' ἔσθ' ἰφθιμοὶ Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκρῶν ἀγύρῃ· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσιν, εὖτ' ἐρίδα κρατερὴν ἐτόνυσσε Κρονίων.
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὁμοίων Σαρπηδόνοσ' ἐντὲρ ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 δῶκε φέρειν ἐπάρχοισι Μενoitίῃ ἀλκιμος υἱός.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 εἴδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαϊνεφές αἶμα κάθηρην
 ἔλθων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα,
 πολλὸν ἀπὸ πρῶφ' ἔρων, λῆσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
 χεῖρόν τ' ἀμβροσίῃ, πρὸς δ' ἀμβροτα εἶματα ἔσων·
 πέμπε δὲ μιν πομπόισιν ἅμα κραϊπνοῖσι φέρεσθαι,

Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάουσιν, οἳ ῥά μιν ὦχα.
 Θήσας ἐν Λυκίης εὐρείης τώϊονι δήμῳ.
 Ἐνθα ἔπαρχουσσι κασίγνητοί τε, ἔταί τε,
 Τύμβῳ τε, σήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδλ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούσησεν Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς Φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἰείρας,
 Πολλὸν ἀπο πρῶφένων, λῆσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
 Χεῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, πρὸς δ' ἀμβροτα ἔματα ἔωσεν.
 Πέμπει δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάουσιν, οἳ ῥά μιν ὦχα.
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης τώϊονι δήμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίασεν, καὶ μέγ' ἀάσθη,
 Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα χακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἀλλ' αἰεὶ γε Διὸς κρείσσων νόος ἢ περ ἀνδρῶν,
 Ὅσεν καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·
 Ὅς οἳ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν αἰνῆκεν.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάειξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν;
 Ἀδρησεν μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἐχεκλον,
 Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίσσορα, καὶ Μελάνιππον·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑλασον, καὶ Μέλιον, ἠδὲ Πυλάετην·
 Τὸς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλης ὑπὸ χερσὶ, πῦρ γὰρ ἐγχεί θῦεν,
 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτης ἐπὶ πύργῳ
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρενέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τεῖς δ' αὐτὸν ἀπεσυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 Χείρεσιν ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσων·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκείργος Ἀπόλλων·
 Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ τοι αἶσα
 Σῶ ὑπὸ δουρὲ πόλιν πύρρῃ Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευόμενος ἐκατηβόλος Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σχαίῃσι πύλης ἔχε μώνυχαις ἵππας·
 Δῖζε γάρ, ἥε μάχῃτο χατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσας,
 Ἡ λαὸς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρῖστα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε, κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοχασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὃς Φρυγίην ναίεσκε ροῆς ἐπὶ Σαγαρείοιο·
 Τῷ μιν εἰσάμενος πρῶστεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; εἰδὲ τί σε χρή.
 Αἶψ' ὅσον ἦσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 Τῷ κε τάχα συγεῶς πολέμῃς ἀπερωήσεις.
 Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχαις ἵππας,
 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶή δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμύμονον ἀνδρῶν·
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρηνι Φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἴππας ἐς πόλεμον πεπληγέμεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὁμίλον ἰών· ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 Ἦκε χακόν, Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλας μὲν Δαναὸς ἔα, ἐσθ' ἐνάριζεν·

Αὐτὰρ ὃ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σχαιῇ ἐγχος ἔχων ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
 Μάεμαρον, ὀκείοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἐρεϊσάμενος· εἶδ' ὃν χάζετο Φωτὸς,
 Οὐδ' αἰλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἑκτορος ἠνιοχῆα
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὅξείῃ λαῖῃ·
 Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, εἶδ' οἱ ἔσχευ
 Ὀσέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
 Αὐτὲ πρῶατε ποδῶν· ὃ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἐοικώς,
 Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου λίπε δ' ὅσ' αἶ θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων πρὸς ἑφης, Πατρόκλεις ἵππευ·
 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὥς ρεῖα κυδισᾶ·
 Εἰ δὴ περὶ καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλὰς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 ὧς νῦν ἐν πῶδι ἔξ ἵππων ρεῖα κυδισᾶ·
 Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυδιστηῖρες ἔασιν.
 ὧς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,

Οἷμα λέοντος ἔχων, ὅσε σαθμὸς κεραΐζων
 Ἔβλητο πρὸς σῆθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 Ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλλο μεμαώς.
 Ἐκτῶς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλλο χαμαῖζε.
 Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, θηρυνθήτην,
 Ὡτ' οὔρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἀμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 Ὡς περὶ Κεβριόναο δύο μήστωρες αὐτῆς,
 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ Φαίδιμος Ἐκτῶς,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῖα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἐκτῶς μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, ἔχι μετῴει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Ὡς δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν,
 Οὔρεος ἐν βήσσης, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, πανύφλοϊόν τε κρῆνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον πανυήχεας ὄζυς
 Ἥχῃ θρασυπέσῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δήην, ἔσθ' ἑτέρω μινώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.

Πολλὰ δὲ Κεῖριόνην ἀμφ' ὄξέα δοῦρα πεπήγει,
 Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευῆφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χειμάδα μεγάλ' ἀσπίδας ἐσφύλιξε
 Μαχναμένων ἀμφ' αὐτὸν· ὃ δ' ἐν σροφάλιγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωσί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν ἥελιος μέσον ἔρῃον ἀμφιβέβηκει,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπλετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἦμος δ' ἥελιος μετενίσσεται βελυτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέστεροι ἦσαν·
 Ἐκ μὲν Κεῖριόνην βελέων ἤρωα ἔρυσαν,
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόησε·
 Τεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρυσσε, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρρή,
 Σμερδαλέα ἰάχων· τεῖς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
 Ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον ἐκ ἐνόησεν·
 Ἦέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεδόλησε·
 Στῇ δ' ὀπίθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον, εὐρέε τ' ὤμῳ

Χερὲ καρπαρηνεῖ σρεφελήθηθεν δέ οἱ ὄασε.
 Τὸ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡ δὲ κυλινδομένη χαναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 Αἰλῶπις τρυφάλεια· μιάνησαν δὲ ἔθειρα
 Αἶματι καὶ κοινήσι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
 Ἴππόκομον πῆληχα μιαίνεσθαι κοινήσιν·
 Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο χάρη, χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόνθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος·
 Πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσι νύχθ' ἀγῆ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βελύχον, μέγα, σιβαρὲν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πῆσε τερμίοεσσα·
 Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἀναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.
 Τὸν δ' αἶψα φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
 Στῇ δὲ ταφῶν· ὅππῃ δὲ μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 ὦμων μεσσηγὺ σχεδόνθεν βάλε Δάρδανος ἀνῆρ,
 Πανδοίδης Εὐφορέος, ὃς ἡλικίην ἐκέχρατο
 Ἐγχεὶ θ', ἵπποσύνην τε, πόδεσσι τε καρπαλίμοισι·
 Καὶ γὰρ δὴ ποτε Φῶτας εἰκόσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο.

Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,
 Οὐδὲ δάμασ· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
 Ἐκ χροὸς αἰρπάξας δόρυ μείλινον· ἐσθ' ὑπέμεινε
 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἑόντ', ἐν δηϊότητι.
 Πάτροκλος δὲ θεῶν πλοηγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἀψ' ἐπάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 Ἀψ' ἀναχζόμενον, βεβλημένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἀγχιμόλόν ῥα οἱ ἦλθε κατὰ σίχας, ἔτα δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διὰ περὶ δὲ χαλκὸν ἔλασσε
 Δέπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκράμαντα λέων ἐβήσατο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλῃσι δὲ πῖέμεν ἀμφῷ
 Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
 Ὡς πολέας πᾶν φρονοντα Μενoitίis ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἐγχεῖ θυμὸν ἀπηύρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
 Πάτροκλ', ἧ περ ἐφῆδα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμῆν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπ' ἐρας,

Ἄξειν ἐν νῆαςι Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Νήπιε· τῶν δὲ πρῶθ' Ἑκτορος ὠκέες ἵπποι
 Πρὸς ἴν' ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχει δ' αὐτὸς
 Τρῶσι φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅς σφιν ἀμύνω
 Ἡμῶν ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἄ δέϊλ', ἐδέ τοι, ἐδλὸς ἐὼν, χρειόσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς π' εἰ τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
 Μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν γ' Ἑκτορος ἀνδροφόνουιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς π' εἰ σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πῆθε.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφησ', Πατρόκλεις ἵππευ·
 Ἦδη νῦν, Ἑκτορ, μεγάλ' εὐχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασαν
 Ῥηϊδίῳ· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοῖσ' τοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες ἂν αὐτόθ' ὀλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἀλλὰ με μοῖρ' ὀλοή, καὶ Λητῆς ἔκτανεν υἱός,
 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορέος· σὺ δέ με τρίτος ἐξαναρίζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,

Οὐ θῆν ἐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖη,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε
 Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθρέων ὤταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 Ὀν ὥτ' ἄνθρωπον γοοῶσα, λιπῆσ' ἀνδρῶτ' ἦται καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνεῶτα πρὸς ἡνὶάδῃ Φαίδιμος Ἑκτωρ
 Πατρώκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἶπὺν ὀλεθρον;
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Φθῆν ἑμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἵρυσε, λαῖξ πρὸς ὤμῳ τὸν δ' ὑπὲρ ὤμων ἀπὸ δουρὸς
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 Ἀντίθεον θερράποντα πρὸς ὀδῷ κεῖος Αἰακίδαο.
 Ἰέτο γὰρ βαλέειν τὸν δ' ἐκφερῶν ὠκέες ἵπποι
 Ἀμβροστοί, ἐς Πηληϊΐ θοοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

P.

Ῥῶ, κρατερὴ ἔρις ἄρτο, Μενoitιάδαο πεσόντες.

ΟΥΔ' ἔλαθ' Ἀτρείος υἱόν, ἀρηίφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊότητι·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρετακι μήτῃ,
Πρωτοτόκος, κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Περάδε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Τὸν κτάμενα μεμαῶς, ὅστις τῷ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθε υἱὸς εὐμμελῆς ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῷ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηίφιλον Μενέλαον·

Ἀτρείδῃ Μενέλαε, διοτρεφέες, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζεο, λῆϊπε δὲ νεκρὸν, ἕα δὲ ἕναρα βροτόεντα·
 Οὐ γάρ τις πρῶτερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 Τῷ με ἕα κλέος ἑσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
 Μή σε βάλῃ, ἀπὸ δὲ μεληιδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν χαλὸν ὑπέρβιον εὐχετάαδαι.
 Οὔτ' ἐν πορδάλιος τόσσον μένος, ἔτε λέοντος,
 Οὔτε συὸς χάπρεα ὀλοόφρονος, οὔ τε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ δένει βλεμεαίνει,
 Ὅσον Πάνθε υἱὲς εὐμμελία φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν εἰδὲ βίῃ Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο
 Ἦς ἦβης ἀπὸνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινε·
 Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχισον πολέμισήν
 Ἑμμεναί· εἰδὲ ἔφημι πόδεσσί γε οἷσι κίοντα
 Εὐφρῆναί· ἄλοχόν τε φίλην, κεδνὴς τε τοκῆας.
 Ὡς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἰ κέ μευ ἄντα
 Στήης· ἀλλὰ σ' ἐγὼν ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἰέναι, μῆδ' ἀντίος ἴσας ἐμῆο,

Πρὶν τι χαλκὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ παῖδ' ἀμειβόμενος δὲ προσήδα·
 Νῦν μὲν δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, ἧ μάλα τίσεις
 Γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμῳ νέοιο,
 Ἀσπιδὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεας.
 Ἥ κέ σφιν δειλοῖσι γόε κατὰπαυμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τήν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 Πάνθ' ἐν χεῖρεσσι βάλλω καὶ Φρόντιδι δῖῃ.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδέ τ' ἀδμήτος, ἔτ' ἀλκῆς, ἔτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, ἔστησε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν·
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἀψ δ' ἀναχαζόμενοι κατὰ σομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χεὶρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
 Δέπησεν δὲ πεπλῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἵματί οἱ δέοντο κόμα, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,

Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιῶν δονέεσι
 Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεὶ λευκῷ·
 Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, σὺν λαίλαπι πολλῇ,
 Βόθρε τ' ἐξέσρεψε, καὶ ἐξετάνυσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθε υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὴν ὥεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βῆν ἀεπάσῃ, ἥτις ἀείσῃ·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,
 Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκυα πάντα λαφύσει
 Δηῶν, ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, εἰ δ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὐ τινὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Ἐνθα κε ῥῆια φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγᾶσται Φοῖβος Ἀπόλλων,

Ὅς ῥά οἱ Ἑκτορὲς ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἄνερ ἐισάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
 Ἴππῃς Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢ δ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος, ἀρηΐος Ἀτρεΐος υἱός,
 Πατρόκλῳ περὶβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε,
 Πανδοῖδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ Δούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμύμον ἀνδρῶν·
 Ἑκτορα δ' αἶνόν ἄχος τύχασε φρένας ἀμφι μελαίνας·
 Πάπληνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ σίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρρει δ' αἷμα κατ' ἐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 Ὀξέα κεκληγῶς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο·
 Ἀσβέσῳ δ' υἱὸν λάθην Ἀτρεΐος ὄξυ βοήσας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω χάτα τεύχεα χαλὰ,

Πάτερ κλόν θ', ὅς κ' εἴται ἐμῆς ἐνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
 Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἴδῃται·
 Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῆνος ἔων καὶ Τρώσιν μάχωμαι
 Αἰδεαδείς, μήπως με πεισείωσ' ἓνα πολλοί·
 Τρώας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὅππότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φῶτι μάχεσθαι,
 Ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγας πῆμα κυλίσθαι·
 Τῷ μ' ἔτις Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ περ Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 Ἀμφὼ κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· χακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως δ' οὐ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν
 Ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λῆς ἠϋγένειος,
 Ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σαθμοῖο δίωνται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τῷ δ' ἐν φρεσὶν ἀλκιμον ἦτορ

Παχύνεται, αἴκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεστυλίου·
 ὧς ἀπὸ Πατρώκλαιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῇ δὲ μετασρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων,
 Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' αἰετρεῶ πάσης,
 Θαρσύνοντ' ἐτάρας, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἵταρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠΐδα·
 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρώκλαιο θανόντος
 Σπένδομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 ὧς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὀρίνε·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπῆύρα,
 ἔλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοισιν κεφαλὴν τάμοι ὀξείῃ χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὄμιλον ἱὼν ἀνεχάζετ' ἐταίρων·
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρεσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρεν περτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.

Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ χαλύψας,
 Εἰσήκει, ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 ὦ Ω, ῥά τε νήπι' ἄλγῃσι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε θένει βλεμεαίνει,
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον χάρτῳ ἔλκεται, ὅσπε χαλύπτων·
 ὦ Ως Αἴας περὶ Πατρώκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Εἰσήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἀέξων.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγρὸς ἀνδρῶν,
 Ἐκτορὶ ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἐκτορ, εἶδος ἄρις, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέυεο·
 Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, Φύξηλιν ἐόντα.
 Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σάωσῃς
 Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐβεγάασιν·
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἴσι περὶ πόλιος· ἐπεὶ ἐκ ἄρα τις χάρεις ἦεν
 Μάρινασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεί.
 Πῶς κε σὺ χεῖρνα φῶτα σάωσῃς μετ' ὄμιλον,
 Σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδὸν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον,
 Κάλπιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;

Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 Ζῶς ἐὼν· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκέμεναί κύνες ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 Οἴχαδ' ἵμεν, Τρῳίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσές ἐνείη,
 Ἀτρώμον, οἷόν τ' ἀνδρᾶς ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἰσω.
 Εἰ δ' ἔστος πρὸτὶ ἄστυ μέγα Πειάμοιο ἀνακτος
 Ἐλθοὶ τεθνεὺς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρις,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνης ἔντεα καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγρίμεθα Ἴλιον εἰσω·
 Τοῖς γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέργς, ὃς μέγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορς ἐκ ἐτάλασας
 Στήμεναί ἄντα, κατ' ὅσπερ ἰδὼν δηϊῶν ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρετός ἐστι.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν πρὸς ἑφ' ἑκτορταίολος ἔκτωρ
 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον εἶπες;
 ὦ πέπον, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἐμμεναὶ ἄλλων

Τῶν, ὅσοι Λυκίην ἐριβόλαχα ναιετάεσι·
 Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
 Ὅς τέ με φῆς Αἴαντα πελώριον ἔχ' ὑπομείναι.
 Οὔτοι ἐγὼν ἔρριξα μάχην, εἰδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἀλλ' αἰεὶ γε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἀλκίμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πῆπον, παρ' ἐμ' ἵσταο, καὶ ἴδε ἔργον·
 Ἡὲ πανημέριος χακὸς ἔσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 Ἡ τίνα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
 Σχήσω ἀμυνέμεναι πρὸ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν, Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἀνέρες ἔσε, φίλοι, μνήσαδε δὲ θούρουδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Δηΐς ἐκ πολέμοιο· θείων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 Ὡχα μάλ', ἔπω τῇλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 Οἱ πρὸτ' ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.

Σπῆς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτῃ, ἔντ' ἄμειβεν.
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν πρὸτ' Ἴλιον ἰσὴν,
 Τρῳσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ ἑρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορθη· ὁ δ' ἄρα ὧ παιδὶ ὅπασσε
 Γηράς· ἀλλ' ἔχ' υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
 Τὸν δ' ὥς ἔν ἀπάνευθεν ἰδὲν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τεύχεσι Πηλείδαο κορυυσόμενον θείοιο,
 Κινήσας ῥα χάρι' ὡς πρὸτ' ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δέϊλ', ἐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὃς δὴ τοι σχεδὸν ἐστὶ· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἀνδρὸς ἀρετῆος, τὸν τε τρυμέεσι καὶ ἄλλοι·
 Τῷ δὴ ἐπαῖρην ἔπεφνες ἐννέα τε, κρατερόν τε
 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 Εἴλευ· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγὼ θαλίξω,
 Τῶν ποιήν, ὃ τοι ἔτι μάχης ἐκ νοσήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος,
 Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 Ἐκτορε δ' ἤημοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἀρης
 Δεινὸς, ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς

Ἀλκῆς καὶ Δένεος· μετὰ δὲ κλειτὰς ἐπικούρους
 Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσι,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμῃ Πηλείωνος.
 ὦτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μένωλιν τε, Γλαυκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
 Ἀσπεροπαῖόν τε, Δεισήνορά τ', Ἴππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε, Χρόμιόν τε, καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 Τῆς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κέκλυτε, μῦθ' αἰετὶ φῦλα πτερικτιόνων ἐπικούρων,
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πῶλ' ἄν διζήμενος, εἰδὲ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγαιρα ἕκαστον·
 Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχες καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως ῥύοιθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρέχω καὶ ἐδωδῇ
 Λαῶς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσσω,
 Ἥε σωθήτω· ἢ γὰρ πολέμῳ ὀαριεύς.
 Ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπτῃς
 Τρώας ἐς ἵπποδάμεις ἐρύσει, εἴξει δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς

Ἐξω ἐγὼ τὸ δέ οἱ κλέος ἔσεται, ὅσον ἐμοί περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἱθὺς Δαναῶν βείσαντες ἔβησαν,
 Δέροντ' ἀνασχύμενοι· μάλ' αὖ δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι· ἦτε πολέεσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήγχα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πότμον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές, ἐκέτι νῶϊ
 Ἐλπομαι αὐτῷ περ νοσησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδ' αἰ Πατρώκλαιο,
 Ὃς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας, ἢ δ' οἰωνὸς,
 Ὃσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδ' αἰ, μή τι πάθῃσι,
 Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος πέρι πάντα χαλύπτει,
 Ἐκτὼς, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ἀλλ' ἄγ', ἀριστεῖας Δαναῶν χάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθ' αἰ βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνίς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

Ἄργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιάσθαι ἔχασον
 Ἠγεμόνων· τόσῃ γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
 Πάτροκλον Τρῶῃσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὃξυ δ' ἄκυσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δῆϊοτῆτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὁπάων Ἰδομενῆος
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυολίῳ ἀνδρείφοντι.
 Τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ἦσιν ἐνὶ φρεσὶν ἐνόματ' εἶποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπιδε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ πρῆτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' αὖ ἑκτὼς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διίπετέος ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κῶμα ποτὶ ῥοόν, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευρομένης ἀλὸς ἔξω·
 Τόσῃ ἄρα Τρῶων ἰαχὴ γένετ'· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔσασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσσι χαλκῆρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κερνίων ἥερα πολλὴν
 Χεῦ· ἐπεὶ εἰδὲ Μενoitιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κῆρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἑταίρους.
 ὦσαν δὲ πρῶτεργι Τρώες ἐλίκωπας Ἀχαιῖς·
 Νεκρὸν δὲ πρῶλιπόντες ὑπέτρεσαν, εἰδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρώες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τῷ Ἀχαιοῖ
 Μέλλον ἀπέσπεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὥκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
 Ἴθυσεν δὲ διὰ πρηγιάχων, συὶ ἐίκελος ἀλκὴν
 Καπρείῳ, ὅς' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερές τ' αἰζηὰς
 Ῥηϊδίῳ ἐκέδασεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσας·
 ὧς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυῶ, Φαίδιμος Αἴας,
 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασε Φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστ'
 Ἄστυ πῶτι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῶδος ἀρέσθαι.
 Ἦτοι τὸν, Λήθοιο Πελασγῶ Φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόθοος πῶδος ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορε καὶ Τρώεσσι χαιζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ

Ἦλθε χαλκόν, τό οἱ ἔτις ἐρύχακεν ἱεμένων περ.
 Τον δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δὲ ὁμίλῃς,
 Πληῖξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήϊ·
 Ἦεικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
 Πληγεῖσ' ἐγχεί τε μεγάλῳ καὶ χεὶρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἵματόεις, τῷ δ' αὖτις λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρέκκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμαῖζε
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πῶσε πρηγνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐρδῶλακος· ἔδδ' τοκεῦσι
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθ' ἀδῖος δέ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτὼς δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμος Ἰφίτης υἱόν,
 Φωκῆων ὅχ' ἄρειτον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῇ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέας' ἀνδρεσσιν ἀνάστων,
 Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
 Αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε·
 Δέπησεν δὲ πρὸς τὸν, ἀρσάθησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρενα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποδῶν περιδάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψε·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γυάλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πετῶν ἔλε γαῖαν ἀγοσῶ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πτόμαχαι καὶ Φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱάχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρὰς,
 Φόρκυν θ', Ἴππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέδησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ θένει σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὠτρυνε, δέμας Περὶφαντι ἑοικώς,
 Κήρυκ' Ἠφυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 Κηρύσσων γήεασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαιαθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δ' ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε θένει τε πεποιδότες, ἠνορέη τε,
 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βέλεται ἢ Δαναοῖσι

Νίκη·ν' ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, εἶδ'ε μάχεσθε.
 ὧς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἐχατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνω ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 Ἐκτορ τ', ἦ δ' ἄλλοι Τρώων ἀγροὶ, ἦ δ' ἐπικούρων,
 Αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας.
 Ἀλλ' ἐτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παρσάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρροτον εἶναι
 Τῷ ῥ' ἱθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἴγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίατο τεθνεῶτα.
 ὧς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειόκλειτον ἔτασε δουρὶ,
 Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐδλὸν ἐπαῖρον.
 Τὸν δὲ πρὸς ὄντ' ἐλέησεν ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γένατ' ἔλυσεν·
 Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλῆσθαι,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀσπερπαῖον ἀρισεύεσκε μάχεσθαι.

Τὸν δὲ πρὸς ὄντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀσεργαῖος,
 Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρὸ Φρῶν Δαναοῖσι μάχεσθαι
 Ἀλλ' ἔπως ἔτι εἶχε σάκεοςι γὰρ ἔρχατο πάντα
 Ἐσάοτες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων
 Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκρῶ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, χεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος αἵματι δὲ χθονὶ
 Δεύετο πορφυρέῳ τοῖ δ' ἀγχισῖνοι ἐπιπύον
 Νεκροὶ ὁμῶς Τρῶων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· ἐδὲ οἱ γὰρ ἀναμωτί γ' ἐμάχοντο
 Παιρῶντες δὲ πολὺ φθίνουσιν μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 Ἀλλήλοισι ἀν' ὄμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πύργῳ· ἐδὲ κε Φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἐμμεναι, ἔτε σελήνην
 Ἥελι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔσασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνεῶτι.
 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπλατο δ' αὖγῃ

Ἡελίς ὀξεία, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, ὅδ' ὀρέων μεταπανόμενοι δὲ μάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα σονόεντα,
 Πολλὸν ἀφεσάοτες· τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγ' ἐπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσοι ἄριστοι ἔσαν· δύο δ' ἔπω φῶτε πεπύσθη,ν
 Ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδῃς, Ἀντίλοχός τε,
 Πατρήκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 Ζῶον ἐνὶ πρώτῳ ὁμαδῷ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ', ἐπιουστομένῳ θάνατον καὶ φῦζαν ἐπαίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 Ἀργαλέης· χαμαὶ δὲ καὶ ἰδρῷ νωλεμές αἰεὶ
 Γένατά τε, κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπένεργθεν ἐχάσθαι,
 Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θερράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοείην
 Λαοῖσιν δῶή τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασάντες τανύουσι

Κυκλός, ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' αἰοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρή·
 Ὡς οἷγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
 Εἵλκεον ἀμφοτέρῃ· μάλα γὰρ σφισὶν ἤλπετο θυμὸς,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν περὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτῆ μῶλος ὀρώρει
 Ἀγχιος· ἔδδ' κ' Ἀρης λαοοσύνος, ἔδδ' κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασιτ', ἔσθ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι·
 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρώκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐπένυσε χακὸν πόνον. Οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς·
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάργναντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρῳῶν· τό μιν ἔποτε ἤλπετο θυμῷ
 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχειμφθέντα πύλῃσιν,
 ἈΨ ἀπονοσήσεν· ἐπεὶ ἔδδ' τὸ ἤλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, ἔδδ' σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τότε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκέων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε χακὸν τόπον, ὅσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀσπασμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχείμπλοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ὦδ' ἐπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχτώνων
 ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτῇ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι· τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τῷτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 Ἄστυ πῶτι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 ὦδ' ἐπεσκεν Τρώων μεγαθύμων αὐδήσαςκεν
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
 ὦς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἐταίρας.
 ὦς οἱ μὲν μάχεναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 Χάλκεον ἔρανόν ἴκε δὲ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἀλκιμος υἱός,
 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι δοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι πρὸς στήθεα, πολλὰ δ' ἀρείῃ·

Τὼ δ' ἔτ' ἄψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἥθελέτην ἵεναι, ἔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιῆς·
 Ἀλλ' ὥσε σήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 Ἀνέργς εἰσῆκει τεθνηὸς, ἥε γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὔδ' ἐνὶ σκήπτρῳ κατὰ χεῖρας δάκρυα δέ σφιν
 Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρμηνοῖσιν,
 Ἥνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιάινετο χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσιν.
 Μυρμηνὼ δ' ἄρα τῷγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ χάρη, πρὸς τὸν ὃν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ Αἰεὶδῶν, τί σφῶϊ δόμεν Πηλεΐδῃ ἀνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐσὼν ἀγέρω τ', ἀθανάτω τε·
 ὦ ἦ ναὶ δυσήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγ' ἔχῃτον;
 Οὐ μὲν γὰρ τί πρὸς ἐσὶν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτὼς Πριάμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 ὦ ἦ ἔχ' ἄλῃς, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτῷ;
 Σφῶϊν δ' ἐν γένασι βαλὼν μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῷ,

Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσέλμους ἀφίκωνται,
 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦϋ.
 Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην ἔδασδε βαλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφεργον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῳάας καὶ Ἀχαιῆς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταῖρος,
 Ἴπποισι αἰῶσαν, ὥς· αἰγυπὶός μετὰ χῆνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρῳάων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαῖξασκε πολὺν χαθ' ὀμίλον ὀπάζων.
 Ἀλλ' ἔχ' ἤρει φῶτας, ὅτ' ἐοσέυαιτο διώκειν·
 Οὐ γάρ πως ἦν, οἷον εὐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἐγχείε φορμαῖα, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψ' ἐδὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῇ δ' ὀπίθεν δίφρῳ, καὶ Αὐτομέδοντα προσήδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βελὴν
 Ἐν σήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἑσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρῳάας μάχεαι πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ

Μῆνος· ἀπάς τοι ἐπαῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἑκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
 Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτρεγκλος, θεόφιν μῆτωρ ἀτάλαντος,
 Ζῶς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηράνει.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνία σιγαλόεντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποδῆσομαι, ὄφρα μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀλκίμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορεύσας,
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνία λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρριψε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ,
 Αὐτίχα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγυὺς ἐόντα·
 Αἰνεία, Τρώων βεβληφόρε χαλκοχτώνων,
 Ἴππω τῷδ' ἐνόησα· πῶδῳκεος Αἰακίδαο
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
 Τῷ κεν ἐελποίμην αἵρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ ἔκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
 Τλαῖεν ἐναντίϊον πάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο.

Τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμένω ὦμῳ
 Αὔησι, σερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρόμιός τε, καὶ Ἄρητος Θεοειδής,
 Ἦῖσαν ἀμφοτέρω· μάλα δέ σφισιν ἦλπετο θυμὸς
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, εἰδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 Αὔτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ δένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
 Αὐτίχῃ δ' Ἀλκιμέδοντα προσήυδα, πῶς ἔταϊρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπὸπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσθαι δὲ σίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισιν ἀλώῃ.
 Ὡς εἰπὼν, Αἴαντε καλέεσται, καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', ὅσοι ἄριστοι,
 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι σίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἥμαρ.

Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον χάτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ, Αἰνείας δ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι·
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν·
 Ἦ δ' ἐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ προθὲ δὲ εἶσατο χαλκός,
 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 Ὡς δ' ὅταν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖος ἀνὴρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κεραίων βοός ἀγρᾶύλοιο,
 ἵνα τὰμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προδορῶν ἐρίπῃσιν·
 Ὡς ἄρ' ὅγε προδορῶν πέσεν ὑπὲριος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος
 Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
 Ἐκτορ δ' αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' ἐρίαχος πελεμήχθη
 Ἐγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
 Καί νύ κε δὴ ξιφέας αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω Αἴαντε δέκερναν μεμαῶτε,

Οἳ ῥ' ἦλθον χατ' ὄμιλον, ἑταίρους κικλήσκοντος.
 Τὸς δ' ὑποταβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
 Ἐκτωρ, Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής·
 Ἄρητον δὲ χατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, δοῶν ἀτάλαντος Ἀρηί,
 Τεύχεά τ' ἐξενάειξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Ἥ δ' ἂν μὲν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθέηχα, χερείονά περ χαταπέφνων.
 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἕναρα βροτόεντα
 Θῆκ', ἀν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων χατὰ ταῦρον ἐδήδώς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμίνῃ,
 Ἀργαλέῃ, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νέικος Ἀθήνη,
 Οὐρανόθεν χαταβᾶσα· ὥροῃκε γὰρ εὐρυόπα Ζεὺς
 Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῷ.
 Ἥτε ὥροφυρέην ἱερὴν θνητοῖσι τανύσῃ
 Ζεὺς ἐξ ἐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἥ καὶ χειμῶνος δυαυαλπέος· ὅς ῥά τε ἔργων
 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἦ, ὥροφυρὴ νεφέλῃ τυχεύασα ἔα αὐτήν,

Δύσεντ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ Φῶτα ἔχασον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεΐος υἱὸν ἐποτρύνασα πρὸς ἡνῶδα,
 Ἴφιδιμον Μενέλαον, ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,
 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυῷ πῖσόν ἐπαῖρον
 Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἐλκύσωσιν·
 Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὅτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄτλα, γεραίε παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη χάριτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔργῳ ἐθέλοιμι παρεστέμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμείσατο θυμόν·
 Ἀλλ' ἔκτωρ πύρρον αἶνόν ἔχει μένος, ὅδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
 Ἐν δὲ βίῃν ὅμοισι καὶ ἐν γένασιν ἔθηκε,
 Καὶ οἱ μυῖης θάστος ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργασμένη μάλα περ χροὸς ἀνδρὸς μέεοιο,

Ἴσχανάα δαχέειν, λαρὸν τέ οἱ αἶμ' ἀνδρώπε·
 Τοῖς μιν θάρσους πλήσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὲ φαεινῷ.
 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειὸς τ', ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δήμῃ, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπινασῆς·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθοῦ Μενέλαος,
 Αἰῶντα φόβονδ'· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 Δέπησεν δὲ πρὸς αὐτὸν Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταῖρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰσάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόδι οἰκία ναίων·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐχθέρους Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἐτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσκειν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεις, ὅς τὸ πάρος περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς, νῦν δ' οἴχεται οἷος αἰέρας
 Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκτανε πρὸς αὐτὸν ἐταῖρον,
 Ἐδλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·

Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰδοπὶ χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρηνίδης ἔλετ' Αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν.
 Ἀσράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἐκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιῆς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρξε φόβοιο·
 Βλήτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρὸς τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὅσέον ἄχρῃς
 Αἰχμὴ Πηλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.
 Λήϊτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν ἔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Υἱὸν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρις.
 Τρέωσιν δὲ παπλήνας, ἐπεὶ ἐκέτι ἤλπετο θυμῷ
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.
 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ σῆθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγει δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευχαλίδας
 Δίφρῳ ἐφεστιάοτος· τῷ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
 Αὐτὰρ ὃ Μηριόναο ὀπάονά θ', ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτε εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ.

Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίστας
 Ἦλυθε, καὶ κεν Τρῳαὶ μέγα κράτος ἐγυάλιζεν,
 Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 Καὶ τῷ μὲν Φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
 Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ ἕατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην·
 Ἦειπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.
 Καὶ τότε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρας· Φίλησι
 Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα πρῶσθηδαι·
 Μάστε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' ἐκέτι χάριτος Ἀχαιῶν.
 ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτερχας ἵππους
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδω ἑτεραλχέα νίκην.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ πόποι, ἦδη μὲν γε καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐσι,
 Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπλεταί, ὅστις ἀφείη,

Ἡ χακὸς, ἡ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
 Ἡμῖν δ' αὐτὼς πᾶσιν ἐτώσια τίπλει ἔραζε.
 Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδ' ἐκὼ καὶ αὐτοὶ
 Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοσήσαντες·
 Οἳ περ δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', ἐσθ' ἔτι φασὶν
 Ἐκτρος ἀνδροφόνιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτει
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πρῶσέεσθαι.
 Εἴη δ' ὅστις ἐταῖρος ἀπαγείλῃε τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οἶομαι εἶδ' ἐπεύεσθαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεσθ' ἐταῖρος.
 Ἀλλ' ἔπη δύνάμαι ἰδέειν τοῖσιν Ἀχαιῶν·
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντα ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἥερος υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 Πόησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 Ἐν δὲ φαίῃ καὶ ὀλεσθον, ἐπεὶ νῦν τοι εὖαδεν ἔτῳς.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·
 Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι
 Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμῃς Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρευκον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρεσι θάσσον ἰόντα
 Εἰπεῖν, ὅτι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἀπίσθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσηύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' κεχάμησι κύνας τ' ἀνδράς τ' ἐρεθίζων,
 Οἷτε μιν ἐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῶϊα ἐλέσθαι,
 Πάννυχαι ἐγρήσοντες· ὁ δὲ κρείων ἐρατίζων
 Ἰθύει, ἀλλ' ἔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἰῶσυσσι θρασυάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καίόμεναί τε δεταί, τὰς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 Ὡς ἀπὸ Πατρέγκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦῖε πόλλ' ἀέκων· πῆρ γὰρ δῖε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλέα πρὸ φόβοιο ἔλωε δηϊοῖσι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεας κέλευεν
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 Νῦν τις ἐνθάδε Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι

Ζωὸς ἐὼν· νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηράνει.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὃν ῥά τέ φασιν
 Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπερβανίων πετεηνῶν,
 Ὅν τε, καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας παχὺς ἐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔαυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοι, Μενέλαε διοτρεφές, ὅσπε φαεινὸν
 Πάντοσε διγείδην, πολέων χατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 Εἴ περ Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἴψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρας, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχι δ' ἰσάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', εἰδ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ὄφρα πύθηναι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ἄφελλε γενέσθαι.
 Ἦδῃ μὲν σε καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορῶντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἴψ' Ἀχιλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

Εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ χατέσυγε, μῦθον ἀκέσας·
 Δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὅσπερ
 Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀλλ' ἔσθ' ὥς Μενελάος ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 Βῆ δὲ θείων, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρῳ
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔσρεφε μώνυχας ἵππους.
 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρειν ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ χαλκὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοι, Μενέλαε διοτρεφές, ἤθελε θυμός
 Τερρμένοις ἐπάργισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
 Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
 Στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶταρ δὲ πρὸς Πύρρῳ·
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θυῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἔδὲ μιν οἶω
 Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχλωμένον Ἑκτορι δῖῳ·
 Οὐ γάρ πῶς ἂν γυμνὸς ἔων Τρώεσσι μάχιστο.

Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν αἰεῖσιν,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν, καὶ Μηελiónης, ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
 Νεκρὸν αἰείσαντες φέρετ' ἐκ πόντος· αὐτὰρ ὁπίσσω
 Νῶϊ μαχησώμεθα Τρώσιν τε καὶ Ἑκτορι δῖῳ,
 Ἴσων θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τὸ πάρος περ
 Μίμνομεν ὅξυν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ὑψι μάλα μεγάλῳ· ἐπὶ δ' ἰαχε λαὸς ὀπίσσω
 Τρωϊκὸς, ὡς εἶδοντο νέκυν αἰέροντας Ἀχαιῆς·
 Ἰθυσαν δὲ, κύγεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἰέξωσι πρὸ κέρων θηρητήρων·
 Ἔως μὲν γάρ τε θέεσι, διαρραῖσαι μεμαῶτες,
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ἀψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἀλλυδὸς ἄλλος·
 Ὡς Τρῶες εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μετασρεφθέντε κατ' αὐτὰς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τρέπετο χρῶς, εἰδὲ τις ἔτλη
 Πρὸς ὧ αἰῖζας πρὸ νεκρῶ δῆριάαδαι.

Ὡς οἷγ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγχιος, ἥντε πῦρ, τό, τ' ἐπεσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὁρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·
 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.

Οἱ δ' ὦδ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ πᾶσι παλόμεσαν ἀταρπὸν,
 Ἡ δοκὸν, ἥ δὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Τείρεθ' ὁμῶς χαμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν·
 Ὡς οἷγ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὅπιαθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Ὑλῆεις, πρὸ δίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅσε καὶ ἱφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ρέεθρα
 Ἴσχει, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι ῥοὸν πρὸ δίοιο τίθησι
 Πλάζων, εἰδὲ τί μιν Ὀδνεῖ ῥηγνῦσι ῥέοντες·

Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δῦω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ Φαίδιμος Ἑκτωρ.
 Τῶν δ', ὥσε ψαυῶν νέφος ἔρχεται, ἢ ἐκ λαιῶν,
 Οὔλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὃ, τε σμικρῇσι φόνον φέρεϊ ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι κοῦργι Ἀχαιῶν
 Οὔλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 Πολλὰ δὲ τεύχεα χαλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμῳ δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

Η παιδαγωγική επιστήμη ασχολείται με την
 εκπαίδευση, με την ανατροφή του ανθρώπου,
 με την ανάπτυξη της προσωπικότητας.
 Η παιδαγωγική είναι η επιστήμη που μελετά
 τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος
 μετατρέπεται από άγνοιο σε γνώστη,
 από ανίδεο σε ιδεώδη, από ανήθικο σε
 ηθικό, από ανίκανο σε ικανό.
 Η παιδαγωγική είναι η τέχνη της
 αγωγής, η τέχνη να μετατρέπουμε
 τον άνθρωπο σε καλύτερο.
 Η παιδαγωγική είναι η επιστήμη
 που μελετά τον τρόπο με τον οποίο
 ο άνθρωπος μπορεί να γίνει
 καλύτερος, να γίνει πιο
 ικανός, να γίνει πιο
 ηθικός, να γίνει πιο
 ευτυχισμένος.

 Ω
 Α
 Τ
 Τ
 Ο
 Ω
 Ν
 Μ
 Ω
 Μ
 Χ

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Σ.

Σίγμα, Θέτις Ἀχιλλῆϊ παρ' Ἡφαίστου φέρεν ὄπλα.

Ως οἱ μὲν μάχοντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὔρετροπαροῖθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φεγγέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἀδὴ τετελεσμένα ἦεν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε κρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι εἶπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.

Ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίis ἀλκιμος υἱός·
 Σχέτλιος ἦτ' ἐκέλευον, ἀπώσαμενον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
 Ἔως ὃ παῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανῶ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
 ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
 Πεύσεαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχοντα
 Γυμνῶ· ἀπὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 Χεύατο κρακκεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρῶσωπον·
 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωσὶ πανυδαῖς
 Κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 Δμωαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληΐσατο, Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἰαχόν, ἐκ δὲ θύραζε
 Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκράσης.

Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χείρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔσενε κυδάλιμον κῆρ·
 Δείδτε γὰρ μὴ λαιμόν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
 Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν· ἄκασε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμένη ἐν βένθεσσιν ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
 Κόκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεὰ δέ μιν ἀμφαγέροντο
 Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαῦκη τε, Θάλεια τε, Κυμοδόκη τε,
 Νησαίη, Σπείώ τε, Θόη θ', Ἀλή τε βοῶπις,
 Κυμοδῆ τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη, καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδῶ, καὶ Ἀγαυή,
 Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρεσσά τε, Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
 Δωεῖς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε, καὶ Ἀψευδῆς, καὶ Καλλιάνασα·
 Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα, καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόχαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 Τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα ὥς ἐπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·

Κλῦτε, κασίγνηται Νηηίδες, ὅφρ' εὖ πάσαι
 Εἶδετ' ἀκούσσαι, ὅς' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δυσαισιότικα,
 Ἥ τ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων, ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος,
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, Φυτὸν ὥς γυνῷ ἀλώης,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηχα κορυνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' ἔχ' ὑποδέξομαι αὖτις
 Οἴχαδ' ἐνοσησάντα, δόμον Πηληϊὸν εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρεᾷ φάος ἡελίοιο,
 Ἀχνηταί, εἰδὲ τί οἱ δύναιμαι χραισμηῆσαι ἰῶσα.
 Ἀλλ' εἴμ', ὅφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακέσω,
 Ὅ, τί μιν ἴκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἳ δὲ σὺν αὐτῇ
 Δακρυόεσαι ἴσαν, πῶρ' ὃ δὲ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. Ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
 Τῷ δὲ βαρυτενέοντι παρῆντο πτόνια μήτηρ,
 Ὅξυ δὲ κωκύσασα χάρη λάβε παιδὸς ἐοῖο·

Καί ῥ' ὀλοφύρῃ μὲν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 Ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυσενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ, ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδους, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος
 Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ πρὸ πάντων τῶν ἐταίρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσσι· τεύχεα δ' Ἐκτώρ
 Δηώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 Ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτῶ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ.
 Ὡς ὄφελος σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης ἀλῆσι
 Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἀκοιτίν.
 Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν ἔχ' ὑποδέξασθαι αὖτις
 Οἴκαδ' ἐνοστήσαντ'· ἐπεὶ ἔδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
 Ζῶειν, ἔδ' ἀνδρῶσι μετέμμεναι, αἳ κε μὴ Ἐκτώρ

Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὲ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσῃ,
 Πατρὸς κλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίσῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔωσα, οἳ ἀγορεύεις·
 Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πτότμος ἐπτοῖμος.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αὐτίκα τεθναῖν, ἐπεὶ ἐκ ἄρ' ἐμμελλον ἐπαίρω
 Κτεινομένῳ ἐπαμῦνα· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἑφθιτ' ἐμείο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Οὐδέ τι Πατρὸς κλω γενόμεν φάος, ἐδ' ἐπάρῃσι
 Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολλὰς δάμεν Ἑκτορι δίω·
 Ἀλλ' ἤματι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀεζέης,
 Τοῖος ἐὼν, οἷος ἔστις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐν πολέμῳ ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι·
 Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
 Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφείκε πολὺφρονά περ χαλεπῆναι·
 Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειδομένοιο
 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται, ἥντε χαπνός·
 Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' εἴμ', ὅφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχέω
 Ἑκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδὲ γὰρ ὕδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
 Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτί.
 Ἀλλὰ ἐμοῖρα δάμασσε καὶ ἀεγαλέος χόλος Ἥρης.
 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
 Κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
 Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειαίων ἀπαλάων
 Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν συναχῆσαι ἐφείην·
 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
 Μὴ δέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέεσά περ ὕδὲ με πείσεις.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Ναὶ δὴ τῷτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστὶ
 Τειρῶμένοις ἐπάρῃσιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 Ἀλλὰ τοι ἔντεα χαλὰ μετὰ Τρώεσσι ἔχονται,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἑκτώρ

Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· ἔδὲ ἔφημι
 Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόβος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρης,
 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.
 Ἡῷθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,
 Τεύχεα καλὰ φέρεσαι παρ' Ἡφαίστιο ἀνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεθ' υἱὸς ἐοῖο·
 Καὶ σρεφθεῖς, ἀλήησι χαισινήτησι μετήυδα·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀψόμενά τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρὸς,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ' ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἷ κ' ἐθέλησιν
 Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 Ὡς ἔφαθ'· αἷ δ' ὑπὸ κύμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.
 Ἡ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Ἦεν, ὄφρα φίλῳ παυδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλάσποντον ἵκοντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ

Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θερράποντ' Ἀχλῆος·
 Αὖτις γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτῶς τε, Πειάμοιο παῖς, φλογὶ ἐκέλος ἀλκὴν.
 Τεῖς μὲν μιν μετόπιδε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἐκτῶς,
 Ἐλκέμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
 Τεῖς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦρον ἐπιδιμένοι ἀλκὴν,
 Νεκρῶ ἀπεσυφέλιξαν· ὃ δ' ἐμπεδον ἀλκὴ πᾶσι ποιεῖται,
 Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος ἔτιλέοντ' αἰθῶνα δύνανται
 Ποιμένες ἀγρῶνλοι μέγα πεινῶντα δίδεσθαι·
 Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύο Αἴαντε κορυφαῖ
 Ἐκτορα Πειραμίδην ἀπὸ νεκρῶ δειδίζεσθαι.
 Καὶ νῦν κεν εἰρῆσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 Ἀγγελος ἦλθε θεῶσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσασθαι,
 Κεῦθε Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη·
 Ἀγχι δ' ἰσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὅρσσο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ ἔνεκα φύλοπις αἰνὴ

Ἔσθηκε πρὸ νεῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκεσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πῆρι τεθνεῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσαν
 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ Φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἑλκόμεναί μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεαςι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσοι· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσσω,
 Πάτερ κλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι
 Σοὶ λάβῃ, αἱ κέν τι νέκυς ἡσχυρμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴει θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἀγγέλον ἦκε;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήμενος ὠκέα Ἴεισ·
 Ἦσθαι με πρὸς ἔηκε, Διὸς κυδρὴν παράχοιτις·
 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, εἰδὲ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἰὼ μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσασθαι,
 Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο παρ' οἰσέμεν ἔντεα χαλά.

Ἄλλῃ δ' οὐ θῆν οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρῶτοισιν ὁμιλεῖ,
 Ἐγχεῖ δηϊῶν περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκηνος ὤκεα Ἴρις·
 εὖ νῦ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχοντα·
 Ἄλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρῳ ἰὼν, Τρῶεσσι φάνηθι,
 Αἴ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀργῆϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὼς ἀπέβη πόδας ὤκεα Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἄρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὠμοῖς ἰφθίμοισι βάλ' Αἰγίδα θυστανόεσσαν·
 Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔσεφε δῖα θεάων
 Χρύσειον, ἐκ δ' αὐτῆς δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε χαπνὸς ἰὼν ἐξ ἄσπεος αἰθέρ' ἵκηται
 Τηλόθεν ἐκ νήσε, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι συγεῶν κείνοντα ἄρηι
 Ἄσπεος ἐκ σφετέρης· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Πυρροὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήττριμοι, ὑψόσε δ' αὐγῇ

Γίγνεται αἰόσυστα, πῆρεκτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρῃως ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 Ὡς ἀπ' Ἀχλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανε.
 Στῇ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· ἔδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγεται μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα σὰς ἦυσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθέγγεατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀειζήλη φωνή, ὅτε τ' ἰαχε σάλπιγγ'·
 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπὸ θυμοραϊσέων·
 Ὡς τότε ἀειζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὥς ἔν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ χαλλίτεριχες ἵπποι
 Ἄψ' ὄχεα τρέπουν· ὅσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
 Ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀχάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἰαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
 Τεῖς δ' ἐκυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπὶ κερσοί.
 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυῶδεκα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι φίλοι δ' ἀμφέσαν ἐταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδ' ὤϊον ἐταῖρον
 Κείμενον ἐν Φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἐπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔς πόλεμον, εἰ δ' αὖτις ἐδέξατο νοσήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀχάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδω, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖς πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 Ἔς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρυποιο μέδεσθαι·
 Ὀρθῶν δ' ἐσαότων ἀγορὴ γένητ', εἰ δέ τις ἔτλη
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρώμος, ἔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πηλευδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
 Πανδοίδης· ὃ γὰρ οἶος ὄρα πρῶστω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἦ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·

Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίχθαι·
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλ' αὖ φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 Ἄστυ δὲ νῦν ἵεναι, μὴ μίμνεν ἡῶ δ' ἴαν.
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν ἕκαστος δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν.
 Ὅφρα μὲν ἔστος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δῖω,
 Τόφρα δὲ ῥηίτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 Ἐλπόμενος νῆας γ' αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας·
 Νῦν δ' αἰνῶς δείδοιχα ποδώκεα Πηλείωνα·
 Οἷός ἐκείν' εὖ θυμὸς ὑπέβριος, εἴ κ' ἐθελήσῃ
 Μίμνεν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί·
 Ἐν μέσῳ ἀμφοτέρῳ μένος Ἀχαιῶν δατέονται,
 Ἀλλὰ περὶ πόλιν τε μαχήσεται, ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἴομεν περὶ ἄστυ, τίθεσθ' ἐμοί, ὣδε γὰρ ἔσται·
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
 Ἀμβροσίῃ· εἰ δ' ἄμμε κηλήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
 Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 Γνώσεται ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱεῖν,
 Ὃς κε φύγῃ· πολλὰς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται

Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' ἕατος ᾧδὲ γένοιτο·
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσι πειθώμεθα, κηδόμενοί περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ θένος ἔχομεν, ἄστυ δὲ πύργοι,
 Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι
 Μακρά, εὖξεσι, ἐζευγμένα ἐρύσσονται.
 Πρῶτ' δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Στήσομεθ' ἀμπύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησιν
 Ἑλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τέγχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 Ἄψ' ἄλιν εἶς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐρμαύχενας ἵππους
 Παντοῖς δρόμοις ἄσθ' ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι εἰάσει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπέσει· πρὶν μιν κύνες ἀγροὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν πρὸς σέφῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Πυλῶν, σὺ μὲν ἐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὅς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτίς ἰόντας.
 Ἥ ἔγωγε κεκόρηθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πτόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 Νῦν δὲ δὴ ἑξαπόλῳλε δόμων κειμήλια χαλὰ·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν

Κτήματα π'ερνάμεν' ἴκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνῃ παῖς ἀγκυλομήτεω
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιῆς,
 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα Φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καπαδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥ περ Ἀχαιῆς.
 Πρῶτ' ἂν ὑπ' ἡοίοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρωμεν ὄξυν ἄρηα.
 Εἰ δ' ἔτερόν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἕσεται· οὐ μιν ἐγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δύστηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φερούμην·
 Ζυγὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφέων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη·

Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν χαχὰ μητιόωντι,
 Πηλυδάμαντι δ' ἄρ' ἔτις, ὃς ἐδὴλὴν φράζετο βελήν.
 Δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο χατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Παννύχοι Πάτροκλον ἀνεσενάχοντο γρῶντες·
 Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινῶ ἐξῆρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος σήθεαςιν ἐταίρης,
 Πυκνὰ μάλα σενάχων· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 ὦρ' ἄρ' ὑπὸ σκύμνεσ' ἐλαφηνόλος ἀεπάσῃ ἀνῆρ
 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἀχνυται ὕσερος ἐλθῶν·
 Πολλὰ δὲ τ' ἄγκ' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἰχνί' ἐρευνῶν,
 Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰεῖ.
 ὣς ὁ βαρυσενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεαςιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἡματι κείνῳ,
 Θαρσύνων ἥρωα Μενόιτιον ἐν μεγάροισι·
 Φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληίδος αἴσαν.
 Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεασι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
 Ἀμφω γὰρ πῶπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ εἰδὲ με νοσήσαντα
 Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς,

Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτὴ γαῖα κατ'έξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἔν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἑκτορος ἐνθάδ' ἐνέικαι
 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμος σείο Φονῆος·
 Δώδεκα δὲ τροπάροιτε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεται αὐτως·
 Ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθυκόλποι
 Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέατα δακρυχέουσαι,
 Τὰς αὐτοὶ χαμόμεεσσι, βίηφί τε δουεὶ τε μακρῶ,
 Πιέρας πέρδοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν, ἐπάρῃσιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 Πάτροκλον λάσειαν ἀπο βρότον αἱματόεντα.
 Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴσασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Γάσσην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῶ,
 Καὶ τότε δὴ λῶσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἐν δ' ὥτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώργιο·

Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· χαρτύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ.
 Πανύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεσενάχοντο γοῶντες.
 Ζεὺς δ' Ἡρην πρὸς ἔειπε κρασιγνήτην, ἄλοχόν τε·
 Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀνστήσας Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν ἧ ῥά νυ σεῖο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο χρηκομόωντες Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, πόϊον τὸν μῦθον ἔειπες;
 Καὶ μὲν δὴ πῆ τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέεσθαι,
 Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδε·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεάων ἔμμεν' αἰεῖσθαι,
 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ ἔνεχα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεασαμένη κακὰ ῥάψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
 Ἀφδιτον, ἀσερβέντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι,
 Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 Σπεύδοντα· τείποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἐσάμεναι περὶ τοῖχον εὖσα θεὸς μέγαργιο.
 Χρῦσα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
 Ἥδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσον μὲν ἔχον τέλος, ἕατα δ' ἔπω
 Δαιδάλεα προσέκειτο, τὰ ῥ' ἤετρε, κόπτε δὲ δεσμῆς.
 Ὅφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίῃσι περαπίδεσσι,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολῶσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλὴ, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰχάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε, Φίλη τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις·
 Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρὸς αὐτὴν ἄγε δῖα θεάων·
 Τὴν μὲν ἔπειτα χαρτεῖσεν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροήλῃ,
 Καλῶ, δαιδαλέῃ· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·

Ἦφαισε, πτόμοι' ὦδε, Θέτις νύ τι σείο χατίζει.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἦ ρά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
 Ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεπόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλεσκε
 Κρύψαι χολὸν ἑόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε, Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόος Ὠκεανοῖο.
 Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,
 Πόρπας τε, γναμπιάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε, καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπηΐ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥοός Ὠκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· ἔδδ' τις ἄλλος
 Ἦδεεν, ἔτε θεῶν, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 Ἀλλὰ Θέτις τε, καὶ Εὐρυνόμη ἔσαν, αἳ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἤκει· τῷ με μάλα χρεὼ
 Πάντα Θέτι χαλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα χαλὰ,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
 Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλῳρ αἶητον ἀνέστη,
 Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμῃ ῥώνοντο ἄρσιναι.

Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρρός, ὅπλα τε πάντα
 Λάενακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονέτο·
 Σπόγῳ δ' ἀμφὶ πρὸς ὤπα καὶ ἀμφω χεῖρ' ἀπομόσγνυ,
 Αὐχένα τε σιδαρὸν, καὶ σήθεα λαχνήεντα·
 Δῦ δὲ χιτῶν' ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ· βῆ δὲ θύραζε
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥάοντο ἀνακτι,
 Χρύσεια, ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖα.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
 Καὶ δένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ὑπαιθα ἀνακτος ἐποίπνυν· αὐτὰρ ὁ ἔρρων,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνῳ ἵξε φαεινᾷ,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τίπτε, Θέτι πανύπεπλε, ἰχάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε, Φίλη τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις.
 Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγει,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιτ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσα θεαὴ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Τραυλὰ ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἀλγέ' ἔδωκεν;

Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων αἰλιάων ἀνδρὶ δάμασεν,
 Αἰακίδῃ Πηληϊῇ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
 Πολλὰ μάλ' ἐκ ἐθέλῃσα· ὁ μὲν δὴ γῆραϊ λυγρῷ
 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν.
 Υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε, τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γενῶ ἀλώῃς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηχα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' ἐχ' ὑποδέξομαι αὖτις
 Οἴκαδ' ἐνοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἶσω·
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο,
 Ἀχνοταί, ἐδὲ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἴσα.
 Κέρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἱέες Ἀχαιῶν,
 Τὴν ἅψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιν' αὐτὰρ Ἀχαιῆς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἴλεον, ἐδὲ θύραζε
 Εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσονται γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι·
 Αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἀ τεύχεα ἔσσε,

Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσε.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάρναντο πρὸς Σκαίῃσι πύλῃσι·
 Καὶ νῦν κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 Πολλὰ χαλὰ ρέξαντα Μενoitίῃ ἀλκιμον υἱὸν
 Ἑκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκε.
 Τῆνεχα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰχάνομαι, αἱ κ' ἐθέληδα
 Υἱ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ χαλὰς κνημίδας, ἐπισφυσίοις ἀραρυίας,
 Καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πρὸς ἑταῖρος,
 Τρῳαὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πρὸς κλυτὸς Ἀμφιγυήης·
 Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἱ γὰρ μιν θανάτοιο δυστηχέος ὧδε δυναίμεν
 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρῳ αἰνὸς ἰχάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα χαλὰ παρέσεται, οἷά τις αὐτε
 Ἀνθρώπων πόλεων θαυμάσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτῆ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πύρ' ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρησον αὐτὴν ἐξανιέισι,

Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
 Ὅπως Ἡφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, χρυσίτερήν τε,
 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαισηῖρα κρατερὸν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε, σιβαρὴν τε,
 Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
 Τρίπλαχα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα·
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτῷ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι περαπίδεσιν.
 Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' ἔρανον, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἡελίον τ' ἀχάμαντα, σελήνην τε πωλήθουσιν,
 Ἐν δὲ τὰ τέρεα πάντα, τὰ τ' ἔρανος ἐσεφάνωται,
 Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε δένος Ὠρείωνος,
 Ἀρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπὶ κλησὶν χαλέεσιν,
 Ἦτ' αὐτῷ σρέφεται, καὶ τ' Ὠρείωνα δοκεύει·
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐσι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις μερῶπων ἀνθρώπων
 Καλὰς· ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναί τε·

Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπο λαμπομενάων
 Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 Κῆρυι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Αὐλοὶ, Φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἳ δὲ γυναῖκες
 Ἰσάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκᾶστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀνδρόοι· ἐνθα δὲ νείκος
 Ὀρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεχα ποιῆς
 Ἄνδρὸς ἀποφθιμένε· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 Δήμῳ πειθαύσκων· ὁ δ' ἀναΐνετο μηδὲν ἐλέαδαι.
 Ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἵστει πᾶϊρας ἐλέαδαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἳ δὲ γέροντες
 Εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἰερώ· ἐνὶ κύκλῳ·
 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡερσφώνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἦϊον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίχαζον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶπη.
 Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 Τεύχεσι λαμπόμενοι· δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βελή,
 Ἥε διαπραθέειν, ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,

Κτῆσιν, ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει.
 Οἱ δ' ἔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσοντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχί τε Φίλαι, καὶ νήπια τέκνα,
 ῥύατ' ἐφεσάότες, μετὰ δ' ἀνέρες, ἔς ἔχε γῆρας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμφω χερσεῖω, χερσεῖα δὲ ἔμματα ἔαθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 Ἄμφις ἀριζήλῳ λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅδι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅδι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἶθοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βῆς.
 Οἱ δὲ τάχα πρὸς γένοντο, δύω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,
 Τερπόμενοι σύειγξι δόλον δ' ἔτι πρὸνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ πρὸς ἰδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἅμφι βοῶν ἀγέλας καὶ πῶσα χαλὰ
 Ἀργενῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 Οἱ δ' ὥς ἔν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βεσίν,
 Ἰεράων πρὸς πάροιθε χαθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων

Βάντες ἀεσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 Σιτησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 Ἐν δ' ἦρ' Εἰς, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὅλῃ Κῆς,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεέτατον, ἄλλον ἄστον,
 Ἄλλον τεθνεῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν
 Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
 Ὀμίλευν δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦ δ' ἐμάχοντο,
 Νεκρὲς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατατεθνεῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακὴν, πῖσσαν ἀρεθραν,
 Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀργυῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάσρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὅπότε σρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρέξης,
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μεληιδέος οἶνε
 Δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ σρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 Ἰέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι·
 Ἥ δὲ μελαίνειτ' ὀπίθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
 Χρυσείῃ περ ἐῴσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.
 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔειθαι
 Ἥμων, ὀξείας ὀρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήγρεμα πίπλον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέσασαν· αὐτὰρ ὀπιδε
 Παῖδες δρᾶγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχές πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων ἐσήκει ἐπ' ὄγμῳ γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
 Βῆν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Δείπνον ἐρίδοισιν, λεῦκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σαφυλῆσι μέγα βεΐθεσαν ἀλῶν,
 Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἐσήκει δὲ χάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.
 Ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, πῶρ δ' ἔρκος ἔλασσε
 Κασσιτέρες· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 Τῇ νύσσοντο Φορῆες, ὅτε τρυγώωεν ἀλῶν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα χαρπίν.
 Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγ' ἱλιγεῖν
 Ἰμερῆεν κηθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ χαλὸν εἶδε
 Λεπταλήν φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὀμαρτῇ,

Μολπῇ τ' ἰὺγμῳ τε, πῶσι σκαίροντες, ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιβάων.
 Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαιο, κρασιτέρη τε,
 Μυκηθμῳ δ' ἀπὸ κόπρη ἐπεσεύοντο νομόνδε
 Παρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα.
 Χρῦσαιο δὲ νομῆες ἅμ' ἐσιχώντο βόεσσι
 Τέσσαρες, ἑννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀγροὶ ἔποντο.
 Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
 Ταῦρην ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς
 Ἐλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαδον, ἥ δ' αἰζοί.
 Τῷ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοεῖην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῶς ἐνδίσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
 Ἰσάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆς
 Ἐν χαλῇ βήσῃ μέγαν οἶων ἀρξινάων,
 Σταθμὸς τε, κλισίας τε κατηρεφέας, ἰδὲ σηκός.
 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆς,
 Τῷ ἵκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῳ εὐρείῃ

Δαίδαλος ἤσκησεν χαλλιπλοκάμῳ Ἀειάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοια
 ὤρχευντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες·
 τῶν δ' αἶ μὲν λεπτὰς ὀδόντας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 εἶατο εὐνήτες, ἥχα σίλβοντας ἐλαίῳ·
 καὶ ῥ' αἶ μὲν χαλὰς σεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχρίδας
 εἶχον χρυσίας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τρεχὼν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέσῃ·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ σίχας ἀλλήλοισι.
 πολλὸς δ' ἡμερέεντα χορὸν περὶ ἵστατ' ὄμιλος,
 Τερπόμενοι· δοιῶ δὲ κυδιστητῆρε κατ' αὐτὰς
 Μολπῆς ἐξάχροντες ἐδίνεον κατὰ μέσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα θένος Ὠκεανοῖο,
 Ἀντυγα παρ' πυμάτην σάκεος πύχα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε, σιβαρόν τε,
 τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκε·

Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἐάνῃ χροσιτέρῳ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰέρας·
Ἥ δ', ἴσηξ' ὦς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπῃ νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστιο φέρουσα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

Τ.

Ταῦ δ', ἀπέλκγε χόλοιο καὶ ἔκθορε Δῖος Ἀχιλλεύς.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
Ὀρυσθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἡδὲ βροτοῖσιν·
Ἥ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεῶν πάρα δῶρα φέρουσα·
εὖρε δὲ Πατρώκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
Μύρονθ'· ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τίττον μὲν εἰσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθῃ
Τύνη δ' Ἠφαίστιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἷ' ἔπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φέρησεν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
 Πρῶθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, ἔδ' ἐτις ἔτλη
 Ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδ' ὅλος· ἐν δέ οἱ ὅσπερ
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσπερ σέλας, ἐξεφάανθεν
 Τέρεπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεῶν ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσων,
 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἳ ἐπιεικὲς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέεσσι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δείδω, μή μοι τόφρα Μενoitίῃς ἄλκιμον υἱὸν
 Μυῖαν καδῶσαι κατὰ χαλκοτύπῃς ὠτειλὰς.
 Εὐλὰς ἐγγείνωνται, αἰεκίωσι δὲ νεκρόν.
 Ἐκ δ' αἰὼν πύφεται, κατὰ δὲ χροῖα πάντα σαπείη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων·
 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
 Μυῖας, αἳ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.

Ἦνπερ γὰρ κείτῃ γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
 Αἰὲ τῷδ' ἔσαι χροῶς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν χαλέσας ἦξωας Ἀχαιῖς,
 Μῆνιν ἀποιπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσαιο, δύσεο δ' ἀλκήν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 Σπῆξε χατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦξωας Ἀχαιῖς·
 Καί ῥ' οἶπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυδερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες·
 Καὶ μὲν οἳ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, ἔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δῆρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῶω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἐγχεί ἐρειδομένῳ ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ·
 Καδδὲ μετὰ πρῶτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουεί.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ἧ ἄρ' τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί· ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοδόρῳ ἔειδι μενεήναμεν εἵνεκα κέρους.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι χεῖρα κτάμεν Ἀρτεμις ἰῶ,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσης·
 Τῷ κ' οὐ τόσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον ἔδρας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἐκτορε μὲν καὶ Τρῳαὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιῆς
 Δηγρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔειδος μνήσεσθαι οἶω.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτετύχθαι ἐάπομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, ἐδὲ τί με χεῖρ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε κρηκομόωντας Ἀχαιῆς,
 Ὄφρ' ἔτι καὶ Τρῳῶν πειρήσομαι ἀντίος ἔλθων,
 Αἷ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἶω

Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησι
 Διὸς ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτόθεν ἐξ ἑδρῆς, ἔδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστής·
 ὦ φίλοι, ἦρώες Δαναοί, θερράποντες Ἄρης,
 Ἑστιάτος μὲν χαλὸν ἀκχέμεν, ἔδδ' ἔοικεν
 ὕβδαλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἑόντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμαδῷ πῶς κέν τις ἀκούσῃ,
 Ἥ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἑὼν ἀρορητής.
 Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 Πολλάκι δὴ μοι τῆτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καί τέ με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' ἐκ αἰτίας εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἑρινὺς,
 Οἵτε μοι εἰν ἀρορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἀγχιον ἄτην,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπὴρῶν.
 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβη Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἶται,

Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' αἶπαλοι πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' ἔδει
 Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κραάτα βαίνει,
 Βλάπτεισ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' ἐν ἑτέρῳ γε πᾶσσε.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν ποτε Ζῆν' ἄσαστο, τὸν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐῴσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμελλε βίην Ἡρακλεΐην
 Ἀλκμήνῃ τέξεσθαι εὖσεφάνῳ ἐνὶ Θῆβῃ.
 Ἦτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι
 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θεάιναι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγει·
 Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογροσύκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὅς πάντεσσι περικτιόνεσιν ἀνάξει,
 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήνδα πτόνῃα Ἥρη
 Ψευδήσεις, ἔσθ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις·
 Εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὁμοῖον, Ὀλύμπιε, χαρτερόν ὄρεον,
 Ἥ μὲν τῶν πάντεσσι περικτιόνεσιν ἀνάξειν,
 Ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πᾶσσι μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλης.

Τὴν αἰεὶ σενάχεσχ', ὅθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρῶτο
 Ἔργον αἰκὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυπύλοιο ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Ἀργεῖος ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' αἴτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμενά τ' ἀπερείσι ἀποινα.
 Ἀλλ' ὅρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὀρυσσέμεν λαὸς·
 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρσχεῖν, ὅσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ἄρηος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
 Οἴσουσ', ὅφρα ἴδῃαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιζε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Δῶρα μὲν, αἵ κ' ἐθέλησθα, παρσχεμέν, ὡς ἐπιεικὲς,
 Ἦτ' ἐχέμεν, πάρα σοι νῦν δὲ μνησώμεθα χάρις
 Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
 Οὐδὲ διατεῖδειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται

Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα Φάλαγας·
 Ὡς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Μηδ' ἔτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Νήσιας ὅτρυνε πρὸτ' Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
 Τρωσὶ μαχεσσομένους· ἐπεὶ ἐκ ὀλίγον χρόνον ἔσσι
 Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι Φάλαγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέρωσιν·
 Ἀλλὰ πάσσαθαι ἄνωχθι δοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῆς
 Σίτε καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρὸπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι·
 Εἵπες γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἥδ' ἐκιδάσκει
 Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορυσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
 Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ἔδ' ἐ τι γυῖα
 Πρὶν χάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

Ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ Φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 Ὅμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναί, ἡδὲ μιγῆναι,
 ἥ· θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἢ τ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν.
 Καὶ δὲ σὺ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔσω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάδω
 Πιείξῃ, ἵνα μὴ τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχησθαι.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔουσαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
 Ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις πρῶτερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε πρῶσ' εἶπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
 Οὐδ' ἐπιροκήσω πρὸς δαίμονος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ ἄρῃος,
 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίῃς ἔλθωσι, καὶ ὄρκια πῖσά τ' ἀμῶμεν.

Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω,
 Κευνάμενος κέρητας ἀρισηῆας παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσ' Ἀχιλλῆϊ
 Χθιζὸν ὑπέστημεν δῶσεν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦχα κατὰ στρατὸν εὖρ' Ἀχαιῶν
 Κάπρην ἐτοίμασά τ' ἐταμέειν Διὶ τ', Ἡελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιζε, ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἄλλοτ' ἐπεὶ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσων ἦσιν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσι·
 Νῦν δ' οἳ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, ἔς ἐδάμασεν
 Ἐκτορ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὸν ὀτρύνετον· ἦτ' ἂν ἐγὼ γε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱᾶς Ἀχαιῶν
 Νήστας, ἀκμήνους· ἅμα δ' Ἡελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶσθιν.
 Πρὶν δ' ἔπως ἂν ἐμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρωσις, ἐταίρ' ἐθνεῖός τε,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξείῃ χαλκῷ

Κεῖται, ἀνὰ πρὸ θυρῶν τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐπαῖροι
 Μύρονται· τό μοι ἔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόνος τε, καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος σόνος ἀνδρῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέως υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέστερος ἔκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σείο νοήματί γε πρῶτα λείμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρῶτερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα·
 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
 Ἦστε πλείστην μὲν χαλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουεν·
 Ἀμνητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 Γαστέρα δ' ἔπῳς ἐςὶ νέκυν πένθῃσαι Ἀχαιῆς·
 Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήττειμοι ἥματα πάντα
 Πίπλυσιν· ὥστε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
 Ἀλλὰ χερὶ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἥματι δακρύνοντας·
 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ συγεροῖο λήπωνται,
 Μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδῆτύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον

Ἄνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 Ἔσθιμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντὸν ποτιδέγμενος ἰσχαναάω.
 Ἦδὲ γὰρ ὄτρυντὸς χαλκὸν ἔσεται, ὅς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες
 Τρώσιν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρμεν ὄξυν ἄρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορς υἱᾶς ὀπάσασατο κυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μέγην τε, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
 Καὶ Κρείοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον·
 Βάν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ δ' αὖ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, ἕς οἱ ὑπέστη,
 Αἶθωνας δὲ λέβητας ἑείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βεισηΐδα καλλιπάρην.
 Χρυσοῦ δὲ σήσας Ὀδυσσεὺς δέχα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσῃ ἀγορῇ θέσαν· αὖ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἰσάτο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλίγκιος αὐδὴν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.

Ἀτρεΐδης δὲ ἐβυστάμενος χεῖρεσσι μάχισθαι,
 Ἥ οἱ πάρος ξίφεος μέγα κελεὸν αἶεν ἄωστο,
 Κάπρεσσι ἀπὸ τείχεος ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 Εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν ἀκρόντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς ἔβανον εὐρύν·
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
 Γῇ τε, καὶ Ἥελιος, καὶ Ἑρινύες, αἶψ' ὑπὸ γαῖαν
 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσῃ·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κέρη Βελσηΐδι χεῖρ' ἐπενείχα,
 Οὐτ' εὐνῆς πρὸφασιν κεχρημένος, ἔτε τευ ἄλλῃ·
 Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίματος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 Πολλὰ μάλ', ὅσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίττηται ὁμόσας.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ σόμαχον κάπρεσσι τάμεν ἠλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολίης ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνσὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἀνδρῶσι διδοῖσθαι·
 Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν

Ἀτρεΐδης ὤεινε διαμπερές, ἔδ' ἐκε κούρην
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποδὶ Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαίπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρῃα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὺν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 Βάν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κἀθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππας δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θερράποντες ἀγαυοί.
 Βεισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χερσὶ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
 Στήθεά τ', ἥ δ' ἀπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ χαλὰ πρὸς ὤπα·
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίεσσα γυνή, εἰκυῖα θεῇσι·
 Πάτροκλε, μοὶ δειλῇ πλῆϊσον κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἴῶσα,
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κηράνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 Ἀψ' ἀνιῶσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακῆς αἰεί·
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,

Εἶδον περὶ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξείῃ χαλκῷ
 Τρεῖς τε χροσιγνήτας, τὲς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδείας, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 Οὐδὲ μὲν ἔδὲ μ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὦκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πῆρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κβεδὴν ἄλοχον θῆσιν, ἄξιν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἔς Φθίην, δαΐσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεὶ.
 ὧς ἔφατο κλαίεισ'· ἐπὶ δὲ σενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρὸφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδὲ ἐκράτη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἠρνέϊτο σεναχίζων·
 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέιθεθ' ἐταίρων,
 Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰχάνει·
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 ὧς εἰπὼν, ἄλλες μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 Δοιῶν δ' Ἀτρεΐδαν μενέτην, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρον τ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ.

Τέρποντες πυχινῶς ἀχαχήμενον· ἔδ' ἐ τι θυμῷ
 Τέρετο, πρὶν πολέμῳ σῶμα δύνεναί αἱματόεντος.
 Μνησάμενος δ' ἰδὼν αἰνείδατο, φώνησέν τε·
 Ἦ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σὺ, δυσάμμορε, φίλτατ' ἐταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοίαιτ' Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηαι·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κῆισαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Ἀχμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθ' ἢ οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι;
 Οὐδ' εἴ κεν τῷ πατρὸς ἀποφθιμένοιο τυθοίμην,
 Ὃς περ νῦν Φθίῃφι τέρεν χατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοῖσδ' υἱὸς· ὁ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
 Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἦέ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός,
 Εἴ περ ἔτι ζῶει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύκλει
 Οἶον ἐμὲ φθίσσασθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποδότοιο
 Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδ' ἐνέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα δοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ

Σκυρόθεν ἐξαγάρῳις, καὶ οἱ δείξαιας ἔχασα,
 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 Ἦδη γάρ Πηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάνπαν
 Τεθνάμεν, ἢ περ τυτθὸν ἔτι ζώντ' ἀναχῆσθαι,
 Γῆραί τε συγεῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγέλειν, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ σενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἔχαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 Μυρομένους δ' ἄρα τὲς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἰΐφα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάνπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἔηος·
 Ἦ νύ τοι ἐκέτι πάγχυ μετὰ Φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
 Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραυγῶν
 Ἦσαν ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχοντα μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἀκμηнос καὶ ἄпасος.
 Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν, ὥτρυνε πᾶρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Ἦ δ', ἄρπη εἰκυῖα πανυπῖεργι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρανὸς ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Αὐτίκα θωρήσαντο κατὰ στρατόν· ἡ δὲ Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Σπάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται.
 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐριδενέος πυκινὸν δῶ
 ὤχετο· τοὶ δὲ ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
 Ὡς δὲ ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραὶ ὑπὰ ρίπτῃς αἰθρηγενέος Βορέαο·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσαι,
 Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα.
 Αἶγλη δὲ ἔρανὸν ἵκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθρῶν
 Χαλκῆ ὑπὸ σεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Τῆ καὶ ὀδόντων μὲν χαναχὴ πέλε, τῷ δὲ οἱ ὄασε
 Λαμπέσθην, ὥσεί τε πύρρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δῦν' ἄχος ἀτλητον· ὃ δὲ ἄρα Τρῳσὶν μενεαίνων
 Δύσετο δῶρα θεῶ, τά οἱ Ἥφαιστος χάμε τεύχων.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυσίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρέηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, σιβαρόν τε,
 Εἴλετο, τῷ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥντε μήνης.
 Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανείη
 Καιομένοιο πύργος, τὸ δὲ χαίεται ὑψόθ' ὄρεσφι,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τὸς δ' ἐκ ἐθέλοντας ἄελλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρον·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
 Καλῶ, δαιδαλέω· περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν ἥ δ', αἰσῆς ὥς, ἀπέλαμπεν
 Ἴππερις τρυφάλεια· περὶ αἰετοῖο δ' ἔθειρα
 Χρύσεα, ἃς Ἥφαιστος ἱεὶ λόφον ἄμφι θαμνιάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτῷ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχει ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' εὔτε πτερὰ γίνοτ', αἶερε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύειγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βειθὺν, μέγα, σιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι· Ἀχιλλεύς,
 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε· Χείρων
 Πηλὶς ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμενα ἠρώεσιν.

Ἴππες δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεύγνυσαν, ἀμφὶ δὲ χαλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινὰς
 Γαμφηλῆσ' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τῆιναν ὀπίσσω
 Κολητὸν ποτὶ δῖφρον· ὁ δ' ἄρ' μάλιστα Φαινήν
 Χεὶρ λαβὼν ἀεραρυῖαν ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρυσεν
 Αὐτομέδων· ὅπιδεν δὲ κορυσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς ἡλέκτωρ ὑπερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 Ἔάνθε τε, καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἡνιοχῆα
 Ἀψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὥς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
 Ἐάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι, πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξερεπῆσα παρὰ ζυγόν, ἔδας ἵκανεν·
 Αὐδῆεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λῖν σ' ἐτι νῦν γε σωώτομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλά τοι ἐγγύθην ἤμαρ ὀλέθριον, εἴδέ τι ἡμεῖς
 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ μοῖρα κραταῖή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτῆτί τε, νωχελίῃ τε,

Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλη τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριτος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῆδος ἔδωκε.
 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοῇ Ζεφύργιο θεοίμεν,
 Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεδον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; ἔδδ' τί σε χρή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὃ μοι μόρῃς ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλῃ πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἀδὴν ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρῶτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Υ.

Υ, Μαχάρων ἕρις ὦρτο, φέρεϊ δ' ἐπὶ χάρτος Ἀχαιοῖς.

Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορυώνισι θωρήσκοντο
Ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμάῳ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεὸς ἀγορήνδε καλέεσθαι
Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπύχου· ἢ δ' ἄρα πάντα
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις ἐν Ποταμῶν ἀπένην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἄλσέα χαλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πόσια ποίηντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῆς αἰθούσηςιν ἐφίζανον, αἷς Διὶ πατρὶ

Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πῶρα πίδασιν.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγῆγέρατ'· ἔσθ' Ἐνοσίχθων
 Νηκίσθησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ αἴλῃς ἦλθε μετ' αὐτῆς.
 Ἰξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βελήν·
 Τίπτ' αὖ, Ἀργικέραννε, θεὸς ἀγορήνδ' ἐχάλεοσας;
 Ἥ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηκε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἔγνωνς, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν σήθεσι βελήν,
 ὦν ἔνεχα ξυνάγειρα· μέλυσί μοι, ὀλύμενοί περ.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτοχὶ Οὐλύμπιο
 Ἥμενος, ἐνθ' ὀρέων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἱκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιῆς·
 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐχάσθαι.
 Εἰ γὰρ Ἀχλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξοσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρῶθεν ὑποτρῴμεεσκον ὀρέωντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρῃς χῶεται αἰνῶς,
 Δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαςον ἔγειρε.

Βάν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἦρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἦδὲ Ποσειδάων γαίохος, ἦ δ' ἐριένης
 Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευχαλίμησι κέχραστο·
 Ἦφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, θένει βλεμεαίνων,
 Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμασι ῥῶοντο ἀραιά.
 Ἔς δὲ Τρῶας Ἀρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἦ δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Λητώ τε, Ξάνθος τε, Φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, ἔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τέρμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἔχασον,
 Δειδιότας, ὃθ' ὀρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἀρηϊ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἐρις κρατερῇ, λαοοσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
 Στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τὰ φρον ὀρυκτὴν, τείχεος ἐκτὸς,
 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ·
 Αὖε δ' Ἀρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,

Ὅξ' ἔχ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τὸς ἀμφοτέρους μάχας θεοὶ ὀτρύνοντες
 Σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
 Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ὑψόθεν· αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσείοντο πόδες πολυπιδάκκ' Ἰδης,
 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδῖσεν δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἰάχε, μή οἱ ὕπερθε
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε συγέσσι θεοὶ περ.
 Τόσος ἄρα κτύπος ὤρετο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 Ἴσατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερύγεσσι·
 Ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥρῃ δ' ἀντίεσσι χρυσηλάχατος, κελαδαινὴ,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·

Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριένιος Ἑρμῆς
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἥφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὀν Ξάνθον χαλέεσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἅντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἕκτορος ἅντα μάλισα λιλαίετο δῦναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τῷ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
 Αἶματός ᾤσασα Ἄρση, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἱθὺς λαοοσῶος ὥρσεν Ἀπόλλων
 Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἦν·
 Υἱεὶ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο Φωνήν·
 Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεία, Τρώων βεληφόρε, πῶς τοι ἀπειλαὶ
 Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ ἐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἀντ' Ἀχιλῆος
 Στήσεται, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν,
 Ἐξ Ἰδης, ὅτε βροσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησι,

Πέρσε δὲ Λυγνητῶν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαοψηρέα τε γούνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 Ἦ οἱ πρῶθεν ἴσα τίθει φάος, ἥ δ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ ἔκ ἔς' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὅς τοι γόν' ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τῷ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', ἔδ' ἀπολήγει,
 Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν· εἰ δὲ θεὸς περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμῳ τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 Νικήσει, ἔδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεταί εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἦρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰεγενέτησιν
 Εὐχεο· καὶ δέ σε Φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκχεγάμεν, κείνος δὲ χερσίωνος ἐκ θεῶ ἔστιν.
 Ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἑὸς, ἥ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρετῇ.
 Ὡς εἰπὼν, ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ πρῶμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο παῖς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ ἔλαμον ἀνδρῶν.
 Ἡ δ' ἄμυδις χαλέσσασα θεὸς μετὰ μῦθον ἔειπε·
 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσείδαον, καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὅδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὁπίσσω
 Αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσαίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσσω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων· οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἱ τὸ πάρος περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσα οἱ αἶσα
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς,
 Δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· εἰδὲ τί σε χρή.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεὸς ἐριδι ζυνελάσσαι
 Ἠμέας τὸς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεργι εἰμέν·
 Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 Ἐκ πάτρῃς ἐς σκοπιῇν, πόλεμος δ' ἀνδρεσι μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἀρης ἀρχῇσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλλῆϊς ἰσχωσι, καὶ ἐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νείκος ὀρεῖται
 Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἴω
 Ἄψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγευιν ἄλλων,
 Ἠμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 Τείχεος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Ὑψηλὸν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 Ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πῶδ' ἰονδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε καθίζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,

Ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτόλιπόρδον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐχάτερθε χαθείατο μητιόωντες
 Βελάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 Ὀκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευε.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
 Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρηχαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι
 Ὀρευμένων ἀμυδῖς· δύο δ' ἄνδρες ἔξοχ' αἶψοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευτάζων κόρυδι βριαεῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρι
 Πράδεν ἔχε σέξνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρετο, λέων ὥς
 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμιάσιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊδῶν αἰζηῶν
 Δεῖν βάλλῃ, ἐάλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 Γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη σένει ἄλκιμον ἦτορ,
 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μασίεται, ἔε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·

Γλαυκιδίῳ δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἣν τινα πύφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρῶτῳ ἐν ὁμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλλῆ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρῶτος προσέειπε ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ, πόσον ὁμίλῳ πολλὸν ἐπελθὼν,
 Ἔσῃς; ἥ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 Ἐλπόμενον Τρῶεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισι
 Τιμῆς τῆς Πριάμῃ; ἀτὰρ εἰ κεν ἐμ' ἐξεναείξῃς,
 Οὔτοι τ' ἐνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θήσῃ·
 Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες· ὁ δὲ ἔμπεδος, εἴδ' ἀεσίφρων.
 Ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 Καλὸν φυγαλῆς καὶ ἀρεῆς, ὅφρα νέμῃαι,
 Αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξαι.
 Ἦδὴ μὲν σέ γε, Φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε βοῶν ἀπο μένον ἐόντα
 Σεῦα χατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πώδεσσι
 Καρπαλίμως; τότε δ' ἔτι μετατρεπαλίζεο φεύγων·
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυκηνῶν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν

Πέρσα, μεθορμηθεῖς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ
 Ληιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπέρας,
 Ἦγον ἀτὰρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἴσας ἐμείο,
 Πρὶν τι χακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνων.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰωείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
 Ἥμιν κερτομίας ἥδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρὸς κλυτὰ κέροντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 Ὅψι δ' ἔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμὲς ἴδες, ἔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
 Φασὶ σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, χαλλιπλοκάμῃσ' αἰλοσύδῃσ'
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
 Εὖχομαι ἐκχεράμεν, μήτηρ δέ μοι ἐς Ἀφροδίτη.
 Τῶν δὴ νῦν ἕτερόν γε φίλον παῖδα κλαύουσιν
 Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν

ὦδ'ε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἥμετέρεην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴουσι
 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ ἔπω Ἴλιος ἰσὴ
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερῶν ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ἐθ' ὑπ'ωρείας ὤκεον πολυπιδάκε' Ἰδῆς.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τετρεσχίλια ἵπποι ἔλος χάτα βεκολέοντο
 Θήλειαι, πόλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσι·
 Τάων καὶ Βορέης ἠγάσαστο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
 Αἰ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοχαίδεα πόλυσ·
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιετῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρξαν,
 Ἄκρον ἐπ' ἀνθερείκων καρπὸν θεόν, εἰδὲ κατέκλων·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιετῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἀλὸς πολιοῖο θεέσκον.
 Τρῳά δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσιν ἀνακτα·
 Τρῳὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

Ἴλος τ', Ἀσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὅς δ' ἡ κάλλιπος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχρέειν,
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιφῶνὸν τέκετο, Πείαμόν τε,
 Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρηος·
 Ἀσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίστην τέκε παῖδα·
 αὐτὰρ ἐμ' Ἀγχίστης, Πείαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 ὅπως κεν ἐθέλησιν· ὃ γὰρ χάρις τις ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὥς,
 ἔσαότ' ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊότητος.
 ἔσι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· ἐδ' ἂν νηῦς ἐχατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπλὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι,
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολλὸς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὅπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακέσσαις.
 Ἄλλὰ τίη ἐρίδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη

Νεικῆιν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πῆρι θυμοβόρῃο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς ἀγυιάν ἰῶσαι,
 Πόλλ' ἔτεά τε καὶ ἐκί' χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμιαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θᾶστον
 Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασε χάλκεον ἔγχος,
 Σμερδαλέῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἑο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, περβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 Νήπιος, ἐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὡς οὐ ῥηϊδί· ἐςὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἐδ' ὑποείκειν.
 Οὐδὲ τότε Αἰνείας δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἐτι τρεῖς
 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κρασιτέρῃο,

Τὴν δὲ μίαν χρυσῆν· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείας κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν,
 Ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός·
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διὰ πρὸ
 Πηλιάς ἤϊξεν μελή, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδι' ἀνέσχε
 Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτε ἐνὶ γαίῃ
 Ἔση ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλῳ
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ', ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔση, καὶ δδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμαδίον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέρειεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πῆχυν,
 Ἡ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπήνυσα,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
 ὅς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδόςδε χάττεισι,
 Πειδόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο,
 Νήπιος· εἰδὲ τί οἱ χροαισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν ἔτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μὰ ψ' ἐνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοῖ ἔρανον εὖρυν ἔχουσιν;
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε χροτακτεῖνῃ· μόριμον δέ οἱ ἐς ἀλέασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἀφαντος ὀληται
 Δαρδάνε, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Πριάμῃ γενεὴν ἤχθησε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσιν ἀνάξει,
 Καὶ παῖδες παίδων, τοῖ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ Φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνείαν, ἦ κέν μιν ἐρύσεται, ἦ κεν ἐάσεις

Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.
 Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσασμεν ὄρεκας
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν χαλκὸν ἡμᾶς,
 Μηδ' ὅποταν Τροίῃ μαλερῶ πυνεὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀεθίοι υἷες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκασε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 Ἴξε δ', ὅθ' Αἰνείας, ἦ δ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 Καὶ τὴν μὲν πρὸπαροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν,
 Αἰνείαν δ' ἐπέσενεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰέρας·
 Πολλὰς δὲ σῆρας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεῖα ἀπὸ χειρὸς ὀρέσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἐνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μεταθωρήσοντο·
 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, τίς σ' ὦδ' ἑωῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ὃς σευ ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀἴδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πόντον ἐπίσπη,
 Θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
 Ὡς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 Θεσπεσίην· ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξίδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὅχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 Ἐγὼ μὲν τόδε κείμεν ἐπὶ χθονός, εἶδ' τι φῶτα
 Λεύσσω, τῷ ἐφάκηκα, κατακτάμεναί μενεαίνων.
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν' ἀτάξ μιν ἔφην μὰ ψαύτως εὐχετάσθαι.
 Ἐρρέτω· οὐοί θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 Ἔσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτόλεμοισι κελεύσας,

Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
 Ἢ, καὶ ἐπὶ σίχας ἄλτο· κέλευε δὲ Φῶτι ἐχάσῳ·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐχὰς ἔσατε, δῖοι Ἀχαιοί,
 Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμιάτω δὲ μάχεσθαι.
 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
 Τροσούσδ' ἀνθρώπου ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, ἔδδ' κ' Ἀθήνη,
 Τροσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι σῶμα, καὶ πονέοιτο·
 Ἀλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε, ποσὶν τε,
 Καὶ δένει, οὐ μ' ἐτι φημί μεθυσμένον ἔδ' ἠβαιόν·
 Ἀλλὰ μάλα σιχρὸς εἼμι διαμπερές, ἔδδ' τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἐγχεὸς ἐλθῇ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμεναί ἀντ' Ἀχιλῆος·
 Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δαΐδιτε Πηλείωνα·
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχίμην,
 Ἐγχεῖ δ' Ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολάει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἼμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,

Εἰ πῦρ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἶθωνι σιδήρῳ.
 Ὡς Φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχ' αἶερον
 Τρῶες· τῶν δ' ἀμυδὶς μίχθη μένος, ὥς το δ' αὐτή.
 Καὶ τότε ἄρ' Ἑκτορα εἶπε παρὰ σὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἑκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχλλῆϊ πρῶμά χιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πλεθρὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μήπως σ' ἡὲ βάλλῃ, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἑκτορ δ' αὖτις ἐδύσατο ἐλαμὸν ἀνδρῶν,
 Ταρβήσας, ὅτ' ἄκυσσε θεῶν ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιδίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὀν νύμφη τέκε Νηῖς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρῳ,
 Τμῶλῳ ὑπο νιφόεντι, ὕδης ἐν πόντῳ δῆμῳ·
 Τὸν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἐγχεῖ δῖος Ἀχιλλεύς,
 Μέσσην χακκεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδρῶν πᾶσα κεάσθη·
 Δέπησεν δὲ πρῶτον ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἐς' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,

Ὕλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἑρμῳ δινῆεντι.
 Ὡς φάτ' ἐπευχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσῃε κάλυψε·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπιδώτρεσις δατέοντο
 Πρώτῃ ἐν ὕσμίνῃ· ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 Ἐδλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῆς·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
 Αἰχμὴ ἰεμένη ρῆξ' ὀσέον, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα κατ' ἵππων αἰόσοντα,
 Πρώτῃ ἐθεν φεύγοντα, μετάφρενον ἔτασε δουρὶ·
 Αὐτὰρ ὃ θυμὸν αἶδε καὶ ἥενγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἥενγεν ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 Κέρω ἐλκόντων· γάνυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀσέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πειραμίδην· τὸν δ' ἔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα.
 Δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,

Θῦνε διὰ πρῶμάχων, εἰὼς Φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παραΐοντος, ὅτι ζωστῆρος ὀχῆες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ.
 Ἀντικρὺ δὲ διέχε παρ' ὀμφαλὸν ἐγχεος αἰχμῇ.
 Γνῦξ δ' ἔρεπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεχάλυψε
 Κυανέη, πρὸτ' οἱ δ' ἔλαβ' ἐν τερα χερσὶ λιαδεῖς.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 Ἐν τερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον πρῶτ' ἰαίῃ,
 Κάρρα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, ἐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Διὸν ἐκὰς σρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὅξυ δόρυ κραδαίων, φλογὶ εἵκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἐγγὺς ἀνῆξ, ὅς ἐμόν γε μάλις' ἐσεμιάσαστο θυμόν,
 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· ἐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλῃς πτώσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν πρῶσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρε πείραθ' ἵκηαι.
 Τὸν δ' οὐ παρβήσας πρῶσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἵ γε, νηπύτιον ὥς,

Ἐλπεο δειδίζεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
 Ἥμιν κερτομίας ἢ δ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἐλώμαι,
 Δοεὶ βαλὼν· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροισεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν περὶ δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοῖῃ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἀψ' ἵκεθ' Ἑκτορα δῖον,
 Αὐτὰρ δὲ περὶ πόδας ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπὶ ὄρεσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 Ῥεῖα μάλ', ὥς τε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 Τεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπὶ ὄρεσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, τεῖς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 Ἦλθε χακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὦ, μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

Ἦ θήν σ' ἐξάνύω γε καὶ ὕπερθε ἀντιβολήσας,
 Εἵ περ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι
 Νῦν δ' ἄλλης Τρώων ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
 Ὡς εἰπὼν, Δρύοπ' ἔτα κατ' αὐχένα μέσσην ἄκοντι
 Ἦειπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,
 Δημῶχον δὲ Φιλητορίδην ἧν τε μέγαν τε
 Καγγόου δουρὲ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξάινυτο θυμόν.
 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱὲ Βιάντος,
 Ἀμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμαῖζε,
 Τὸν μὲν δουρὲ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλασορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,
 Εἵπῳς εὖ πεφίδδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 Μηδὲ χατὰκτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, εἰδὲ τὸ ἤδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, εἰδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἥπλετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ ἔτα κατ' ἦπαρ
 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὀλίσθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτῇ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὥς κ' ἀλύψε,

Θυμῷ δυνόμενον· ὁ δὲ Μελίον ἔτα παρασῆς
 Δρεὶ κατ' ἔς· εἴθαρ δὲ δι' ἕατος ἦλθ' ἐτέρῳ
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον
 Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅωπε
 Ἑλλαβε πορφυρέος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίῃ.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχῃσι τένοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τὸν γε Φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς,
 Πρῶθ' ὀρέων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας
 Τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὐτε
 Σφονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείτο πανυαδείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,
 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐρβώλακος εἰληλῆσθαι
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν νηδυί χαλκός·
 Ἦειπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρηίδοον θεράποντα,
 Ἀψ' ἵππας σρέψαντα, μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκλήθησαν δὲ οἱ ἵπποι.
 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδάες πῶρ
 Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ χρίεται ὕλη,

Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχρῃ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπας,
 Τειβέμεναι κρεῖ λευκὸν εὐτρεσχάλῳ ἐν ἀλῶνι,
 ῥίμφα τε λέπῃ ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόος' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στείβον ὁμῶς νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 Νέεθ' ἀπ' ἀπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἶ' ὡερεῖ διφρεν,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ραδάμιγες ἔβαλλον,
 Αἶ τ' ἀπ' ἐπιοσώτρων· ὁ δὲ ἴετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Φ.

Φῖ, μόθος Αἰακίδαο παρ' ἡϊόνας ποταμοῖο.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐρρεΐος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν πεδίοισι ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
Ἥματι τῷ περτέρῳ, ὅτε μαίνεται Φαίδιμος Ἑκτωρ
Τῇ ῥ' οἶγε περχέοντο πεφυζότες ἥερα δ' Ἥρη
Πίτνα περλάδε βαθεΐαν, ἐρυκέμεν ἡμίσεες δὲ
Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίνην
Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ρέεθρα,
Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἐννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλυσόμενοι κατὰ δῖνας.

Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥίπῃς πυρὸς ἀκρίδες ἡερέθοντα
 Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
 Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσουσιν χαθ' ὕδωρ·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ἐάνθε βαθυδινήεντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λῖπεν αὐτῷ ἐπ' ὀχθαῖς,
 Κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἐνδοξε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, χακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Τύπτε δ' ἐπισφράδην· τῶν δὲ σόνος ὤρνυτ' αἰκῆς
 Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες πῖμπλάσι μυχρὲς λιμένος εὐόρμη,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε χατεδίει, ὃν κε λάβησιν·
 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο χατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσων ὑπὸ κρημνῆς· ὁ δ', ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωὲς ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρως,
 Ποινὴν Πατρόκλαιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 Τὲς ἐξῆγε θύραζε τεθνηπότας, ἥντε νεβρὲς,
 Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσι,
 Τὲς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ σρεπλοῖσι χιτῶσι·

Δῶκε δ' ἐταίροισιν χατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας·
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ' ἐπόρεσε, δαιζέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' υἱεὶ Πειάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
 Ἐκ ποταμῷ Φεύγοντι, Λυχάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε, λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλῶῃς ἐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχος περ μολὼν· ὃ δ' ἐρευνὸν ὀξεῖ χαλκῷ
 Τάμνε, νέεσ' ὀρπηχας, ἵν' ἄρματος ἀντυχες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον χαλκὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
 Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέεργασε,
 Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
 Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀεΐσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπερφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
 Ἐνδεχα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
 Πέμψειν εἰς Αἴδαο, καὶ ἐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς ἔν ἐνόησε ποσδάερχης δῖος Ἀχιλλεύς
 Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, ἐδ' ἔχεν ἔγχος,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶς

Φεύγοντ' ἐκ ποταμῶ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, ὥσπερ ἔπεφνον,
 αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφῳ ἡερόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπο νηλεές ἡμαρ,
 Λῆμνον ἐς ἡγαθήην πεπερημένος· εἰδὲ μιν ἔσχε
 Πόντος αἰλὸς πολίης, ὃ πολλοὺς ἀέκοντας ἐρύκει.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δούρος ἀκωκῆς ἡμετέρῳ
 Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἥδὲ δαείω,
 ἦ ἂρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῆ Φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 ὦς ὠρμαίνε μένων· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθνηπῶς,
 Γένων ἀψαδαί μεμαώς· πέρι δ' ἦθελε θυμῷ
 Ἐκφυγέειν θάνατόν τε χαλὸν καὶ κῆρα μέλαναν.
 Ἦτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναί μεμαώς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νῶτα ἐνὶ γαίῃ
 Ἔσθῃ, ἱεμένη χροὸς ἀμμεναὶ ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων,

Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀχαχμένον, ἐδὲ μεθίει·
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γενῆμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο, καί μ' ἐλέησον·
 Ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, διοτρεφές, αἰδοίοιο.
 Πὰρ γάρ σοι πρῶτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλώῃ,
 Καί μ' ἐπέρασας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε, φίλων τε,
 Λῆμνον ἐς ἡραθῆν· ἐχατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 Νῦν δ' ἐλύμην, τρεῖς τόσσα προῶν· ἥως δέ μοί ἐσιν
 Ἦδε δυωδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυσθα,
 Πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω πῶς ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
 Ὃς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτης
 Γείνατο Λαοδόη, θυγάτης Ἀλταο γέροντος,
 Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι Φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσαν ἔχων ὑπὸ Σατνιόεντι.
 Τῷ δ' ἔχε θυγατέρα Πείαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 Τῆσδε δὺν γενόμεδα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις·
 Ἦτοι τὸν πρῶτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσις,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξεῖ δουρὶ·

Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι χαλὸν ἔσεται· οὐ γὰρ οἴω
 Σᾶς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 Μὴ με κτεῖν', ἐπεὶ ἔχ' ὁμογᾶσιος Ἑκτορὸς εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρῳ ἐπεφνεν ἐνὲά τε, κρατερόν τε.
 Ὡς ἄρα μιν Πειάμοιο πρῶστηύδα Φαίδιμος υἱός,
 Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκασε·
 Νήπιε, μή μοι ἄποινα πωφιώσκεο, μηδ' ἀγόρευε·
 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπείν μόρσιμον ἦμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλὰς ζωὰς ἔλον, ἢ δ' ἐπέερασσι·
 Νῦν δ' ἐκ ἑσθ', ὅς κεν θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
 Ἴλις περπάροισεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησι,
 Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πειάμοιό γε παίδων.
 Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σὺ· τίη ὀλοφύρεαι αὐτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὀρέας, οἷος καὶ γὰρ, χαλός τε, μέγας τε;
 Πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
 Ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή·
 Ἔσεται, ἢ ἡὼς, ἢ δαίλης, ἢ μέσον ἦμαρ·

Ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἷσῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' αὖτ' ἔλυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφένκεν, ὃ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσας
 Ἀμφοτέρως· Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ
 Τύψε χατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 Δῦ ξίφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο παθεῖς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλῆς
 Αἶμ' ἀπολιχμήσονται, ἀκηδέες· εἰδὲ σε μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γήσεται· ἀλλὰ Στάμανδρος
 Οἴσει δινῆεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 Θράσκων τις χατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαλύξει
 Ἰχθύς, ὥς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίῃ ἱεῖς,
 Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεὶν κεραίζων·
 Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ εὐρρύος ἀργυροδίνης
 Ἀρξέσει, ᾧ δὴ δῆτ' ἀπολεῖς ἱερέετε ταύρας,

Ζωὲς δ' ἐν δίνῃσι κατ'ἵετε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μῶρον, εἰσέκε πάντες
 Τίσσετε Πατρώκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
 Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμείο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρῷ μᾶλλον·
 Ὠρμηηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλχοι.
 Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀσερῃπαίῳ ἐπ' ἄλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Υἱεῖ Πηλεργόνος· τὸν δ' Ἀξίος εὐρυξέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεασταμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτῃ τῇ γὰρ ῥα μίγῃ Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ ῥ' Ἀχιλεὺς ἐπόμενεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαικταμένων αἰζηῶν,
 Τὸς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ρόον, εἰδ' ἐλέαιρεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρῶτος πρὸς ἔειπε πτοδάρκης δῖος Ἀχιλεὺς·
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυσήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσι.

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός·
 Πηλείδῃ μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλῃ, τηλόθ' ἐσθης,
 Παίονας ἀνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἦώς ἐνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυσθα·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιδεὺς εὐρὺ ρέοντος,
 Ἀξιδεὺς, ὃς κάλλιπον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν,
 Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τὸν δέ μέ φασι
 Γένεσθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
 Πηλιάδα μελίνην· ὁ δ' ὀμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 Ἦρως Ἀστροπαῖος, ἐπεὶ περὶ δέξιός ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὲ σάκος βάλεν, εἰδὲ διὰ περὶ
 Ῥῆξε σάκος· χερσὶ γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χερσὶς
 Δέξιτερῆς, σύτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἢ δ' ὑπὲρ αὐτῶ
 Γαίῃ ἐνεσθήειτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλλεὺς μελίνην ἰθυπλίσσων·
 Ἀστροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναί μενεαίνων·
 Καὶ τῷ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,

Μεσσοπαγές δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλείδης δ', ἄορ ὅξυ ἐρύσάμενος παρὰ μηρῶ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χεὶρ παχείη·
 Τεῖς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσασθαι μενεαίνων,
 Τεῖς δὲ μεθῆκε βίη· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 Ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσπερ κάλυψεν
 Ἀδμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ σήθεσσιν ὀρέσας,
 Τεύχεά τ' ἐξενάειξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Κεῖσ' ἔτῳ χαλεπὸν τοι ἐριδενέος Κρονίωνος
 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
 Φῆδα σὺ μὲν Ποταμῷ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ρέοντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλῃς Διὸς εὐχόμεαι εἶναι·
 Τίκτε μ' ἀνῆρ, πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυσηέντων·
 Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.

Καὶ γάρ σοι Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύνατά τι
 Χραιομένη· ἀλλ' ἐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι·
 Τῷ δὲ κρείων· Ἀχελαῖος ἰσοφαρίζει,
 Οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα δένος Ὠκεανοῖο,
 Ἐξ ἔπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρήναι, καὶ φρεῖατα μακρὰ νάεσιν·
 Ἀλλὰ καὶ ὅς δαίδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
 Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' ἐρανόθεν σμαραγῆσῃ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσεται χάλκεον ἔγχρς.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαυε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυνες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρείδιον κείροντες.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυτάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πᾶφοβόηατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 Χέρσ' ὑπὸ Πηλείδῃ καὶ ἄορι ἱφὶ δαμέντα.
 Ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀσύπυλόν τε,
 Μινῆσόν τε, Θρασίον τε, καὶ Αἴνιον, ἦ δ' Ὀφελέσῃν·
 Καὶ νῦν κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὥκυν Ἀχιλλεύς,

Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἄνερ εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγγετο δίνης·
 ὦ Ἀχιλεῦ, πῆρ' ἔμην κρατ' εἰς, πῆρ' ἔμην αἴσυλα ῥέζεις
 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνεσθαι θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνῳ παῖς πάντας ὀλέσσει,
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας, πῆρ' ἔμην χάτα μέρμερα ῥέζειν·
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκῶν ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
 Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥοὸν εἰς ἄλλα δῖαν,
 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσσι ταῦτα, Σχάμανδρε διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις·
 Τρῶας δ' οὐ πῆρ' ἔμην λήξω ὑπερφιάλῃς ἐναρίζων,
 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι
 Ἀγτιδίην, ἥ κέν με δαμάσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.
 ὦς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέεσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βελάς
 Εἰρύσειο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλε
 Τρῶσι παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ

Δείλος ὄψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄεθραν.
 Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνδοξε μέσῳ,
 Κρημνῶ ἀπαίξας· ὁ δ' ἐπέστυτο, οἴδματι θύων·
 Πάντα δ' ὄρεινε ρέεθρα κυκώμενος· ὥς δὲ νεκρὸς
 Πολλὸς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, ἔς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 Τὸς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἥντε ταῦρος,
 Χέρσωνδ' ἑὸς δ' ἐσάω κατὰ χαλὰ ρέεθρα,
 Κρύπλων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσι.
 Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴσατο κύμα,
 ὦθι δ' ἐν σάκει πίπλων ῥόος, ἔδδ' ὠόδεσσιν
 Εἶχε σπρίζασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυνέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριπῶσα
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ χαλὰ ρέεθρα·
 Ὅζοισιν πυκννοῖσι γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
 Εἶσω πᾶς ἐριπῶς· ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορέσας,
 Ἦξεν πεδίοιο πρὸς κραπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας· ἔδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρρεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐβῶν,

Αἰετὲ οἶματ' ἔχων μέλανος, τῷ θηρητῆρος,
 Ὃς θ' ἅμα κάρτισός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν
 Τῷ εἰκὼς ἦῖξεν ἐπὶ σήθεσσι δὲ χαλκός
 Σμερδαλέον κονάβιζεν ὑπαιθα δὲ τοῖο λιαθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὀπιδε ρέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύρου
 Ἀμφυτὰ καὶ κήπας ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων
 Τῷ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἀπασαι
 Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὄκα κατειδόμενον κελαρύζει
 Χώρῳ ἐνὶ προαλῇ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κυχήσατο κύμα ῥόοιο,
 Καὶ λαυφηρὸν ἔοντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 Ὅσακι δ' ὀρμήσειε ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεὺς
 Στήνην ἐναντίδιον, καὶ γνώμενα, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέεσσι, τοὶ ἔβανον εὐρὺν ἔχουσι,
 Τοσαῦκα μιν μέγα κύμα διίπετέος ποταμοῖο
 Πλάζ' ὅμους κατ' ὑπερθεῖν ὃ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
 Θυμῷ ἀνιάζων ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λάβρος, ὑπαιθα ρέων, κόνιν δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν·

Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν ἐς ἔρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὥς ἔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 Ἄλλος δ' ἔτις μοι τόσον αἷτιος ἔρانيώνων,
 Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 Ἢ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
 Λαυψηγῆς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτεῖναι, ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος,
 Τῷ κ' ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸς δὲ κεν ἐξενάριξε·
 Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἑναυλὸς ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦχα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπισώσαντ' ἐπέεσσι·
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λῆν τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
 Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμόν ἐστιν·

Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφῆσει, σὺ δὲ εἶσεαι αὐτός.
 Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πείσῃται,
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖε πολέμοιο,
 Πρὶν κατὰ Ἰλίοφιν κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγησι· σὺ δ' ἔκτορ εὖ θυμὸν ἀπέρας
 Ἀψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσσει.
 Τὼ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γὰρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἑφετμή,
 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα χαλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
 Πλῶον, καὶ νέκυες· τῷ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἰόσοντος ἀν' ἰθύν· ἔδὲ μιν ἔσχεν
 Εὐρὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ δένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
 Οὐδὲ Σχάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 Ὑψός' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Φίλε κασίγνητε, δένος ἀνέρος ἀμφοτέρῳ περ
 Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πειάμοιο ἀνακτος
 Ἐκπέσσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέεσιν·
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα

ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρέθυνον ἐναύλῃς·
 ἴση δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρεινε
 Φιτῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 ὅς δ' ἡ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσι.
 Φημὶ γὰρ ἔτε βίην χραισμησέμεν, ἔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα χαλὰ, τὰ περ μάλα νειόδι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· χαρδὲ μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χερσὶδος περικεύας
 Μυρίον, ἔδ' οἱ ὅς' ἐπισήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσῃν οἱ ἄσιν κατ' ὑπερθε χαλύψω.
 Αὐτὰρ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, ἔδ' τί μιν χρεὼν
 ἔσαι τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπλωσιν Ἀχαιοί.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ὧς τ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θυῶν,
 Μορμύρων ἀφρῶ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διΐπετέος ποταμοῖο
 ἴσατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείωνα.
 Ἦρ' ἡ δὲ μέγ' αὔσε, περὶ δδείσας Ἀχιλῆϊ,
 μή μιν ἀποέρσσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης·
 αὐτίκα δ' Ἠφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
 Ὅρσο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἅντα σέθεν γὰρ

Ξάνθον δινήεντα μάχη ἥσκομεν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, τῷφάυσκεο δὲ φλόγα πολλήν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύργιο καὶ ἀεγέσαιο Νότοιο
 Εἵσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θύελλαν,
 Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέεσσι· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρεῖ μηδὲ σε πάμπαν
 Μελιχίοις ἐπείεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπότεν δὴ
 Φθέγγξομ' ἐγὼν ἰάχῃσσι, τότε σχεῖν ἀλάματον πῦρ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καὶ δὲ νεκρὰς
 Πολλὰς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, εἰς κτάν' Ἀχαιεύς·
 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ ἀλῶν
 Αἰψ' ἀν' ἑρραίνῃ, χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρει·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δδ' ἄρα νεκρὰς
 Κῆεν, ὃ δ' εἰς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν·
 Καίοντο πτελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἦ δὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ', ἦ δὲ θρύον, ἦ δὲ κύπειρον,

Τὰ περὶ χαλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει
 Τείροντ' ἐγχέλυες τε, καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δῖνας,
 Οἱ κατὰ χαλὰ ῥέεθρα κυδίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστιο.
 Καίετο δ' ἰς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν
 Ἡφαῖς, ἔτις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὦδε πύρρ'ι φλεγέδοντι μαχοίμην·
 Λῆγ' ἐριδός· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄσπεος ἐξελάσσει· τί μοι ἐριδὸς καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ πύρρ'ι καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε χαλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειρόμενος πύρρ'ι πολλῷ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται·
 Ὡς τῷ χαλὰ ῥέεθρα πύρρ'ι φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε πρὸς ῥέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτμῆ,
 Ἡφαίστιο βίῃφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὃ γ' Ἥρην,
 Πολλὰ λιασόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόπον αἰτίος εἰμι,
 Ὅσων οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανέεσθω δὲ καὶ ἔτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμῶμαι,
 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμᾶς,
 Μηδ' ὅποταν Τροίη μαλερῶ πύρρ' ἅσασα δάηται
 Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκασε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον πρὸς σεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
 Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλῆες· οὐ γὰρ ἔοικεν
 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἐνεχθῆναι συφελίξιν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ·
 Ἀψορρόν δ' ἄρα κύμα κατέστυτο καλὰ ρέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανσάδην Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωμένη περ.
 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἕως πῶς βεβελυῖα,
 Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμαδῷ, βράχῃ δ' εὐρεῖα χθών·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας ἔβανός· αἶε δὲ Ζεὺς
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 Γηθοσύνη, ὅθ' ὄρατο θεὸς ἐρίδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἷγ' ἐκ ἔτι δηρὸν ἀφέσασαν ἦρχε γὰρ Ἀρης

Ῥινοτόρεσ, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρεσε,
 Χάλκεον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
 Τίπ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεὸς ἐρίδι ξυνελαύνεις,
 Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλῆσα,
 Ἰθὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χροά χαλὸν ἔδαψας·
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποτισέμεν, ὅσα μ' ἔοργας.
 Ὡς εἰπὼν, ἔτρησε κατ' Αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 Σμερδαλέην, ἣν εἰδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἀρης ἔτρησε μαιφόνος ἔγχει μακρῷ·
 Ἦ δ' ἀναχρασσάμενη λίθον εἴλετο χεὶρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πρῶτῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρῶτεργι θέσαν ἐμμεναι ἔργον ἀρέξης·
 Τῷ βάλε δοῦρον Ἀρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πρῶτων, ἐκόνισσε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καὶ οἱ ἐπευχρόμενη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νηπύτι, εἰδὲ νύ πῶ περ ἐπεφράσω, ὅσον ἀρείων
 Εὐχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις;

Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
 Ἥ τοι χωρμένη χαρὰ μῆδεταί, ἔνεκ' Ἀχαιῆς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρώσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ
 Τὸν δ' ἄγε χερὸς ἐλῆσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα σενάχοντα· μόγισ δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς ἔν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 Δηΐε· ἐκ πολέμοιο χατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Καί ῥ' ἐπικισαμένη, πρὸς σῆθεα χεὶρ παχείη
 ἤλασε, τῆς δ' αὐτῆς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τὼ μὲν ἄρ' ἀμφω κῆντο ποτὶ χθονὶ π' εὐρυτείρῃ·
 Ἥ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
 Τοῖστοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσι ἀρωγοί,
 Εἴεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίετο θωρηκτῆσιν,
 Ὡδὲ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπὶ κερὸς, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·

Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλῖς ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ δέεσμεν; ἔδδ' εἴοικεν,

Ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ

ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοδατὲς δῶ.

Ἀρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 Καλὸν, ἐπεὶ πρῶτερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

Νηπύτῃ, ὥς ἄνοον κραιδίην ἔχες· ἔδδ' ἐν τῶν περ

Μέμνημαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,

Μῆνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι

Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,

Μιαθῶ ἐπὶ ῥητῶ, ὃ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.

Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πᾶσι τείχεσσι ἔδειμα

Εὐρύ τε καὶ μάλα χαλὸν, ἵν' ἀρρήκτος πόλις εἴη·

Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλίκας βῆς βεκολέεσκες

Ἰδὴς ἐν κνημοῖσι πολυπλύχῃ, ὑλῆεσσι.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μιαθοῖο τέλος πολυγηθείης ὦρσαι

Ἐξέφερσιν, τότε νῶϊ βιήσατο μιαθὸν ἅπαντα

Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε
 Δήσειν, καὶ περὶ νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν ἕατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
 Μιδῶ χυόμενοι, τὸν ὑποσὰς ἐκ ἐτέλεουσε.
 Τῶ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; ἔδδ' μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 Πρόχινυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἐκέρχως Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σιόφρονα μυθήσαιο
 Ἐμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἑοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρέρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι· ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριαάδων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥα
 Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν πάλῃ.
 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νέεκεσε, πόντια θηρῶν,
 Ἀρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·

Φεύγεις δὴ, Ἐχάεργε; Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας; μέλεον δὲ οἱ εὖχος ἔδωχας;
 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτως;
 Μὴ σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκέσσω
 Εὐχομένε, ὥς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίδιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' ἔτι προσέφη Ἐχάεργος Ἀπόλλων·
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις
 Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν·
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδῆες, ἀντί' ἐμῆιο
 Στήσασθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ ἔεσθι· ἐπεὶ σε λέοντα γυναῖξιν
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε χροτακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλησθα.
 Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' ἔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφας, ἢ κρείσσουσιν ἴφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 Ὅσον φεγτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφείζεις.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἐμαρπτε
 Σχαίῃ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔειπε παρ' ἕατα μειδιόωσα.

Ἐντροπαλιζομένην ταχέες δ' ἐκπιπλον οἷσσι
 Δακρυόεσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥς τε πέλεια,
 Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἱρήκος κοίλῃν εἰσέπιατο πέτρην,
 Χρημόν' ἔσθ' ἄρα τῇ γε αἰλώμεναι αἴσιμον ἦεν.
 Ὡς ἡ δακρυόεσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητῷ δὲ πρῶσ' ἔειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι ἔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ μάλα πρὸφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχεσθ' ἃ ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῷ δὲ συναίνυτο χαμπύλα τόξα,
 Πεπλεγῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ σφραλγίῃ κονίης·
 Ἡ μὲν τόξα λαβῶσα πάλιν κίε θυγατέρος ἥς·
 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Δακρυόεσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γένασι κούρῃ,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἐάνος τρέμε· τὴν δὲ πρῶτ' οἱ
 Εἶλε πατρὸς Κρονίδης, καὶ ἀνῆρετο, ἥδ' ὃν γελάσας·
 Τίς νύ σε τοιάσθ' ἔρεξε, φίλον τέκος, ἔβρانيώνων
 Μαψιδίως, ὥσεί τι χαλὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ;
 Τὸν δ' αὖτε πρῶσ' ἔειπεν εὐσέφανος Κελαδαινὴ·

Σὴ μ' ἄλοχος συφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νῆκος ἐφῆπται.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱήν.
Μέμβλετο γάρ οἱ τείχος εὐδμήτιο πόλῃος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσσειαν ὑπὲρ μόρον ἡματι κείνῳ.
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
Οἱ μὲν, χρώμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδίοωντες·
Κάδδ' ἴζον παρὰ πατρὶ κελαϊνεφεῖ. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτὸς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς ἔρανον εὐρὺν ἰχάνει
Ἄσπερος αἰδομένοιο, θεῶν δὲ ἐμῆνις ἀνῆκε·
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδ' ἐφῆκεν.
Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῶεσσιν πόνον καὶ κήδ' ἐφῆκεν.
Εἰσὶν δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖος ἐπὶ πύργῳ,
Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πειλώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτῷ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, ἐδὲ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργῳ βαῖνε χαμαῖζε,
Ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτὸς πυλαῶρ'·
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ

Ἔλθωσι πρὸς τὸ ἄστυ πεφυζότες· ἧ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐγγυς ὁδὲ κλονέων· νῦν οἶω λοίγι' ἔσεσθαι·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 Αὖτις ἐπ' ἀψ' θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδω γὰρ, μὴ ἔλως ἀνὴρ ἐς τείχος ἄληται.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
 Αἱ δὲ πεταδίεισαι τεύξαν φάος. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Οἱ δ' ἰδὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν, ἀμύμονά τε, κρατερὸν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔσθῃ, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔσθῃ, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·

Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρᾶτερῃ Ἀχιλῆος
 Φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει·
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τέτῃς μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τέχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημῆς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω,
 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην·
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλεως πεδίονδε νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάεψι ταχέεσσι πόδεσσιν·
 Οὐκ ἔτ' ἐπεὶ ἔσαι θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι·
 Λήν γὰρ κρᾶτερός περὶ πάντων ἔς' ἀνθρώπων.
 Εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλεως κατεναντίον ἔλθῃ·
 Καὶ γὰρ θῆν τέτῳ τρωτὸς χεὺς ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι·
 Ἐμμεναί· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
 Ὡς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλὲς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

Ἄλκιμον ὤρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦύτε πόρδαλις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, ἐδὲ τι θυμῷ
 Ταρβεί, ἐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ ἐτάσῃ, ἢ ἐβάλῃσιν,
 Ἄλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη ἐκ ἀπολήγει
 Ἄλκῃς, πρὶν γ' ἢ ἐξυμβλήμεναι, ἢ ἐδαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυῆ, δῖος Ἀγένορ,
 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν περὶσθῇ· Ἀχιλλῆος.
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρῶτον ἔσχετο πάντοσε ἴσῃν,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δ' ἤ περ μάλ' ἐόλπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
 Νηπύτῃ, ἥ τ' ἐτι πολλὰ τετεύχεται ἀλγέ' ἐπ' αὐτῇ·
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
 Οἳ κεν πρῶτον Φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
 Ἴλιον εἰρυνόμεθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφύψεις,
 Ὡς δ' ἑκπαγλὸς ἐὼν, καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 Ἥ ῥα, καὶ ὅξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε
 Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γένατος, ἐδ' ἀφάμαρτεν·

Ἀμφὶ δὲ μιν κνημῖς νεοτεύκτε χασιτέρῳ
 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρεσε
 Βλημένε, ἔσθ' ἐπέεησε· θεῶ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 Πηλείδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· ἔδ' εἴ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμῳ ἐκπεμπε νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαῷ·
 Αὐτῷ γάρ ῥ' Ἐχάεργος, Ἀγήνορι πάντα εἰκώς,
 Ἔσθ' ὡρᾶθε ποδῶν, ὃ δ' ἐπέεσσυτο ὥσασι διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν ὡεδοῖο διώκετο πυρρφόροιο,
 Στρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κυχήσεσθαι ὥσιν οἷσι·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
 Ἀσπασίῳ ὡροτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλεως καὶ τείχεος ἐκτὸς
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλας, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 Ὃς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γῆνα σώωσαν.

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Χ.

Χῖ δ' ἄρα, τρὶς περὶ τείχος ἄγων κτάνεν Ἑκτορ' Ἀχαιεύς.

Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἥντε νεβροὶ,
Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, τίον τ', ἀκέοντό τε δ΄ ὦσαν,
Κεκλιμένοι χαλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἄσπον ἴσαν, σῦκ' ὤμοισι κλίναντες.
Ἑκτορα δ' αὐτῷ μείναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν
Ἰλῖς προπάροιθε, πυλάων τε Σχαιῶν.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; ἔδδ' νύ πώ με
Ἔγνωνς ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.
Ἢ νύ τοι ἔτι μέλει Τρώων πόνος, ἔς ἐφόδησας,

Οἱ δὴ τοι εἰς ἄστυ ἄλιν, σὺ δὲ δεῦρο λιάδης·
 Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ ἔτοι μόνιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἧ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὁδαῖξ ἔϊλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῆδος ἀφείλεο, τὸς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ ἔτι τίσιν γ' ἔδδεις; ὀπίσσω·
 Ἥ σ' ἂν τισαίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρέη.
 Ὡς εἰπὼν, πρὸτ' ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥσ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ῥεῖα θέσσι τιτανόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαμψερὰ πόδας καὶ γένατ' ἐνώμα.
 Τὸν δ' ὁ γέρον Πείραμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Παμφαίνονθ', ὥς ἀσέξ', ἐπεσύμενον πῆδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἴσιν· ἀείζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅν τε κύν' Ὀρείωνος ἐπὶ κλησὶν καλέεσι·
 Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·

Ὡς τῷ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σήθεσσι θεόντος.
 Ὡμῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσὶν,
 Ὑψὸς ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
 Λισόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προσπάροίτε πυλάων
 Εἰσήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτος, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τῷτον
 Οἶος, ἀνευθ' ἄλλων· ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 Πηλείωνι δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρετερός ἐστιν.
 Σχέτλιος, αἴτε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γένοιτο,
 Ὅσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἐδόνται
 Κείμενον· ἧ κέ μοι αἶνόν ἀπὸ τραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
 Κτείνων, καὶ περναὲς νήσων ἐπὶ τηλεδαπῶν.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυχάονα καὶ Πολύδωρον
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τὸς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείσσει γυναικῶν.
 Ἀλλ' εἰ μὲν ζώοσι μετὰ στρατῷ, ἧτ' ἂν ἔπειτα
 Χαλκῷ τε χρυσῷ τ' ἀπολυτόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἀλτης.

Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἴν' Αἶδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρει, τοὶ τεκόμεεδα.
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθ' αδιώτερην ἄλγος
 Ἔσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχλῆϊ δαμασθεῖς.
 Ἄλλ' εἰσέερχεο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ Φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δῦσηνον ἔτι φερνέοντ' ἐλέαιρε,
 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος ἔδω
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Υἱᾶς τ' ὀλνυμένους, ἐλκυσθεῖσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα περὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ διῆϊοτῆτι,
 Ἐλκομένας τε νύξ' ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτῃσι θύρῃσιν
 Ὠμησαὶ ἐρύξαι, ἐπεὶ κέ τις ὀξείῃ χαλκῷ
 Τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας, πυλαωρῆς,
 Οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πiónτες, ἀλύουσιντες περὶ θυμῷ,
 Κείσονται ἐν προθύροισι· νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν

Ἀρηὶ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξεῖ χαλκῷ,
 Κεῖσθαι πάντα δὲ χαλὰ θανόντι περ, ὃ, τί φανέη·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολίων τε χάρη, πολίων τε γένειον,
 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τὸ δὴ οἴκτισον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἡ ῥ' ὁ γέρον, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τείχας ἔλκετο χερσὶ,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· ἔσθ' Ἑκτορι θυμὸν ἔπειθε.
 Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέεσσα,
 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
 Καί μιν δακρυχέεσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἑκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 Αὐτήν, εἰποτέ τοι λαοδικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνησαί, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα
 Τείχεος ἐντὸς ἰών· μηδὲ πρῶμος ἵστατο τῷ.
 Σχέτλιος· εἶπερ γάρ σε χαπακτάνη, οὐ σέ τ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 Ὡς τῷ γε κλαίοντε πρῶσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένῳ· ἔσθ' Ἑκτορι θυμὸν ἔπειθον·

Ἄλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πειλώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέσεργς ἄνδρα μένησι,
 Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἐδὺ δέ τέ μιν χόλος αἰνός,
 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ.
 Ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, ἔχ' ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπὶ πρῶχοντι φαεινὴν ἀσπίδι' ἐρείσας.
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 Πηλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευσε Τρῳαὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πειθόμεν' ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 Αἰδέομαι Τρῳαὶ καὶ Τρῳάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μήποτέ τις εἴπῃσι χακώτεργς ἄλλος ἐμεῖο,
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πειθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἀντὴν ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 Ἥέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσιν,

Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήματα ἅμ' αὐτῇ
 Πάντα μάλ', ὅσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα πόλις ἤδε κέκευθε
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερῷσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 Μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσσασθαι,
 Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἑέργει.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' ἐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἑόντα,
 Αὕτως, ὥσε γυναιῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ θρυῶς ἔσθ' ἀπὸ πύργου
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡϊθέος τε,
 Παρθένος ἡϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὖτ' ἐρίδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα
 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὠρμαине μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,

Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαίϊκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίνῃ κατὰ δεξιὸν ὤμον,
 Δεινὴν ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
 ἥ πῦρρος αἰθομένη, ἥ ἡελίς ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρώμος, εἶδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὔρι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλείδης δ' ἐπόρυσσε, πῶσιν κραιπνοῖσι πεποιθώς·
 ἥ τε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 Ῥηϊδίῳ οἴμησε μετὰ τρήεωνα πέλεια·
 ἥ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκώς
 Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ εἰ θυμὸς ἀνώγει·
 ὧς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαὼς ἰδὺς πέτετο· τρέσσει δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπὸ Τρώων, λαυψήσας δὲ γένατ' ἐνώμα.
 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχεος αἶεν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρονὼ δ' ἵκανον χαλλιρρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναΐουσι Σκαμάνδρε δινήεντος.
 ἥ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ ρέει, ἀμφὶ δὲ κραιπνὸς
 Γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσπερ πῦρρος αἰθομένοιο·
 ἥ δ' ἐτέρη θέρει πρὸς ῥέει εἰκυῖα χαλάζῃ,

ἥ χιόνι ψυχρῇ, ἥ ἐξ ὕδατος κρυτάλλῳ.
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πύλωνι εὐρέες ἐγγυς ἔασι
 Καλοὶ, λαῖνεοι, ὅτι ἔμματα σιγαλόεντα
 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, χαλαί τε θύγατρες,
 Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παρθραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπίαδε δῶκον·
 Πρῶαδε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ ἔχ' ἰερέϊον, εἰδὲ βοείην
 Ἀρνύαθην, ἃ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεόν Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἀέθλον,
 ἥ τρείπος, ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνεῶτος·
 Ὡς τὸ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 Ἑκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκην,
 Ἰδὴς ἐν κορυφῇσι πολυπλύχῃς, ἄλλοτε δ' αὖτε

Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ πῆρι Πειάμοιο πόσιν ταχέεσσι διώκει.
 Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάαδε,
 Ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σώσομεν, ἢέ μιν ἤδη
 Πηλείδῃ Ἀχιλλῇ δαμάσομεν, ἔσθλὸν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον εἶπες;
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 Ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυστηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἐρσὶ· ἀτὰρ ἔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάραξ, Τειτογένεια, Φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρέφρηνι μυθόομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
 Ἐρξον, ὅπῃ δῆ τοι νόος ἐπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 ὣς εἰπὼν, ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰῆσασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὥκως Ἀχιλλεύς.
 ὣς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δήται,
 Ὅρεσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἀγχεα, καὶ διὰ βήσας·
 Τὸν δ', εἶπερ τε λάθῃσι καταπλήξας ὑπὸ θάμνῳ,

Ἄλλὰ τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὔρη·
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Ὅσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
 Ἀντίον αἰΐσασθαι, εὐδμήτης ἐπὶ πύργῳ,
 Εἵπως οἱ χαθ' ὑπερθεῖν ἀλάλχοιεν βελέεσσι·
 Τοσάκι μιν προπάροιθεν ἀποσρέψασκε παραφθὰς
 Πρὸς πεδίον γ'· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα δῶκεν·
 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, ἔθ' ὁ δῶκεν·
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, ἔθ' ὅς αλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπ' ὤρσε μένος λαυψήσά τε γῆνα;
 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 Μῆτις κῦδος ἄροίτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρηνὲς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατῆς ἐτίπαινε πάλαντα·
 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε πανηγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ', Ἐκτορος ἵπποδάμοιο·

Ἐλκε δὲ μέστω λαβών· ῥέπε δὲ Ἑκτορος αἵσιμον ἥμαρ·
 Ὠχετο δὲ εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δὲ ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀγχῆ δὲ ἰσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἐολπὰ, Διὶ Φίλε, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι πρὸς τὴ νῆας,
 Ἑκτορα δηώσαντε, μάχης αἶτόν περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 Οὐδὲ εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐχθέρους Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σῆθι καὶ ἄμπνεε· τόνδε δὲ ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δὲ ἐπέειθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Στῆ δὲ ἄρ' ἐπὶ μελίσσι χαλκογλῶχινος ἐρείδεις.
 Ἥ δὲ ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δὲ Ἑκτορα δῖον,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα Φωνήν·
 Ἀγχῆ δὲ ἰσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθῃ, ἧ μάλα δὴ σε βιάζεται ὥκως Ἀχιλλεὺς,
 Ἄστυ πέρῃ Πριάμοιο ποσσὶν ταχέως διώκων·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθαι μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Διήφορ', ἥ μὲν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦδα
 Γνωτῶν, ἔς Ἑκάβην ἠδὲ Πριάμους τέκε παῖδας·
 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 ὧς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἶδες ὀφθαλμοῖσι,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἐντοδὲ μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθεῖ', ἥ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Λίσσονται, ἐξείης γαυόμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 Αὔτι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἀλλ' ἐμὸς ἐνδοδι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δούρων
 Ἔσω φειδωλὴ, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 Νῶϊ κατακτείνῃας, ἑναρὰ βροτόεντα φέρεται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἢ κεν σῶ δουρὶ δαμείῃ.
 ὧς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τὸ πάρος περ·
 Τεῖς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμους δῖον, ἔδδ' ἐπὶ ποτ' ἔτλην

Μείναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
 Στήμεναι ἀντία σέῃ· ἔλοιμί κεν, ἢ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεὸς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 Μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλὸν αἰκιδῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶη χαρμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ῥέζεις.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλασε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς ἔκ' ἐπὶ λέεσι καὶ ἀνδράσιν ὄρεκ' αἰσῶ,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 Ὡς ἔκ' ἐς' ἐμέ καὶ σέ Φιλήμεναι, ἔτε τι νῶϊν
 Ὀρεκ' ἔσονται, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεσόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρονον πολέμισήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολέμισήν.
 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
 Ἐγχεῖ ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις

Κῆδ' ἐμῶν ἐτάρων, εἰς ἑκτανες ἔγχεϊ θύων.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Καὶ τὸ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο Φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Ἐξετο γὰρ πρῶϊδων, τὸ δ' ὑπέρπλατο χάλκεον ἔγχος,
 Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἀψ δ' Ἀχιλλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἐκτωρ δὲ πρῶς ἔειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·
 Ἥμβροτες, εἰδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἐκ Διὸς ἠέιδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γε·
 Ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἔπλεο μύθων,
 Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξις,
 Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ σῆθεσφιν ἔλασσον,
 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
 Χάλκεον, ὥς δῃ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 Σείο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, εἰδ' ἀφάμαρτε·
 Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χῶσατο δ' Ἑκτωρ,

Ὅττι ρά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χειρὸς·
 Στῇ δὲ κατηφῆσαι, εἰδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
 Δηϊφοβὸν δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσαις,
 Ἥτεέ μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' ἔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἐκτῶρ δ' ἐγνώ ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσαν·
 Δηϊφοβὸν γὰρ ἐγὼγ' ἐφάμην ἥρωα παρῆναι·
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, εἰδὲ τ' ἀνευθεῖν,
 Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ρα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνὶ τε, καὶ Διὸς υἱεὶ Ἐκηβόλῳ, οἱ με πάρος γε
 Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει·
 Μὴ μὰν ἀσπερδεῖ γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 Ἀλλὰ μέγα ρέξας τι καὶ ἐσομένοισι πρυθέσσει.
 ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσατο φάσγανον ὀξύ,
 Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε, σιβαρόν τε·
 Οἶμησεν δὲ αἰεὶς, ὥς· αἰετὸς ὑψιπετής,
 Ὅς τ' εἶσιν πωδῶνδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν, ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὣς Ἐκτῶρ οἶμησε τινάσων φάσγανον ὀξύ.

Ὀρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν
 Ἀγείῃ· πρόθεν δὲ σάκος σέρνοιο κάλυψε
 Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε Φαινή,
 Τετραφάλῳ, καλαὴ δὲ περισεύοντο ἔθειραι
 Χρῦσαι, αἷς Ἥφαιστος ἱεὶ λόφον ἄμφι θάμειάς.
 Οἷος δ' ἀστῆς ἔσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν ἔρανῳ ἴσαται ἀστῆρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 Πάλλειν δεξιτέρῃ, Φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χροῖα χαλόν, ὅπη εἴξειε μάλισα.
 Τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ', ἣ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
 Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρος·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλασ' ἐγχεῖ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δὲ αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελήϊ τάμε χαλκοβάρεα,
 Ὅφρα τί μιν ῥοτοίειποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃσ'· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, ἀτάς περ ἔφηθα, Πατροκλῆ' ἐξαναρίζων,

Σῶς ἔωσθ', ἐμὲ δ' ἔδδεν ὀπίζεο νόσφιν ἔοντα·
 Νήπιε, τοῖο δ' ἀνευθεν ἀοοσητῆς μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
 Ὃς τοι γένατ' ἔλυστα· σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 Ἑλκήσθ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτερίζουσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γένων, σῶν τε τοκῆων,
 Μὴ με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλλισ χερσὸν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσθσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς με
 Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μὴ με, κύον, γένων γενάζω, μηδὲ τοκῆων.
 Αἰ γάρ πως αὐτὸν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς ἐκ ἔσθ', ὅς σῃς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι
 Οὐδ' εἴ κεν δεκάκισ τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἀποινα
 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χερσὶν ἐρύσασθαι ἀνάγοι

Δαρδανίδης Πρίαμος· ἔσθ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτῇ,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτώρ·
 Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόασμαι, ἔσθ' ἅ' ἔμελλον
 Πείσειν· ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός.
 Φράζεο νῦν, μήτοι τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
 Ψυχὴ δ' ἐκ βρέθεων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 Ὅν πόντον γοόωσα, λιπῆσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνεῶντα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
 Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἦσθ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος·
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔβηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περὶ δῖον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Οἱ καὶ θηήσαντο Φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἑκτορος· ἔσθ' ἄρα οἵ τις ἀνιστητὶ γε παρῆσθαι.

ὦδε δὲ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάαθα
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.
 ὦς ἄρα τις εἶπεςκε, καὶ ἐτήσασκε παρασῆς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 ὅς κακὰ πόλλ' ἐρδεσκεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 εἴδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἡ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τῷδε πεισόντος,
 Ἡὲ μένειν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος ἐκ ἔτ' ἐόντος
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται πᾶρ νῆεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθραπλος,
 Πάτροκλος· τῷ δ' ἐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἐγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γένατ' ὀρώη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ κακῆϊτι φίλῃ μεμνήσομ' ἐταίρῃ.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰέδοντες πατήονα, κῆροι Ἀχαιῶν,

Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἑκτορα δῖον,
 ὦ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὥς· εὐχετόωντο.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἑκτορα δῖον αἰκέα μῆδετό ἔργα·
 Ἀμφοτέρων μετόπιωε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέεσσι δ' ἐξῆπλεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,
 Μάσιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' ἐκ ἄκοντε πέτεσθην.
 Τῷ δ' ἦν ἐλχομένοιο κοινίσταλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Κυάνεαι πῖλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι·
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
 Δῶκεν αἰκίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.
 Ὡς τῷ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μῆτης
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτῃην
 Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖσ' ἐσιδοῦσα.
 Ὡμῶξεν δ' ἐλεεινὰ πατρὸς φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο, καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
 Τῷ δὲ μάλισ' ἄρ' ἦν ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἴλιος ὀφρυόεσσα πύρρῃ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων
 Πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκασον
 Σχέδε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἑάσατε, κηδόμενοί περ,
 Ἐξελθόντα πόλλης, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Λίσσωμ' ἀνέρα τῆτον ἀτάδαλον, ὄβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσεται, ἥδ' ἐλεήσῃ
 Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατρὶς τοιόσδε τέτυκται
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ μάλισα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγ' ἔθηκε
 Τόσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας
 Τῶν πάντων οὐ τόσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὅζου κατοίσεται· Αἶδος εἴσω,
 Ἐκτορος ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι
 Τῷ κε κορεσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἥδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ σενάχοντο πολῖται·
 Τρωῆσιν δ' ἑκάβη ἀδινῶ ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθῶσα,

Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειρα
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 Δειδέχατ'· ἧ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔηδα,
 Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίεισ'· ἄλοχος δ' ἔπω τι πέπυσο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἠγήειλ', ὅτι ρά οἱ πόσις ἐκτοφί μίμνε πυλάων·
 Ἀλλ' ἦγ' ἰσὺν ὕφανε, μυχῶ δόμῃ ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα, μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
 Ἐκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοσήσαντι·
 Νηπίη, ἔσθ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτῆ δ' ἤκασε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἥ δ' αὖτις δμωῆσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
 Δεῦτε, δύνω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται·
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον, ἐν δὲ μοὶ αὐτῇ

Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ σῶμα, νέεθ' δὲ γῆνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσιν.
 Αἰ γὰρ ἀπ' ἕατος εἶη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δείδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
 Μῆνον ἀποτμήξας πόλιος πεδίοιενδε δῖηται·
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 Ἥ μιν ἔχεσκέ· ἐπεὶ ἔποτ' ἐνὶ πλεθρῷ μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος ἔδενι εἰκων.
 Ὡς φαμένη μεγάροιο δέασυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κρηδῖν· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἵξεν ὄμιλον,
 Ἔση παπλήνας· ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρῶτον πόλιος, ταχέες δὲ μιν ἵπποι
 Ἐλκον ἀκηδέσως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ' ἐκάλυψεν·
 Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
 Τῇλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεε δέσματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 Κρήδεμνόν τ', ὃ ρά οἱ δῶκε χερσὶ Ἀφροδίτῃ,
 Ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ

Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ ἐνατέρες ἄλις ἔσαν,
 Αἶέ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 Ἥ δ' ἐπεὶ ἔν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐγὼ δύσηνος· ἦ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμῃ κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑληέσῃ,
 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔῃσαν,
 Δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμῃς, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ συγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χήσῃ ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι· ἔτε σὺ τέττω
 Ἔσσεαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· ἔτε σοι ἔτος.
 Ἦνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τέττω γε πόνος καὶ κῆδ' ὀπίσσω
 Ἔσονται· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπὸ γένοντο ἀεζέας.
 Ἥμαρ δ' ὀφθαλμικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
 Χείλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' ἐκ ἐδίηνε.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὲς ἐκ δαιτύος ἐσυφέλιξε,
 Χερσὶν πεπληγῶς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσταν,
 Ἐρρ' ἔτως· οὐ σὸς γε πατρὸς μεταδαινύταί ἡμῖν·
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἀσυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐϋ ἐπὶ γένασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶῶν πόσινα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδῆσκέ ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλῃ ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν,
 Ἀσυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέεσιν·
 Οἶος γάρ σφιν ἔρυσσεν πόλιν καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκῆων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσωνται,
 Γυμνὸν ἀτὰρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.

Ἄλλ' ἦτοι πάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ ἔκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἄλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὡς ἔφατο κλαίῃσ'· ἐπὶ δὲ σενάχοντο γυναῖκες.

THE FIRST BOOK OF THE APOCALYPSE

CHAPTER I

John the servant of God and of Jesus Christ

to the seven churches

in Asia

Revelation

of the things which shall come to pass

after these things

which are written in the book of the prophecy

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

of the twelve apostles

Ω
'E
O
M
'A
M
M
'A
Π
A
'I

Τ Η Σ
Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ψ.

Ψῖ Πάτροκλον θάπλει καὶ ἐξετέλεσεν ἀγῶνας.

Ως οἱ μὲν σενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' ἐκ εἵα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεὺς,
Ἄλλ' ὅγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτόλεμοισι μετήνδα·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
Μὴ δὴ πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐςὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεθα γόοιο,
Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

ὧς ἔφαθ'· οἳ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἳ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους
 Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόος ἡμερον ὤρσε.
 Δεύοντο ψάμαθ' οἱ, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
 Δάκρυσι τοῖον γὰρ πόθεν μήσωρα φόβοιο.
 Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινῶ ἐξῆρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος σήθεσιν ἐταίρης·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἴν' Αἴδαο δόμοισι·
 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 Ἐκτορα δ' εὖρ' ἐρύσας δῶσιν κυσὶν ὠμὰ δάσαδαι·
 Δώδεκα δὲ τροπάρουτε πυρῆς ἀποδειροτομήσιν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον αἰκέα μῆδετο ἔργα,
 Πρηνέα παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύοσας
 Ἐν κονίῃσ'· οἳ δ' ἐντὲ ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 Χάλκεα, μαρμαίροντα· λυόν δ' ὑψηχέας ἵππους.
 Κάδδ' ἵζον παρὰ νηὶ ποδῶκεος Αἰακίδαο
 Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
 Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἷες καὶ μηκάδες αἶγες·

Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι πανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστιο.
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.
 Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπῆδῃ παρπεπιθόντες, ἐταίρε χωόμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴξον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγχοισι κέλευσαν,
 Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
 Πηλείδην λῆσασθαι ἀπο βρότον αἱματόεντα.
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἠγνέϊτο σερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὅμοουσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅσις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
 Κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἐτι δεύτερον ὦδε
 Ἴξεται ἄχος κρηαδὴν, ὅφρα ζωοῖσι μετείω.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν συγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
 Ἡῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ὑλὴν τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·

Ὅφρ' ἦτοι τῷτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 Θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τρέπωνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντο.
 Ἐασυμένως δ' ἄρα δόρυπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ'· ἔδδ' τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃνδ' ἕκαστος·
 Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 Κεῖτο βαρυσενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρχῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμῷ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
 Ἐκτορὲς ἐπαΐσων πρὸτ' Ἴλιον ἠνεμόεσσιν.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθος τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
 Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα πρὸς χροῖ εἶματα ἔσο·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 Οὐ μὲν μευ ζώντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

Τῆλέ με εἰργασί ψυχὰς, εἶδωλα καμόντων,
 Οὐδέ με πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν·
 Ἄλλ' αὐτῶς ἀλάλημα ἀν' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.
 Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
 Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπὶν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
 Βελάς ἐζόμενοι βελεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ
 Ἀμφέχανε συγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ.
 Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πείσῃαι,
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμενα ὅσέ', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμῶς ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 Εὐτέ με τυτθὸν ἑόντα Μενoitιος ἐξ Ὀπóεντος
 Ἠγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἠματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νήπιος, ἐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀσραγάλοισι χολωθεῖς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
 Ἐτρεφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὅσέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,

Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπάμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἡθεὶ κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλυσθας,
 Καί μοι ταῦτα ἕκασ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλὰ μοι ἄσπον σῆθι· μίνυνθ' ἀπερ ἀμφιβαλόντε
 Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπόμεσθαι γόοιο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥτε καπνός,
 Ὡχετο τετριγυῖα· ταφὼν δ' ἀνόρεσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ ρά τίς ἐσι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισι
 Ψυχὴ καὶ εἶδωλον, ἀτὰρ φρένες ἐκ ἐνὶ πᾶμπαν·
 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφεισῆκει γοοῶσά τε, μυρομένη τε,
 Καί μοι ἕκασ' ἐπέτελλεν· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὤρεσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς
 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆας τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,

Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν ἐπὶ δ' ἀνῆς ἐσθλὸς ὀρώρει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' ἔρῃες κίον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἀνάηλα, κάτανηλα, πάραντά τε, δόχημιά τ' ἦλθον·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημῆς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρυὺς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέεσσαι
 Πίπλον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσοντες Ἀχαιοὶ
 Ἐκδεον ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτρὰς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος·
 Κάδδ' ἄρ' ἐπ' ἀκλῆς βάλλον ἐπισχερῶ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 Φρέσασατο Πατρόκλῳ μέγα ἡρίον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάβδαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσιν φιλοπτολέμοισιν κέλευσε
 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤρουντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.

Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε
 Πρῶδε μὲν ἵππῃες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πῆζων,
 Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδῶσδε.
 Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἴκανον, ὅθι σφίσι πῆφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν· αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νήσον ὕλην.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεύς·
 Σπᾶς ἀπάνευθε πύργῃς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχεῖῳ ποταμῷ τρέφε τηλεθώσων
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠέησατο Πηλεὺς,
 Κεῖσέ με νοσήσαντα Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἑνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
 Ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέγων, σὺ δὲ οἱ νόον ἐκ ἐτέλεσσας.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσοιμι φέρεσθαι.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὥρσε γόοιο·
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω Φάος ἡελίοιο,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἴψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παρασάς·
 Ἀτρεΐδῃ, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι, γόοιο μὲν ἐσι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πρυκαίῃς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνώχθι
 Ὀπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 Κηδεός ἐσι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκρσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἵσας,
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νῆον ὕλην.
 Ποίησαν δὲ πρυγὴν ἐκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἐν δὲ πρυγῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς
 Πρόσθε πρυγῆς ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἐλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεὺς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρᾶτὰ σώματα νῆει.
 Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πῖσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππας

Ἐοσυμένως ἐνέβαλλε πύρρῃ, μεγάλα σοναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πύρρῃ δύο δειροτομήσας·
 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐδλῆς,
 Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πύρρῳ μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν' Αἶδαο δόμοισι·
 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πύρροισιν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐδλῆς,
 Τῆς ἅμα σοι πάντας πύρρῳ ἐδίει· Ἐκτορα δ' ἔτι
 Δώσω Πριάμειδην πύρρῳ δαπνέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἡματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἐλκυσάζων·
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδίοι· κάλυψε δὲ χώρον ἅπαντα,
 Ὅσον ἐπέειχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἡελίοιο
 Σκῆλαι' ἀμφὶ περὶ χροῶ ἵεναι, ἥδ' ἐ μέλεσσιν.

Οὐδὲ πύρην Πατρόκλης ἐκαίετο τεθνεώτος·
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρεκτος δῖος Ἀχιλλεύς,
 Στὰς ἀπάνευθε πύρην δόιοις ἡρώτ' ἀνέμοισι,
 Βορέην καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πύρην φλεγεθοίαιτο νεκρὸν,
 Ὕλη τ' ἐστεύοιτο καήμεναι. Ὡκέα δ' Ἴρις
 Ἀργείων αἴισα μετάγ' ἔλθοι Ἀνέμοισιν.
 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσσεύς ἀθρόοι ἔνδον.
 Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέεσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῶ ἐπὶ λιθέῳ· τοὶ δ' ὡς ἶδον ὀφθαλμοῖσι,
 Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἑκάστος·
 Ἡ δ' αὖθ' ἐξεῖσαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἰσῶν·
 Ἀλλ' Ἀχιλλεύς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδαινὸν
 Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπὶ σκεταὶ ἱερὰ καλὰ,
 Ὅφρα πύρην ὀρεσσητε καήμεναι, ἥ ἔνι κείται
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀνασενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὼς ἀπεβήσατο· τοὶ δ' ὀρέοντο
 Ἦχῃ θροεσπείῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
 Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὧστο δὲ κῦμα
 Πνοίῃ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίδωλον ἰκέσθην,
 Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θροεπιδάες πύρ·
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἀμυδρὸς φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεὺς
 Χρυσέεσσι κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Οἶνον ἀφυσόμενος χαμάδις χέει, δέυει δὲ γαῖαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὅσέα καίων
 Νυμφίε, ὅσε θανὼν δειλὸς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅσέα καίων,
 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῇν, ἀδινὰ σοναχίζων.
 Ἦμος δ' Ἐωσφόρος εἴσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὄντε μέτα κροκόπεπλος ὑπὲρ ἄλλα κίδναται ἠώς,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαρzaίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔσενεν, οἴδματι θύων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιαδεῖς,

Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρεσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὁμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 Ἐξετο δ' ὀρθωθεὶς, καὶ σφραγὸς πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε, καὶ ἄλλοι ἀριστῆες παναχαῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαιτ' αἶθοπι οἴνω
 Πᾶσαν, ὅπως ἐπέσχε πύρρ' ἄνδρες· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅσα Πατρώκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 Εὖ διαγινώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
 Ἐν μέσῃ γὰρ ἔκειτο πυρρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνέυσεν
 Ἐσχατῇ καίοντ' ἐπιμῖξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσέκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀἰδὶ κεύθωμαι.
 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἀλλ' ἐπικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρὺν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δεύτεροι ἐν νῆαςι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπὶ ἔθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἴνω,
 Ὅσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρῃ·

Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνθέος ὄσέα λευκά
 Ἄλλεγον ἐς χρυσέην Φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 Τορνάσαντο δὲ σῆμα, θεμέλιά τε προβάλλοντο
 Ἀμφὶ πυρῆν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν·
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτῷ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὖρυν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἐκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
 Ἴππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
 Ἥδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε, γυναῖκα ἀγεσθαι ἀμύμονα, ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτῶντα δυωκαεικοσίμετρον,
 Τῷ πρῶτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέεσαν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχαινότα, λευκὸν ἔθ' αὐτως·
 Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε·
 Στῇ δ' ὀξυδὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἴππῆας τάδ' ἀέθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 Ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδ' ἐφεοίμην·
 Ἴσε γάρ, ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περὶβάλλετον ἵπποι·
 Ἀθάνατοί τε γὰρ εἰσι Ποσειδάων δ' ἐπὶ αὐτὰς
 Πατέρ' ἐμῷ Πηλεΐῃ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγκυάλιζεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τοῖς γὰρ θένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο,
 Ἠπίς, ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 Χαϊτῶν κατέχευε, λοέσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐσσιότες πενθεύετον, ἔδει δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηρέδαται, τὸ δ' ἔσσιον ἀχνυμένῳ κῆρ·
 Ἄλλοι δὲ σέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἵππῆες ἔγευσεν·
 Ὄρετο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
 Ἀδμήτῃ φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνη ἐκέκασο·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρετο κρατερός Διομήδης,
 Ἴππας δὲ Τρωὰς ὑπαγε ζυγόν, ὅς ποτ' ἀπήγεα

Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὤρετο ξανθὸς Μενέλαος,
 Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἶθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν εὖν τε Πόδαργον·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἐποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 Ἄλλ' αὐτῷ τέρποιτο μένων, μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
 Τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε μέγα δρόμος ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς, ὑπερθύμοιο ἀνακτος,
 Τῷ Νηληϊάδῃ· Πυλῆγενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρων ἄρμα· πατὴρ δὲ οἱ ἀγχι παρὰ σῆμα
 Μυθῆϊτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε, Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκέμεν ἔτι μάλα χρεώ.
 Οἶδα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσέμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 Βάρησι θείειν, τῷ τ' οἶω λόιγί ἔσεσθαι·
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, ἐδὲ μὲν αὐτοὶ

Πλείονα ἴσασι νείεσθαι αὐτῷ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥ ἐ βίηφι
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύει ἐρεχθόμενῃν ἀνέμοισι
 Μῆτι δ' ἡνίοχος περὶ γίγεται ἡνίοχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίεσται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, εἰδὲ κατίσχει
 Ὃς δὲ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσωνας ἵππους,
 Αἰὲ τέρεμ' ὀρέων, σρέφει ἐγγύθεν, εἰδὲ ἐ λήθει
 Ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν
 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν πρῶτον δοκεύει.
 Σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀειφραδὲς, εἰδὲ σε λήσει
 Ἐσηκε ξύλον αὔον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἵης,
 Ἡ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ
 Λαεὶ δὲ τῷ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς
 Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαυ κατατεθνεῖωτος,

Ἄ ἦ τόγε νόσση τέτυκτο ἐπὶ πρῶτόνων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρεκτος δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχείμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀρισερὰ τοῖιν· ἀπὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξά τέ οἱ ἠνία χερσίν.
 Ἐν νόσῃ δέ τοι ἵππος ἀρισερὸς ἐγχειμψθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσεται ἄκρον ἰκέσθαι
 Κύκλῳ ποιητοῖο· λίθῃ δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξῃς·
 Χάρεμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσεται· ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι·
 Εἰ γάρ κ' ἐν νόσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
 Οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, εἰδὲ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπιδεν Ἀργείονα δῖον ἐλαύνει,
 Ἀδρήσου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἄ ἦ τῆς Λαομέδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἑσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῆος ἅψ' ἐνὶ χώρῃ·
 Ἔζετ', ἐπεὶ ὧ παιδὶ ἐκάσθ' ὡείρατ' ἔειπε.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπλος εὐτρίχας ὠπλίσσας ἵππους.

Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλῆρος ἐβάλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαι
 Ἀντιλόχῃ· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος·
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν ὕστατος αὐτε
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππῃς.
 Σπᾶν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμος, καὶ ἀληθέην ἀποείποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας αἶσαν,
 Πέπληγόν τ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἐστυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίῳ,
 Νίσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ σέξνοισι κονίῃ
 Ἰσατ' αἰετομένη, ὥς νεφός, ἥ δὲ θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο.
 Ἀρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίννατο πᾶλυδοτείῃ,
 Ἄλλοτε δ' αἶξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 Ἔσασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάσθ
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος

Ἴπποις, οἳ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 Ἀψ' ἐφ' αἶλος πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάσθε
 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάπη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
 Τρώιοι· εἶδε τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρῳ ἐπιβητομένοισιν εἵκτην·
 Πηοῖη δ' Εὐμήλοιο μετὰφρενον, εὖρῃε τ' ὦμῳ,
 Θέεμετ' ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πέτεσθην.
 Καὶ νῦ κεν ἢ παρέλασ', ἢ ἀμφήριστον ἔσθην,
 Εἰ μὴ Τυδέος υἱὸς κοτέεσσι Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωρόμενοιο,
 Οὔνεκα τὰς μὲν ὄρεα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἴσας,
 Οἳ δὲ οἳ ἐβλάφθησαν, ἀνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφθεράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 Δῶκε δὲ οἳ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτῃ υἱὸν κοτέεσθ' ἐβεβήκα,

Ἴππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμός δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύαθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 Ἀγκωνάς τε περιδρύφθη, σῆμα τε, ῥῖνάς τε,
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῶ δέ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνεται ὅττι τάχιστα.
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν ἔτι κελεύω
 Τυδείδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κηχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύη
 Αἶθη, θῆλυς ἔσσα· τίη λείπεσθε, φέριςτοι;
 Ὡδὲ γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ· παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν

Ἔσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξείῃ χαλκῷ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἀλλ' ἐφομαρτέτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα·
 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδ' ἐ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, ἔδ' ἐ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν
 Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἰδὲν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 Ῥαχμὸς ἔην γαίης, ἥ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
 Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ ῥ' εἶχεν Μένελαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους·
 Στεινωπὸς γάρ ἐστις ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρως δηλήσεαι, ἄεματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς ἐκ αἰόντι ἐοικώς.
 Ὅσα δὲ δίσκῳ ἔρεα κατωμαδίῳ πέλονται,

ὄντ' αἰζήσας ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥρης,
 Τόσγον ἐπιδραμέτην· αἶ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδῳ· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρεσ τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κονίῃσι πᾶσαιεν, ἐπειρόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων πρὸς ἑφ' ἑξῆς ξανθοῦ Μενέλαος
 Ἀντίλοχ', ὅστις σείο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
 Ἐρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πᾶπνύσθαι Ἀχαιοί.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἔσθ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴση ἀεθλον.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, Φώνησέν τε·
 Μή μοι ἐρύκεσθον, μήδ' ἔσατον ἀχνυμένῳ κῆρ
 Φθίσονταί τ' ἐτοίσι πόδες καὶ γῆνα καμόντα,
 Ἡ ὑμῖν ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν
 Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γένοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορῶντο
 Ἴππους, τοὶ δὲ πᾶσι κονίοντες πεδίῳ.
 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρήτῶν ἀγὼς, ἐφράσαθ' ἵππους·
 Ἦτο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέστατος ἐν περὶ πῇ·

Τοῖο δ', ἀνέυθει ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 Ἔγνω φράσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα πρὸς ἔχοντα,
 Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόπον φοῖνιξ ἵν, ἐν δὲ μετώπῳ
 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περὶ τροχόν, ἥντε μήνη.
 Στῇ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππου ἀντάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκέεισι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ περ αὐτῷ
 Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν·
 Ἦτοι γὰρ τὰς περὶ τέρμα ἴδον περὶ τέρμα βαλέουσας,
 Νῦν δ' ἔπω δύναμαι ἰδέειν, πάντα δέ μοι ὅσπερ
 Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορῶντι·
 Ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, εἰδὲ δυνάσθῃ
 Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ ἐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 Ἐνθα μιν ἐκπεσέειν οἶω, σὺν δ' ἄρματα ἄξαι·
 Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλαβε θυμὸν.
 Ἀλλὰ ἰδεάδε καὶ ὑμεῖς ἀνασάδον· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
 Εὖ διαγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεῇ, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδῆος ἵπποδάμῃ υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχεῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἶ δέ τ' ἀνευθεν
 Ἴπποι ἀερεσίποδες πολέος πεδίοιο δύνταί·
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοιοῦτον,
 Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρεται ὅσπερ
 Ἀλλ' αἰὲ μύθοις λαβρεύεαι· ἔδδ' τί σε χρή
 Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 Ἴπποι δ' αὖτε ἕασι παροίτερά, αἶ τὸ πάρος περ,
 Εὐμήλῃ, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληγὰ βέβηκε.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤυδα·
 Αἴαν, νείκει ἄρισε, χακοφραδές, ἄλλα τε πάντα
 Δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 Δεῦρό νυν, ἧ τρίποδος περικλώμεθον, ἧ ἐλέητος·
 Ἴσθρα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὅππότ' ἔσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρυστο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι.
 Καί νύ κε δὴ πρῶτότ' ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἰδομένεῦ τε, χακοῖς· ἐπεὶ ὅδ' ἔοικε
 Καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι χαθήμενοι εἰσορᾶαδε
 Ἴππας· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπιγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππας Ἀργείων, οἱ δεῦτεροι, οἱ τε πάροιθεν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
 Μάσι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ὑψὸς αἰερέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
 Αἰὲ δ' ἠνίοχον κονίης ραθάμιγες ἔβαλλον·
 Ἄρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα χροσιτέρῳ τε
 Ἴπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· ὅδ' ἐτε πολλή
 ΓίNET' ἐπιοσώτρων ἄρματαροχὴ κατόπιθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πτερόεσσαν.
 Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκῆκεν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ σέροιο χαμαῖζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν· ὅδ' ἐμάρτησεν
 Ἰφθιμὸς Σθένελος, ἀλλ' ἐστυμένως λάβ' ἄεθλον·

Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 Καὶ τείποδ' ὠτῶντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυσεν ὑφ' ἵππῃς.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππῃς,
 Κέρδεσιν, ὅτι τάχει γε, παρὰ φθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππῃς·
 Ὅσον δὲ τροχῷ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἀνακτα
 Ἐλκησιν πεδίοιο τιτανόμενος σὺν ὀχεσφῶν,
 Τῷ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισώτρει τείχες ἄκρῃ
 Οὐραῖα, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, ἐδέ τι πολλή
 Χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θρόντος·
 Τόσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λέιπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκῃρα λέλειπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧν
 Ἴππῃ τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτερῃχος Αἴθης·
 Εἰ δέ κ' ἔτι πρῶτότῳ γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
 Τῷ κέν μιν παρέλασ', ἐδ' ἀμφήρισον ἔθηκεν.
 Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
 Λέιπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 Βάρεδισοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτερῃχος ἵπποι,
 Ἦκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.

Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πάνυσατος ἦλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρὸς ποδὶν ἵππων.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Σπᾶς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
 Λοῖστος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπικῆς,
 Δεύτερ' ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευε.
 Καὶ νῦν κέν οἱ πόρρον ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμος Νέστορος υἱός,
 Πηλείδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀνασᾶς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέεσθης
 Τῆτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππῳ,
 Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐὼν· ἀλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχεσθαι, τό κεν ἔτι πάνυσατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔσι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔσι δὲ χαλκός,
 Καὶ πρέσβ' αὖτ' εἰσι δέ τοι δμῳαί, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἀέθλον,

Ἦε καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· πῶρ' δ' αὐτῆς πειρηθῆτω
 Ἄνδρῶν ὅς κ' ἐθέλησιν ἐμοὶ χεῖρας μάχεσθαι.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
 Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλῳ ἐπιδόυναί, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέωω·
 Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀσεροπαῖον ἀπῆρυν,
 Χάλκεον, ᾧ πῶρ' χεῦμα φαεινὸν κασιγέροιο
 Ἀμφιδεδόνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσσι.
 Ἥ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταίρῳ
 Οἰσέμεναι κλισίῃθην· ὃ δ' ὥχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν·
 Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχέων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείας· ὃ δ' ἔπειτα μετῆυδα ἰσόθεος Φῶς·
 Ἀντίλοχε, πῶρ' ἄθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
 Ἡσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππας,

Τὸς σὺς πρῶτε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 Μήποτε τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσι βησάμενος Μενέλαος
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε, βίῃ τε.
 Εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' ἔτινά φημι
 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν ἰθὺία γὰρ ἔσσι.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διατρεφές, ἧ θέμις ἐστὶ,
 Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθη
 Χερσὶν ἔχων ραδινὴν, ἥπερ τὸ πρῶθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαίῃσιν Ἐννοσίγαιον
 Ομνυθί, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πωδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀνσχεο νῦν, πολλὸν γὰρ ἐγωγε νεώτερός εἰμι
 Σείο, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρῶτερος καὶ ἀρείων.
 Οἶδ' οἶα νέε ἀνδρὸς ὑπερβασία τελέθῃσι
 Κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις·
 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη ἵππου δέ τοι αὐτὸς

Δώσω, τὴν ἀργύρην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μῆζον ἐπαυτήσῃας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βυλοίμην, ἥ σοί γε, διοτρεφές, ἡματα πάντα
 Ἐκ θυμῷ πωσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμῳ Νέστορος υἱὸς
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάῳ· τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥσεί τε πρὸς σαχύεσσιν ἔερση
 Ληῖς ἀλδήσκοντος, ὅτε φρέσσυσιν ἀεεργαί·
 Ὡς ἄρα σοι, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ ἔτι παρήμερος, ἐδὲ ἀεσίφρων,
 Ἥδα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἢ περοπεύειν·
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γάρ δῃ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθός, καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμείο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδ' ἐκὼν καὶ ἵππον
 Δώσω, ἐμήν περ ἔβσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς ἔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.

Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
 Ἴππον ἄγειν· ὃ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
 Τέτρατος, ὡς ἔλασεν· πῆμπλον δ' ὑπελείπεται ἄεθλον,
 Ἀμφίθετος Φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ εἶπε παρασάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τῷτο, γέρον, κειμήλιον ἔσω,
 Πατρόκλοιο τάφῳ μνήμ' ἔμμενα· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 Ὀψεί ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτῶς· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, ἔδδ' παλαίσεις,
 Οὐδέ τ' ἀκοντισὺν ἐνδύσεαι, ἔδδ' πόδεσσιν
 Θεύσεαι· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερύγента πρὸς στήθεα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν εἶπες·
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυνῖα, φίλος, πόδες, ἔδδ' ἔτι χεῖρες
 Ὀμῶν ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
 Εἴθ' ὥς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπλον Ἐπειοὶ
 Βεπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθρυσαν βασιλῆος ἄεθλα.

Ἐνθ' ἔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένητ', ἔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, ἔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·
 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἑσθλὸν ἑόντα·
 Δαρεὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε, καὶ Πολύδωρον·
 Οἰοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρῶτα βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπεται ἀεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἐργων τοιῶτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 Πάθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσιν.
 Ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἀέθλοισι κτερεῖζε.
 Τῆτο δ' ἐγὼ πρὸφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μευ αἰὲ μέμνησαι ἐνθέος· ἔδδ' σε λήθω,
 Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τιτιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν

ὦχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαι.
 Αὐτὰρ ὃ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
 Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῇ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δῶω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶή καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδ' ἐνέειδ' ὦ·
 Αὐτὰρ ὃ νικηθεὶς δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον.
 ὧς ἔφατ'· ὤρυστο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἥς τε μέγας τε,
 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 Ἀψατο δ' ἡμίονον ταλαεργόν, φώνησέν τε·
 Ἄδων ἴτω, ὅσις δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον,
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμῇ νικήσαντ' ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἀρίστος.
 Ἥ εἶχ' ἄλλης, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; εἰ δ' ἄρα πῶς ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.

ὦδ' ἐξερῶ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Ἄντικρυ χρεῖα τε ῥήξω, σὺν τ' ὅσ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκισέως υἱὸς, Ταλαϊονίδαο ἀνακτος,
 Ὃς ποτε Θήβας δ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βέλετο νίκην.
 Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτης βοῦς ἀγραῶλοιο.
 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσην ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ σιβαρῆσιν ἅμ' ἅμφω
 Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμιχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρέμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρὼς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειὸς,
 Κόψε δὲ παπλήναντα παρήϊον, εἰ δ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Εἰσήκειν· αὐτῷ γὰρ ὑπήριπε Φαίδιμα γυῖα.

Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ Φρεϊκὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθὺς
 Θῶν' ἐπὶ φυκίοεντι, μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγαῖς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
 Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσαν ἐταῖροι,
 Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Κάδδ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν ἔισαν ἄγοντες·
 Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυρεϊθήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν τιόν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρ' δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκε,
 Πολλὰ δ' ἐπίσατο ἔργα, τίον δὲ ἐτεοπαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνεσθ', οἳ καὶ τέττε ἀέθλα πειρήσεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρετο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 Ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιβαρήσιν·

Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τῆς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
 Τετείγει δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 Ἐλκόμενα σερεῶς, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμώδιγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέσθην, τρίποδος πᾶσι ποιετοῖο.
 Οὐτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, ἔδει τε πηλάσσει,
 Οὐτ' Αἴας δύνατο, κρατερῇ δ' ἔχεν ἰς Ὀδυσῆος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἥ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' αὖτε Διὶ πάντα μελήσει.
 Ὡς εἰπὼν, ἀνάνηρ· δόλος δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Κάδδ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ σῆθεσσιν Ὀδυσσεὺς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖτε θεῶντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάνηρ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, ἔδεδ' αἶρε·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω

Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.
 Καὶ νῦ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε
 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρέβεσθε κακοῖσι.
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἡ δ' ἐπίθοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας.
 Πηλείδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἀέθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἐξ δ' ἄρα μέτρα
 Χάνδανεν, αὐτὰρ χάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροιδέα πόντον,
 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Υἱὸς δὲ Πειάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνῆος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἑτάροιο,
 Ὅσις ἐλαφρότατος πῶσσι κραπνοῖσι πέλοιτο·
 Δευτέρῳ αὖ βῆν θῆκε μέγαν καὶ πσίονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσῷ λοιδῆϊ ἔθηκε.

Στῇ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρυσθ', οἳ καὶ τέττε ἀέθλα πειρήσεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρυστο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος παχὺς Αἴας,
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
 Ἀντίλοχος· ὃ γὰρ αὖτε νέεσ ποτὶ πάντας ἐνίκη·
 Σπῆν δὲ μετασοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὥρυστο δῖος Ὀδυσσεὺς
 Ἀγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
 Στήθεός ἐστι κανὼν, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύοσση,
 Πηνίον ἐξέλκυσσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπίσθεν
 Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 Κάδδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Αἰὲ ρίμφα θέων· ἱαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὃν κατὰ θυμόν·
 Κλύθι, θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόθῳ ἐλθέ ποδοῖν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῇ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·

Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαῖξεσθαι ἄεθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὀλιδε θεῶν, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
 Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πύφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθε βοέεσσι πλῆτο σῶμα τε, ῥινάς τε.
 Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βῆν ἔλε φαίδιμος Αἴας·
 Στῇ δὲ κέρως μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ὀνθον ἀποπλύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μ' ἐβλάψε θεὰ πόδας, ἢ τὸ πάρος περ,
 Μήτηρ ὦς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἢ δ' ἐπαρήγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοιπὸν ἔκφερ' ἄεθλον,
 Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Εἰδόσιν ὑμῖν ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἐτι καὶ νῦν
 Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
 Ὡμογέροντα δέ μιν φάσ' ἐμμεναί· ἀργαλέον δὲ

Πρὸς τὴν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
 ὣς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσῷ ἐπιθήσω.
 ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
 Τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπῆύρα.
 Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄνδρες δῶα περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίσω,
 Τεύχεα ἑσταμένῳ, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 Ἀλλήλων προπάροισεν ὁμίλῃ πειρηθῆναι·
 Ὅππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῶα καλὸν,
 Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα,
 Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 Καλὸν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀσεροπαῖον ἀπῆύρων·
 Τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
 ὣς ἔφατ'· ὤρετο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,

Ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὄρτο κρατερὸς Διομήδης.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν ἐκάτερθεν ὁμίλῃ θωρήχθησαν,
 Ἔς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Δεινὸν δερκομένῳ θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσθη
 Νύξ', ὃδὲ χροῖ' ἴκανεν ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
 Αἶεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινὸν δουρὸς ἀκωκῇ.
 Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
 Παιταμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
 Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος,
 Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
 Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 Ὄν περὶ μὲν ρίπιασκε μέγα δένος Ἡετίωνος·
 Ἀλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νῆαςι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
 Στῇ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν
 Ὅρναθ', οἱ καὶ τέτθ' ἀέθλια πειρήσεσθε·

Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πόινες ἀγροὶ,
 Ἐξεί μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτὸς
 Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρεα
 Ποιμήν, ὅθ' ἀροτῆς, εἰς ἑς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·
 Ἐξέης δ' ἴσαντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,
 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὖτ' ἀφῆκε Λεοντεὺς, ὅζος Ἄρῃος·
 Τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 Χειρὸς ἀπο σιβαρῆς, καὶ ὑπέβαλε σήματα πάντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Ὅσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βεκόλος ἀνὴρ,
 Ἦ δὲ θ' ἐλίσσομένη πέτεται διὰ βῆς ἀγελαίας·
 Τόσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀνσάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυραῖς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σιδήρεον,
 Κάδδ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·

Ἴσὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 Τηλεῖ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήωνά πελειαὶ
 Λεπτή μιν ἔνθα δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 Τοξεύειν· ὅς μιν κε βάλη τρήωνά πελειαὶ,
 Πάντας αἰεράμενος πελέεσσας κλισίῃνδ' ἐφερέσσω·
 ὅς δέ κε μιν ἔνθα τύχη, ὄρνιθ' ἀμαρτῶν,
 Ἥσων γὰρ δὴ κείνος, ὃ δ' οἶσεται ἡμιπέλεκτα.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρετο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἀνακτος,
 Ἄν δ' ἄρα Μηνειόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενεὺς.
 Κλήεσσι δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήεσσι λάχεν· αὐτίκα δ' ἴον
 Ἦκεν ἐπικρατέως, ὃ δ' ἠπέειλεν ἀνακτι
 Ἀρνῶν πρῶτογόνων ῥέξεν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 Ὁρνιθὸς μὲν ἀμαρτε, μέγιστος γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων,
 Αὐτὰρ ὃ μιν ἔνθα βάλε παρ πόδα, τῇ δέδ' ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μιν τὰ μέγεθος οἷός τις.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς ἔσανον, ἧ δὲ παρείθη
 Μηνειόνης πρὸς γαῖαν· ἀτὰρ κελεύεισαν Ἀχαιοί.
 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηνειόνης ἐξείρυσσε χερσὶ
 Τόξον· ἀτὰρ δὴ οἷόν τ' ἔχεν πάλαι, ὥς ἴδμεν.

Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην·
 Ὑψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλεια,ν,
 Τὴν ῥ' ὄγε δινεύεσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ δῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ' ἐπὶ γαίῃ
 Πρόαθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρσις
 Ἰσῶ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ ὥτερὰ πυκνὰ λίαθεν·
 Ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καδδὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὺς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἡμονες ἄνδρες ἀνέσαν·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδη, ἴδμεν γάρ, ὅσον τροβέβηκας ἀπάντων,
 Ἥσ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλεὺ ἄριστος·

Ἄλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σὼ θυμῷ ἐθέλοισ' κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἀπίθυσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὃγ' ἥρως
Ταλθύδιῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

Ω.

Ω, νέκυν' Ἐκτορα πατρὶ λύτρων πόρεν εἶνεκ' Ἀχιλλεύς.

ΛΥΤΟ δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἑσκίδναντ' ἰέναι τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Ὑπνῶ τε γλυκερῶ παρεπήμεναι αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Κλαῖε, Φίλῶ ἐπάρῳ μεμνημένος, ἔδδ' μιν ὕπνος
Ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐσρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Πατρόκλῳ πτοθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἦϋ
Ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πᾶσιν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὔτε
Ὑπῆιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς

Δινεύεσκ' αλύων παρὰ θῆν' αλός· ἔδῃ μιν ἥως
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπὲρ ἄλλα τ' ἡϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρῳ ὀπιθεν·
 Τεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδῃ δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν αἰκείην ἀπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων
 Καὶ τεθνηϊότα περ· περὶ δ' Αἰγίδι πάντα καλύπτει
 Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἐλκυσάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον αἰείκιζεν μενεαίνων·
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην.
 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, ἔδῃ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων, ἔδῃ γλαυκῶπιδι κέρῃ·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἰσὴ,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρῳ ἑνεκ' αἵτης·
 Ὃς νείκευσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσωλον ἴκοντο,
 Τὴν δ' ἤνησ', ἥ οἱ πόρρῃ μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἥως,

Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῆνδα Φοῖβος Ἀπόλλων
 Σχέτλιοί ἐσε, θεοὶ, δηλήμονες· οὐ νύ ποτ' ὑμῖν
 Ἐκτὼς μηρί' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 Τὸν νῦν ἐκ ἔτλητε, νέκυν περ εἶοντα, σαῶσαι,
 Ἥ, τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρει, καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρει Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοὶ κέ μιν ᾧκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοὶ, βέλεσθ' ἐπαρήγειν,
 ὦ, ἔτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, ἔτε νόημα
 Γναμπλὸν ἐνὶ σήθεσσι· λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγῆνορι θυμῷ
 Εἵξας, εἴς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, ἔδδ' οἱ αἰδώς
 Γίνεται, ἥτ' ἀνδρῶας μέγα σίνεταί, ἥ δ' ὄννησι.
 Μέλλει γάρ πᾶ τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσει,
 Ἡὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἥε καὶ υἱόν·
 Ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε·
 Τλητὸν γὰρ μοῖρα θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 Αὐτὰρ ὅγ' Ἐκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπῆυρα,
 Ἴππων ἐξάπλων, περὶ σῆμα' ἐτάροιο φίλοιο

Ἐλκει οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, ἔδδ' τ' ἄμεινον·
 Μῆ, ἀγαθῷ περ ἔοντι, νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τῷτο τεὸν ἔπος, Ἀργυροτόξε,
 Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θῆσετε τιμὴν.
 Ἑκτῶρ μὲν θνητὸς τε, γυναῖκά τε θῆσατο μαζόν·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
 Θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
 Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
 Πάντες δ' ἀντιάαδε, θεοὶ, γάμψ' ἐν δὲ σὺ τοῖσι
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἅπιζε.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν·
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτῶρ
 Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
 Ὡς γὰρ ἐμοίγ'· ἐπεὶ ἔτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 Οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἵσης,
 Λοιβῆς τε, κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἦτοι κλέψαμ' ἐνθάδε ἑάσομεν, ἔδδ' πῇ ἐστὶ

Λάτρη 'Αχιλλῆος, θρασὺν Ἑκτορα· ἧ γὰρ οἱ αἰὲν
 Μήτηρ παρεμβόλων ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας·
 Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄοσον ἐμῆο,
 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ δ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρετο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγέλεσσα.
 Μεσσηγύς δὲ Σάμῃ τε καὶ Ἴμβρῃ παιπαλοέσσης
 Ἐνθ' ὅρε μείλανι πόντῳ, ἐπεσονάχησε δὲ λίμνῃ.
 Ἡ δὲ, μολυβδοαῖνῃ ἰκέλῃ, ἐς βυσσὸν ὄρεσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγρᾶύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα
 Ἐρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
 Εὖρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλα
 Εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλκια θεᾶ· ἦ δ' ἐνὶ μέσσης
 Κλαῖε μόνον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἐμελλε
 Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόφει πάτρης.
 Ἀγχι δ' ἰσαμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἀφθιτα μήδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τίπτε με κῆνος ἀνώγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχ' ἀκριτα θυμῷ.

Εἶμι μὲν· εἴδ' ἄλιον ἔπος ἔσεται, ὅ, τί κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα, κάλυμ' ἔλε δῖα θεάων
 Κυάνεον, τῷ δ' ἔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
 Βῆ δ' ἰέναι, πρῶτον δὲ ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 Ἠγείτ' ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσας ἐς ἔρανὸν αἰχθήτην·
 Εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, πρὸς δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες·
 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὸς πατρὶς καθεζέτο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἦρ' ἔδ' ἐχρύσειον χαλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε,
 Καί ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσιν· Θέτις δ' ὠρεξε πῖσσαι.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἦλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τῷ σ' ἐνέκα δαῦρο κάλεοσα.
 Ἐννῆμαρ δὴ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ πρῶτιάπλω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότητα τῆν μετόπισθε φυλάσσω.

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ υἱεῖ σῶ ἐπίτειλον·
 Σκύζεσθαι οἱ εἶπε θεὸς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἑκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, ἔσθ' ἀπέλυσεν·
 Αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπὸ δ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴδην ἐφήσω,
 Λύσσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇι φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἀπίθῃσε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἰῖστα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἐν δ' ἄρα τόνγε
 Εὐρ' αἰδινὰ σενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Ἐασυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 Ἥ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο κατέεξετο πότνια μήτηρ,
 Χεῖρ' ἑμὴν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 Τέκνον ἐμὸν, τέα μέχρ' οὐδ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Σὴν ἔδεαμ κραδίην, μεμνημένος ἔδδ' ἐτι σίτῃ,
 Οὐτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναῖκί περ ἐν φιλότῃ
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δὴρὲν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη

Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖή.
 Ἄλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησι θεὸς, ἐέ σι' ἔξοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, ἐσθ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τῇσ' εἴη, ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 Εἰ δὴ πρὸφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴεν δ' ὥτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἰήν·
 Βάσκ' ἴθι, ἴθι ταχῆα, λιπῆσ' ἔδος Οὐλύμποιο,
 Ἀγλαῖον Πειάμῳ μεγαλήτορι, Ἴλιον εἰσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνής.
 Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 Ἥμιόνες καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
 Νεκρὸν ἄγοι πρὸτ' ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὁπάσομεν Ἀργειφόντην,
 Ὃς ἄξει, εἰως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλης πάντας ἐρύξει·
 Οὔτε γὰρ ἔς' ἄφρων, ἔτ' ἀσκοπός, ἔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέεσσα·
 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφι καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσοισι γεραιὸς
 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλή
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ', ἰδὲ υἱοί, ὠδύροντο,
 Τῶν μνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῇ δὲ παρὰ Πείαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ πρῶσθ' ἴδαι,
 Τυτθὸν φθελγασμένη, τὸν δὲ τρέμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδῃ Πείαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·

Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀλομένη τόλῃ ἱκάνω,
 Ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέεσσι· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνευθεὺν ἐὼν, μέγα κήδεσσι, ἥσ' ἐλεάσει·
 Λύσσαδά σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορεὶ δῖον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῷ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραιότερος, ὅς κ' ἰδυνοὶ
 Ἥμιόνες καὶ ἅμαξαν εὐτροχόν, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 Νεκρὸν ἄγοι πρὸς ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι πάρος·
 Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἰὼς κεν ἄγων Ἀχιλλῷ πελάοσσι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίῃν Ἀχιλλῆος,
 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλης πάντας ἐρύξει·
 Οὔτε γὰρ ἔσ' ἀφρων, ἔτ' ἀσκοπος, ἔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτω πεφιδόσεται ἀνδρῆς.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὼς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὅγ' υἱὰς ἅμαξαν εὐτροχόν ἡμιονεῖν
 Ὀπλίσαι ἠνάγχει, πείρειν δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς·
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβόησατο κηῶντα,

Κέρεινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκράβην ἐκαλέεσται, φώνησέν τε
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
 Λύσαθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἦνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἶδεταί εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνάγει
 Κεῖσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὖρυν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τὸ πάρος περ
 Ἐκλέ' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἥ δ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἄνδρῶς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλὰς
 Υἱέας ἐξενάειξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ·
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσώψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμησῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποτὶ μοῖρα κραταιή
 Γεινομένῳ ἐπένησε λῶν, ὅτε μιν τέχον αὐτῇ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκήων,

Ἄνδρ' ἰπάρῃ κρατερῶ, τῷ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθόμεναί πορσφῦσαι· τὸτ' ἀντίτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμῆ· ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἐσαότ', ἔτε φόβος μεμνημένον, ἔτ' ἀλεωγῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Μὴ μ' ἐθέλοντ' ἵεσθαι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτὴ
 Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευσ' ἔδδ' με πείσεις.
 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 Ἥ οἱ μάντεές εἰσι, θυροσκόοι, ἢ ἱερεῖες,
 Ψεῦδος κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ', αὐτὸς γὰρ ἄκιστα θεῶ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
 Εἶμι, καὶ ἔχ' ἄλιον ἔπος ἔσεται· εἰ δέ μοι αἴσα
 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βέλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγχὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόος ἐξ ἔρον εἶην.
 Ἥ, καὶ Φωριαμῶν ἐπιθήματα χάλ' ἀνέωγεν·
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τοσούτους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσας δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.

Χρυσὸν δὲ γήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὴ αἶθωνας τρίποδας, πῖσυρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες
 Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· ἐδὲ νῦν τῷ περ
 Φείσας ἐνὶ μεγάροισι ὁ γέρον· πῆρ δὲ ἤθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον υἱόν· ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Αἰθόσης ἀπέεργεν, ἔπεισ' αἰσχροῖσιν ἐνίστων·
 Ἐρρέετε, λωβητῆρες, ἐλεγχείες· οὐ νῦν καὶ ὑμῖν
 Οἴκοι ἐνεσι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσונτες;
 Ἥ ἔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἔδωκε,
 Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γινώσκατε καὶ ὑμεῖς·
 Ῥηῖτες γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κεῖν τε θνητῶτος, ἐναυρέμεν· αὐτὰρ ἐγώ γε,
 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαῖν δόμον Ἀΐδος εἶπω.
 Ἥ, καὶ σκηπανίῳ διεπ' ἀνέρας· οἱ δὲ ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος· ὁ δὲ υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικείων Ἑλενόν τε, Πάριον τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
 Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηϊφοδόν τε, καὶ Ἰππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν.

Ἐννέα τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευε
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἶθ' ἅμα πάντες
 Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
 ὦ μοι ἐγὼ πᾶν ἀποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' ἔτινά φημι λελείφθαι
 Μῆσορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωῖλον ἵππιοχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, ἔδδ' ἐώκει
 Ἀνδρὲς γε θνητῶ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο
 Τὸς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλπειται,
 Ψεῦσαί τ', ὀρχησαί τε, χοροῖ τυπῆσιν ἀριστοί,
 Ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀσπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἅμαξαν ἐφοπλίωσαιτε τάχιστα,
 Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθῆϊτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖο;
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν
 Ἐκ μὲν ἅμαξαν αἶραν εὐτροχὸν ἡμιονεῖν,
 Καλὴν, πρῶτοπαγῇ πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
 Κάδδ' ἀπὸ πρᾶσφαλόφιν ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἀσπερὸς
 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῶ ἑννεάπηχυν
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέβηκαν εὐξέσῳ ἐπὶ ῥυμῶ,

Πέζη ἐπὶ πρῶτῃ, ἐπὶ δὲ κείμενον ἔσορι βάλλον
 Τρεῖς δ' ἐκάρτεσθ' ἐδῆσαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλαγχῖνα δ' ἐκάμψαν·
 Ἐκ θαλάμῃ δὲ φέροντες εὐξέεσσι ἐπ' ἀπῆνης
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερῶνυχας, ἐντεσιεργὰς,
 Τὲς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσιν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγόνι ζυγόν, ἔς ὃ γεραίος
 Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέεσσι ἐπὶ φάτνῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
 Κῆρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
 Χρυσέῳ ἐν δέπαι, ὅφρα λείψαντε κιοίτην·
 Στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τῇ, σπείσον Διὶ πατρί, καὶ εὖχεο οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἀψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ' σέ γε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν ἔκ ἐθελύξεως.
 Ἀλλ' εὖχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅσπερ Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀρεῖται·

Αἶτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅσε οἱ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐσὶ μέγιστον,
 Δεξιὸν ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
 Τῷ πείσυνος ἐπὶ νῆας ἱὲς Δαναῶν ταχυπόλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρυόπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἐγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνεσσα κελοίμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθῆσω.
 Ἐδλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἥ ρα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ὥτρυν' ὁ γεραίος
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦμαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρῆσθαι
 Χέρνιβον ἀμφίπολος, πρὸ χροῖόν θ' ἅμα, χερσὶν ἔχουσα.
 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο·
 Εὐχετ' ἔπειτα σῆς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν καὶ φωνήσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθ' ἐν μεδέων, κύδιζε, μέγιστε,
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἥ δ' ἐλεεινόν·
 Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅσε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐσὶ μέγιστον,

Δεξιόν' ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
 Τῷ πῖσυνος ἐπὶ νῆας ἰὼ Δαναῶν ταχυπώλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τῷ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πτετεηνῶν,
 Μόρφον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 Ὅσῃ δ' ὑψορῆφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
 Ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 Τόσ' ἄρα τῷ ἐκάρτερθεν ἔσαν πτερά· εἷσατο δέ σφιν
 Δεξιὸς αἰξας ὑπὲρ ἄσπεος· οἱ δὲ ἰδόντες
 Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γέρον ξεστὸν ἐπέδήσατο δίφρῳ·
 Ἐκ δ' ἔλασε πρὸ θυροῖο καὶ αἰθέρης ἐριδούπῃ.
 Πρῶτ' ἄνδρες ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὀπίσθεν
 Ἴπποι, τῶς ὁ γέρον ἐφέπων μάσιγι κέλευε
 Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 Πόλλ' ὀλοφυρέμενοι, ὥσθι θάνατόνδε κιόντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν πολίῳ κατέβαν, πῶδ' ἰόν δ' ἀφίκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι πρὸτ' Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',

Ἔς πεδῖον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν Φίλον, ἀντίον ἤυδα·
 Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
 Ἄνδρ' ἐπαιέσσαι, καὶ τ' ἐκλυες, ὃ κ' ἐθέλησθα,
 Βάσκι' ἴθι, καὶ Πείαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ' τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωναδ' ἰκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὅδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέλματα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇν,
 Ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τὰς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πᾶν τε κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
 Βῆ δ' ἰέναι, κέρω αἰσυμένητῃ ἐοικώς,
 Πρῶτον ὑπηνήτη, τῷ περ χαλκιστάτῃ ἦδη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλοιο ἔλασαν,
 Στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα τῷοιεν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γάρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν

Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσασατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, πρὸς δὲ Πριάμον φάτο, φώνησέν τε
 φράζεο, Δαρδανίδῃ φραδέος νόσ' ἔργα τέτυκται·
 Ἄνδρ' ὀρώ, τάχα δ' ἄμμε διαρραΐσασθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων· ἢ μιν ἔπειτα
 Γένων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἳ κ' ἐλέησῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδω δ' αἰνῶς·
 Ὁρῶ δὲ τείχεσ' ἔσαν ἐνὶ γναμπλοῖσι μέλεσσι
 Στῇ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἑριένιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε·
 Πῆ, πάτερ, ὦ δ' ἵππους τε καὶ ἡμίονους ἰθύεις
 Νύκτα δὲ ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιῆς,
 Οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυὲς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τίς σε ἰδοίτο, θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τροσάσῃ ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσι, γέρον δέ τοι ἔτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρῶτερος χαλεπήνῃ·
 Ἄλλ' ἐγὼ ἔδην σε ρέξω κακὸν, ἢ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιοι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἶσκω,

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Οὕτω πῇ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις·
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμῆιο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 Ὃς μοι τοῖόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτος,
 Πέπνυσά τε νόω, μαχάρων δ' ἔξ ἑσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἥε πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἑσθλὰ
 Ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπὰς, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμνη;
 Ἥ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἰσὺν
 Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριτος ὄλωλε
 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδύετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Τίς δὲ σὺ ἑσσι, φέρισε, τέων δ' ἔξ ἑσσι τοκῆων,
 Ὃς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμυς παιδὸς ἐνισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμῆιο, γεραῖε, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα δῖον·
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ

Ὀφθαλμοῖσιν ὅπῳπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσας
 Ἀργεῖος κτείνεσκε, δαΐζων ὅξει χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἐσαότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τὸ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρον δὲ δὴ, ὥς σύ περ ὦδ'·
 Ἐξ δὲ οἱ υἱὲς ἑασιν, ἐγὼ δέ τοι ἔοδομός εἰμι.
 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἐπέσθαι.
 Νῦν δ' ἦλθον πρὸς δῖονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 θήσονται πρὸς ἄστυ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵ γε καθήμενοι, ἔδδ' δύνανται
 ἰσχεῖν ἐστυμένους πολέμῳ βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἠμεῖβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατὰλέξον,
 ἥ ἔτι παρὲς νήεσιν ἐμὸς παῖς, ἢέ μιν ἤδη
 ἦσι κυσὶν μελεῖσι ταμῶν πρῆσθηκεν Ἀχιλλεύς.
 Τὸν δ' αὖτε πρὸς ἑεῖπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 ὦ γέρον, ἔγω γὰρ τόνδε κύνας φάγον, ἔδδ' οἰωνοί·

Ἄλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηὶ
 Αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἦώς
 Κειμένῳ, ἔδδ' εἰ οἱ χρῶς σήπεται, ἔδδ' μιν εὐλαὶ
 Ἐδδοῖ, αἳ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτῃς κατέδουσιν.
 Ἦ μὲν μιν περὶ σῆμα ἔξ ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέσῃς, ἥως ὅτε δῖα φανείη·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖο κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Οἷον ἔευσθῆις κείται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 Οὐδέ ποθι μιᾶρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν,
 Ὅσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν·
 Ὡς τοι κήδοντα μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος περὶ κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Ὡ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναΐσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ ἔποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειπον·
 Αὐτόν τε ῥῦσαι, πένεψον δέ με, σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν εἰς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμῆιο, γεραίε, νεωτέρε, ἔδδ' με πείσεις·
 Ὅς με κέλη σέο δῶρα παρῆξ' Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δαίδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
 Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσάμενος, μαχέσαιο.
 Ἦ, καὶ ἐπαΐξας Ἐριάνιος ἄρμα καὶ ἵππους
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἡϋ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυ φαυλακτῆρες πονέοντο·
 Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἔς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπῆνης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκοντο
 Ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτι,
 Δῆρ' ἐλάτης κέρσαντες· αἰτῆρ καθύπερθεν ἔρεψαν
 Λαχνηέντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες·

Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἀνακτι
 Σπαυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μῆνος ἐπιβλήs
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπὶ ῥήσεσιν Ἀχαιοὶ,
 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' αἶψ' ἐπὶ ῥήσεσσι καὶ οἷος.
 Δή ρα τόθ' Ἑρμείας ἐριένιος ὥξε γέροντι,
 Ἔς δ' ἀγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονὶ, φωνήσεν τε·
 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλυσθα
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατρὸς ἅμα πομπὴν ὅπασεν·
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἶσομαι, ἔσθ' Ἀχιλῆος
 Ὀφθαλμοὺς εἶσσιμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῆς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 Τύνη δ' εἰσελθὼν λάβε γένατα Πηλείωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠυκόμοιο
 Λίσσσο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πείαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖζε,
 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖτις λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἰδυς κίεν οἶκος,

Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
 Εὖρ' ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεύατο· τῷ δὲ δὴ οἶω,
 Ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἀλκιμος ὄζος Ἀγῆνος,
 Ποίπνουον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
 Ἐδῶν καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τραπέζα.
 Τὸς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, αἴχι δ' ἄρα σὰς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γένατα, καὶ κύσε χεῖρας
 Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
 Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' αἴτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας ἄλλον ἐξίκετο δῆμον,
 Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειῶ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορῶντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδόντο.
 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Μνήσθαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκῃ, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γῆρας ἐδῶ.
 Καὶ μὲν περ κῆνον πειριναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 Τείρεσθ', ἔδὲ τίς ἐστὶν ἀγῆν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
 Ἀλλ' ἦτοι κῆνός γε, σέθεν ζῶντος ἀκῶν,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἡμάτα πάντα

Ὀψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀείσας
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' ἔτινά φημι λελεῖσθαι.
 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱῆς Ἀχαιῶν·
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἦς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τῆς δ' ἄλλης μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θῆρος Ἀρης ὑπὸ γένατ' ἔλυσεν·
 Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτὸς,
 Τὸν σὺ πρῶτον κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἑκτορα· τῷ νῦν εἵνεχ' ἰχάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι ἄποινα.
 Ἀλλ' αἰδέϊο θεὸς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σὺ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ
 Ἑτλην δ', οἷ' ἔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιοιο ποτὶ σόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἡμέρον ὤρσε γόοιο,
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησασμένῳ, ὁ μὲν Ἑκτορὸς ἀνδροφόνιοιο,
 Κλαῖ' ἀδινὰ, πρὸπαροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυθεῖς·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἔον πατέρες, ἄλλοτε δ' αὖτε.

Πάτροκλον· τῶν δὲ σοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάεπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπιδων ἦλθ' ἴμερος, ἥδ' ἀπὸ γυίων,
 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρετο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτείρων πολὺν τε χάσιν, πολὺν τε γένειον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἣ δὴ πολλὰ καὶ ἀνσχεοὺς σὺν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἑσθλὰς
 Υἱέας ἐξενάειξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπηγς
 Ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσὶ.
 Δοιοὶ γάρ τε πῖθ' οἱ κατακείαται ἐν Διὸς ἔδρῃ
 Δάσρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων·
 Ὡς μὲν καμμίζας δῶκε Ζεὺς Τερπικέραυνος,
 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἑσθλῷ·
 Ὡς δὲ κε τῶν λυγρῶν δῶκε, λωβητὸν ἔθηκε,

Καί ἐ κακὴ βέβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει,
 Φοιτᾷ δ', ἔτε θεοῖσι τετιμένος, ἔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκασο
 Ὀλβω τε, πλῆτῳ τε, ἀνάσσει δὲ Μυρμιδόνεσσι,
 Καί οἱ θνητῶ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν.
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅτι οἱ ἔτι
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρείοντων,
 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· ἔδδ' ἐν τόνγε
 Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα.
 Καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν αἰέτομεν ὀλβιον εἶναι,
 Ὅσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,
 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων.
 Τῶν σε, γέρον, πλῆτῳ τε καὶ υἷαςί φασὶ κεχάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον ἔβανίῳνες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαςον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Οὐ γάρ τι πρῆξις ἀκαχήμενος υἱὸς ἑῆος,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πείαμος θεοειδής·
 Μή μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἑκτώρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας
 Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρεᾶν Φάος ἠελίοιο.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἑκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε,
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτης αἰλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γινώσκω, Πείαμε, φρεσὶν, εἰδέ με λήθεις,
 Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Οὐ γὰρ κεν τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, εἰδὲ μάλ' ἠδῶν,
 Ἐς στρατὸν· εἰδὲ γὰρ ἂν φυλάκῃς λάτροι, εἰδέ κ' ὀχῆας
 Ῥεῖα μετοχλίωειε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
 Μή σε, γέρον, εἰδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
 Καὶ ἰκέτην περ εὐόντα, Διὸς δ' αἰλίτωμα ἐφετμᾶς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειπτο μύθῳ.

Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος' ἅμα τῷγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 Ἦρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ἔς ῥα μάλιστα
 Τῷ Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 Ἔς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος.
 Κάδδ' ἐπὶ δίφρῳ εἶσαν· εὐξέσθω δ' ἀπ' ἀπίνης
 Ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα.
 Κάδδ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐνητόν τε χιτῶνα,
 Ὅφρα νέκυν τυχεύσας δῶη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλέσας λῆσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
 Νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πριάμος ἴδοι υἱόν·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον ἐκ ἐρύσαιτο,
 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
 Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἔν δμωαὶ λῆσαν καὶ χρεῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
 Σὺν δ' ἔταροι ἦσαν εὐξέσθην ἐπ' ἀπίνην.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐπαῖρον·

Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαίνεμεν, αἶ κε πύθῃται
 Εἰν' Αἰδὸς περ ἐὼν, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰκέα δῶκεν ἄποινα·
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσ' ἐπέοικεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦε δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαιδάλῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 Τοίχῃ τ' ἑτέρῃ, πρὸς δὲ Πριάμον φάτο μῦθον·
 Υἱὸς μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοὶ Φανομενῆφιν
 Ὀψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρυ·
 Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτε·
 Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβώοντες·
 Τὲς μὲν Ἀπόλλων πρέφεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χώομενος Νιόβη, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὔνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆ·
 Φῇ δοιῶ τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γέινατο πολλὰς·
 Τῶ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσται.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμας κέατ' ἐν Φόνῳ, εἰδὲ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαὸς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·

Τὲς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ ἔρανίῳνες.
 Ἦ δ' ἄρα σίτε μνήσας, ἐπεὶ χάμε δακρυχέεσσα.
 Νῦν δέ περ ἐν πύργῳ, ἐν ἔρεσιν οἰοπόλοισιν,
 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἑρρώσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ ἔβρα, θεῶν ἐκ, κήδεα πύουσι.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραίε,
 Σίτε, ἔπειτ' αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισα,
 Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσαι.
 Ἦ, καὶ ἀναΐξας οἷν ἄργυρον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 Μίσυλλόν τ' ἄρ' ἐπισαμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὡπλήσαν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νῆμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα τροχέμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Δαρδανίδης Πείαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 Ὅσος ἦν, οἷός τε θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐώκει.
 Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πείαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,

Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκέων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες,
 Τὸν πρῶτος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Λέξον νῦν με τάχιστα, διотρεφές, ὅφρα κεν ἦδῃ
 Ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες·
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσπερ ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἀλλ' αἰεὶ σενάχω καὶ κήδεα μυρία πᾶσι,
 Αὐλῆς ἐν χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίττε πασύμην, καὶ αἶθοπα οἶνον
 Λαυκανίης καθήκηκα· πάρος γε μὲν ἔτι πᾶσι μὲν.
 Ἡ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἐπάρχοισιν ἰδὲ δμῶῃσι κέλευσε
 Δέμνι' ὑπ' αἰθέσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, σορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι ἔλας καθύπερθε ἑσταῶται.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐσόρεσαν δειῶν λέχε' ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν·
 Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βεληφόρος, οἳ τέ μοι αἰεὶ

Βελάς βελεύει παρήμενοι, ἧ θέμις ἐσί
 Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 Καί κεν ἀνάδολις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Πρωτῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἑκτορα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἑκτορι δῖῳ,
 Ὡδὲ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶδα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐνῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροισι γοάοιμεν,
 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπλοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσασιν,
 Τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσαι τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις·
 Σχήσω γὰρ πόσον πόλεμον χρένον, ὅσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος

Ἐλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμας αὐτόθι κοιμήσαντο
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχοντες·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτε·
 Τῷ δ' ἄε Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσαὶ
 Εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δέδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' ἔχ' Ἑρμείαν ἐριένιον ὕπνος ἑμαρπτεν,
 Ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱερὰς πυλαώρας.
 Στῇ δ' ἄε ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ γέρον, οὐ νύ τί σοί γε μέλει κακόν· οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δῆϊοισιν, ἐπεὶ σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς·
 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σεῖο δέ κεν ζῶε καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἅποινα
 Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνοίη σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 Τοῖσι δ' ἄε Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμιόνους τε·
 Ρίμφα δ' ἄε αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, ἔδδ' τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἱξὸν εὐρρείος ποταμοῖο
 Ξάνθου διήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε σοναχῇ τε
 Ἴππας, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· ἔδ᾽ τις ἄλλος
 Ἐγνώ πρὸθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἄλλ' ἄρα Κασάνδρῃ, ἱέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 Πέργαμον εἰσαναβάσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
 Ἑσαότ' ἐν δῖφρῳ, κήρυκά τε αἰσυροώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
 Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὀψεσθε, Τρῶες, καὶ Τρῳάδες, ἕκτορ' ἰόντες,
 Εἵποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοσήσαντι·
 Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ·
 ὧς ἔφατ'· ἔδ᾽ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
 Ἀγχὺ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 Πρῶται τὸν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 Τιλλέειν, ἐπ' ἁμαξάν εὐτροσχὸν αἰξασαί,

Ἀπλόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσαθ' ὄμιλος.
 Καί νύ κε δὴ πρέπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετηύδα·
 Εἴξατέ μοι, ἐρεῦσι διελθέμεν αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσευδε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε σονόεσαν αἰοδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ σενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιό κλέρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καδδὲ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὀν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, εἰδὲ μιν οἶω
 Ἦβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται· ἥ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅσε μιν αὐτὴν
 Ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς, καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,

Καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 Ἐψαα, ἔνθα κεν ἔργα αἰκέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἀνάκτος ἀμειλίχῃς ἢ τις Ἀχαιῶν
 ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὀλεθρον,
 Χωόμενος· ὃ δὴ περ ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,
 Ἡ πατέρ', ἢ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον ἔδρας.
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαίῃ λυγρῇ·
 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔστηκας,
 Ἐκτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελέγφεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ἔτε κεν αἰεὶ
 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέατα δακρυχέεσσιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίεισ'· ἐπὶ δὲ σενάχοντο γυναῖκες.
 Τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινῶ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦδα θεοῖσιν,
 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ·
 Ἄλλης μὲν γὰρ παῖδας ἐμὲς πόδας ὥκυσ' Ἀχιλλεύς

Πέρνασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πῆρην αἰλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 Πολλὰ ρυσάζεσκεν ἐὼς περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρώκλῃ, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν ἔσθ' ὥς.
 Νῦν δέ μοι ἐρσῆεις καὶ πρὸς φάτος ἐν μεγάροισι
 Κεῖσαι, τῷ ἱκελός, ὄντ' ἀργυρέτοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνεν.
 Ὡς ἔφατο κλαίεσα, γόον δ' ἀλίαςον ὄρινε.
 Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτῃ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 Ἥ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὃς μ' ἀγαγε Τροίηνδ'· ὥς περὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδῃ εἰκοσὸν ἔτος ἐστὶν,
 Ἐξ οὗ κείθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἀλλ' ἔπω σεῦ ἄκιστα κακὸν ἔπος, ἔσθ' ἀσύφηλον·
 Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπλοι
 Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἥ ἐκυρὴ, ἐκυρὸς δὲ πατὴρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ,
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,

Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
 Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Ἕπιος, ἔδδ' Φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίεσθ'· ἐπὶ δ' ἔσενε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀξέετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄσυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἥ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Πέμπων μ' ὥσ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 Ζεύγυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 Ἐνῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες·
 Ἐν δὲ πυρρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἕμος δ' ἠειγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἡώς,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρρὴν κλυτὰ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερέθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἴνω

Πᾶσαν, ὅπως ἔπεσχε πύργῳ μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὅσέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί τ', ἔταροί τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεσόρεσαν μεγάλοισι·
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, πρὸ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντα,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὡς οἴγ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

